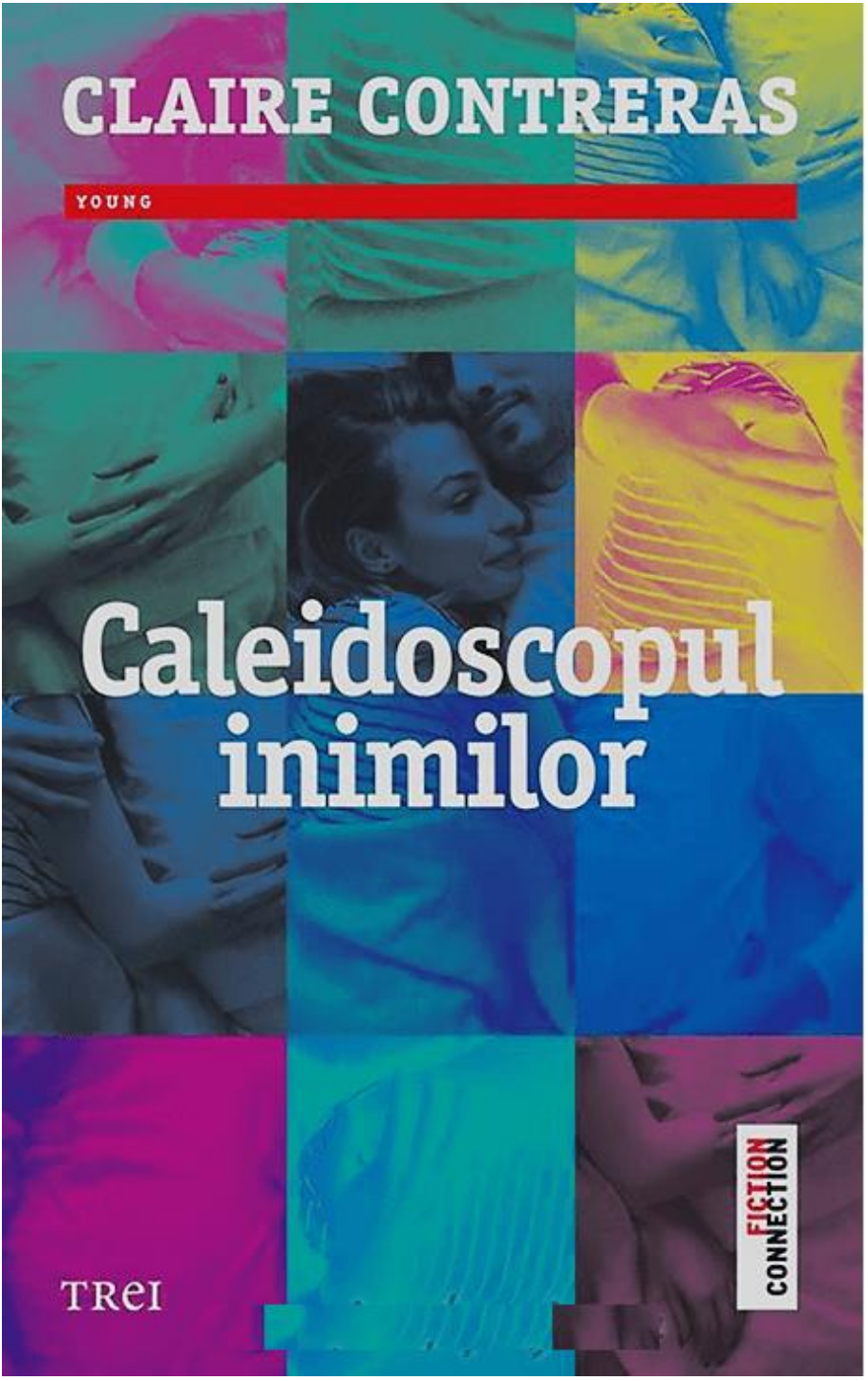
CLAIRE CONTRERAS
YOUNG
Caleidoscopul inimilor
FICTION CONNECTION
TREI

CLAIRE CONTRERAS

CALEIDOSCOPUL INIMILOR

Original: *Kaleidoscope Hearts* (2015)

Traducere din limba engleză:
GEORGE RUSSO

Editura: TREI
2016

„Şi a avut mereu un fel al ei de a-şi
broda fragilitatea. Îşi aduna bucăţile
şi le transforma în ceva frumos.”

R.M. Drake

Prolog

Primul băiat de care m-am îndrăgostit obişnuia să mă încânte cu poveşti despre regi şi regine, despre război şi pace şi despre cum spera ca într-o zi să fie eroul cuiva. Empatizam cu aventurile sale nocturne, uitându-mă cum îşi flutura vioi braţele în timp ce îşi spunea poveştile şi iubind felul în care ochii lui verzi străluceau când râdeam la glumele lui.

El m-a învăţat ce înseamnă să fii atinsă şi sărutată cu pasiune. Mai târziu, m-a învăţat durerea care se simte când pierzi pe cineva de care ai ajuns să te ataşezi. Singurul lucru despre care a uitat să mă înveţe a fost cum să controlez strânsoarea pe care am simţit-o în piept, după ce a frânt şi urma de suflet ce-mi rămăsese. Întotdeauna m-am întrebat dacă am ratat eu lecţia asta.

Acum mă întreb dacă nu cumva şi el încerca să-şi dea seama de asta sau dacă pur şi simplu nu a simţit nimic niciodată.

Capitolul unu

Se spune că metoda cea mai buna pentru a merge mai departe este să te detaşezi de trecut, ca şi cum detaşarea este partea uşoară. Ca şi cum să încerci să estompezi sau să ştergi trei ani de amintiri bune şi rele este ceva ce poţi face într-o singură zi. Eu ştiu că nu e aşa, pentru că în două săptămâni se va împlini un an, iar amintirea lui este la fel de puternică, de parcă ar fi încă aici. Sandalele lui cu San Francisco Giants sunt încă în faţa chiuvetei, exact unde le-a lăsat. Mirosul sau încă persistă pe unele dintre cămăşile lui, cele pe care încă nu am apucat să le port la culcare. Prezenţa i se simte puternic, chiar şi în absenţa lui. În timp ce mă plimb prin casă, asigurându-mă că tot ce a rămas de la el nu este la vedere, ştiu că, pentru mine, acesta este un pas uriaş în procesul de detaşare.

Sunt în bucătărie, lipesc cu scotch ultimele cutii, când aud zăngănit de chei, urmat de sunet de tocuri pe podeaua de lemn masiv. Încă un sunet de care îmi va fi dor, sunt sigură, odată ce voi părăsi acest loc.

— Estelle? strigă cu voce delicată şi melodioasă.

— În bucătărie.

Îmi şterg mâinile de blugi şi mă îndrept către ea.

— Hei, ai făcut multă treabă azi-noapte, spune, zâmbind trist, cu ochii strălucindu-i, în timp ce se uită de jur împrejur la locul aproape gol. Are acelaşi păr creţ şi vâlvoi şi ochi expresivi de culoarea caramelului pe care îi avea şi fiul ei. Întâlnirea cu ea face ca sufletul să mă doară din nou.

Ridic din umeri şi îmi muşc interiorul obrazului ca să nu plâng. Orice ca să nu plâng din nou din cauza asta, mai ales că n-am mai făcut-o de mult. Când Felicia mă trage în braţele ei, expir uşor şi încerc să nu mă pierd cu firea de tot. Încerc să fiu puternică pentru ea şi Phillip. Wyatt a fost singurul lor copil şi, pe cât de grea este pierderea lui pentru mine, pot doar să-mi imaginez cât de goi pe

dinăuntru trebuie să se simtă ei. De obicei, nu plângem când ne întâlnim, nici măcar când trece pe aici, dar vânzarea acestei locuinţe reprezintă mai mult decât a ne lua rămas-bun de la o casă. Înseamnă să lăsăm în urmă dimineţile de Crăciun şi cinele de Ziua Recunoştinţei. Înseamnă să spunem „Wyatt, te iubim, dar viaţa merge înainte". Şi chiar merge, ceea ce este unul dintre motivele pentru care mă simt vinovată. Viaţa continuă, dar de ce trebuie să continue fără el?

— O să fie bine, îi spun, ştergându-mi obrajii umezi în timp ce mă îndepărtez din braţele ei.

— O să fie. O să fie. Wyatt nu ar vrea să ne prăbuşim din cauza unei case.

— Nu, cu siguranţă ne-ar considera fraiere pentru că jelim o structură, spun, râzând uşor. Dacă ar fi fost după Wyatt, lumea ar locui în corturi şi s-ar spăla cu apă de ploaie.

— Da, şi ar fi tăiat şi gazul, pentru că oricum nu gătiţi, ci comandaţi mereu de mâncare, adaugă ea.

Dăm din cap şi noi lacrimi ni se formează în timp ce râsul piere şi liniştea se aşterne în jurul nostru.

— Eşti sigură că nu vrei să stai cu Phillip şi cu mine? mă întreabă, în timp ce mergem din cameră în cameră, asigurându-ne că nu am uitat ceva. De mâine, agentul imobiliar o să înceapă să prezinte casa şi trebuie să arate perfect pentru potenţialii cumpărători.

— Nu. Victor s-ar simţi foarte ofensat dacă nu i-aş accepta oferta. Probabil ar aduce vorba despre faptul că nu am vrut să merg la acelaşi colegiu cu el, că nu-mi place aceeaşi echipă de fotbal şi că nu mi-am plătit datoria şi nu i-am spălat rufele pentru un an atunci când eram la liceu. Cred că de-aia e atât de nerăbdător să mă mut cu el, de fapt.

Umerii Feliciei se zguduie de râs.

— Bine, atunci salută-l din partea mea şi invită-l la cină cu noi duminică. Ne-ar plăcea să ne viziteze.

— Sigur, răspund, zâmbetul dispărându-mi când observ

sandalele de pe jos.

— Vrei să le iau eu sau vrei să le păstrezi?

— Eu… Fac o pauză pentru a respira, tremurând. Poţi să le iei tu?

Nu cred că pot suporta să mă uit la ele în fiecare zi într-o locuinţă nouă. Deja îi păstrez toate tricourile şi oricum nu-mi vin sandalele lui, sunt cu vreo cinci numere mai mari, dar sunt preferatele lui. Erau. *Erau* preferatele lui. Asta e ceva la care psihologul m-a pus să lucrez: să vorbesc despre Wyatt la trecut. Uneori nu-mi vine să o zic, dar am făcut progrese. O perioadă am trăit într-o falsă realitate, în care Wyatt era plecat într-o călătorie de afaceri sau ceva de genul ăsta. Îi plăcea foarte mult să călătorească singur şi să lase diferitele culturi să-i influenţeze picturile. După o lună am început să accept că nu se mai întoarce. După trei, la cererea psihologului, am început să-i pun lucrurile în cutii, ca să nu-mi mai reamintească în mod constant.

Înlăturarea lor nu a ajutat prea mult. Casa îmi amintea de el şi nici studioul nostru nu putea fi împachetat. Era ceva cu care trebuia să învăţ să trăiesc… viaţa fără el. După şase luni am putut să intru şi să ies din ambele locuri fără ca inima să mi se strângă în piept de fiecare dată. Iar acum, un an mai târziu, cred că sunt gata să merg mai departe. Dacă moartea subită a lui Wyatt m-a învăţat ceva, a fost faptul că viaţa este scurtă şi trebuie trăită la maximum. Este ceva ce înţeleg, dar totuşi, în unele zile, trebuie să fac eforturi ca să pun asta în aplicare.

— Scumpo, tot ce a lăsat în urmă este al tău, ştii asta, spune Felicia.

Nici nu-mi dau seama că încă plâng până nu simt pe buze gustul sărat al lacrimilor. Încerc să-i mulţumesc, dar vorbele îmi rămân blocate în gât, sub bolovanul care s-a instalat acolo.

După o ultimă privire împrejur, ne îmbrăţişăm şi îi promit că ne vom vedea duminică. În timp ce merg spre maşină, mă uit peste umăr, lăsându-mi inima să se strângă pentru ultima dată, înainte să mă urc în maşină şi să plec. Amintirile… tihna… trecutul… toate

devin o imagine îndepărtată în oglinda retrovizoare în timp ce mă îndrept spre casa fratelui meu. Îmi verific în minte o listă de lucruri de făcut, când soneria unui telefon îmi întrerupe gândurile.

— Hei, cum a mers? întreabă Mia în loc de salut.

— A fost OK. Un pic trist, dar nu îngrozitor.

— Îmi pare rău că nu am putut fi acolo. A venit Felicia să ia câte ceva din lucrurile lui? Cum se mai simte?

— Se simte bine. Arată bine.

— Mai ieşim mâine-seară? întreabă Mia încet, parcă tatonând.

— Dacă rămânem într-un singur bar, merg. Nu am chef de mers din bar în bar şi de rutina de studenţi care îţi place ţie.

Mia nu s-a descotorosit de partea ei sălbatică de când am absolvit şi ne-am început vieţile de „oameni maturi". Oricât mi-ar plăcea să-mi petrec timpul cu ea, nu pot să-mi umplu ficatul cu cantităţi enorme de apă, după ce l-am înecat în alcool cu o noapte înainte, săptămânal, cum face ea.

— OK, nu batem barurile. Oricum am o întâlnire la un brunch sâmbătă dimineaţă şi nu pot să arăt ca dracu', deci o s-o luăm uşor.

— O întâlnire? întreb, încruntându-mă, în timp ce intru în parcarea fratelui meu.

— Întâlnire pe neve. Îl cheamă Todd. Este custode la muzeul Pelican. Maria pare să creadă că ne-am potrivi perrrfect, spune ea, rostogolind exagerat r-urile ca să o imite pe prietena ei scriitoare din Italia.

— Hm… nu cred că am auzit de vreun Todd, îi spun.

Eu şi Mia ne cunoaştem de când mă ştiu. Mamele noastre au fost cele mai bune prietene din copilărie şi, când au crescut, s-au măritat cu bărbaţi care erau, la rândul lor, cei mai buni prieteni. Spre dezamăgirea mamelor noastre, ne-am dat seama devreme că istoria nu se va repeta în cazul nostru, atunci când Mia se tot combina cu băieţii răi, în timp ce eu preferam tipii tăcuţi.

— La naiba! Speram să-l cunoşti. Nu-i cunoşti tu pe toţi cei din lumea artei? Todd Stern? spune ea, cu o notă de speranţă în voce.

Mă pufneşte râsul, pentru ca nu e departe de adevăr. Wyatt şi cu mine am deschis galeria-studio *Paint it Back* acum câţiva ani şi, adunând cunoştinţele noastre dintre artişti şi proprietari de galerii cu cele ale Miei din lumea fotografiei, ştiam cam pe toată lumea. Ei bine, e clar că nu chiar pe toată lumea.

— Nu. Rob nu-l cunoaşte?

— Nu o să-l întreb. Ştii că frate-meu are gura mare. I-ar spune maică-mii şi ar începe să-mi planifice nunta cu un om pe care nici nu l-am văzut încă.

Râd, ştiind că are dreptate.

— Ei bine, n-am auzit de el în viaţa mea.

— Maria a zis că abia s-a mutat aici din San Fran (San Francisco), aşa că m-am gândit că îl ştii, fiind nou-venitul din oraş şi aşa mai departe.

— Treaba nu merge chiar ca în liceu, Mia.

— Ba merge exact ca în liceu, ceea ce mă face să cred că, dacă nu am auzit nimic de el până acum, probabil e urât.

— Probabil ai dreptate, aprob râzând.

— Rahat, a venit Stefano pentru şedinţa foto. Să-mi zici dacă ai nevoie să trec pe la Vic mai târziu. Te iubesc!

Închide în timp ce-mi iau la revedere, aşa că las telefonul şi opresc maşina. Îmi verific repede faţa în oglinda retrovizoare, ca să mă asigur că rimelul e încă intact, şi îmi trec câteva degete prin părul şaten cârlionţat, strângându-l repede într-o coadă. Singurul zgomot care se aude, în timp ce mă îndrept spre casă cu ultimele haine în geantă, este cel al pietrişului scrâşnindu-mi sub espadrile şi al valurilor, care sunt la distanţă de câţiva paşi.

Un freamăt mă străbate în timp ce mă aplec şi ridic covoraşul ca să iau cheia de rezervă şi să deschid uşa. Îl strig pe fratele meu, în timp ce intru şi trec prin sufragerie, presupunând că maşina îi este parcată în garaj. Nu-mi răspunde. Mă îndrept spre etaj, spre camerele de oaspeţi. Dormitorul lui este la parter, convenabil pentru un bărbat singur de douăzeci şi opt de ani, deoarece bucătăria şi

sufrageria (echipată cu un televizor enorm) sunt la doar câţiva paşi de uşa lui. Când intru în cameră, sunt şocată de ceea ce văd. Nu numai că mi-a făcut patul cu lenjeria nouă pe care am cumpărat-o şi am lăsat-o aici zilele trecute, dar mi-a şi zugrăvit camera în nuanţa de gri-deschis care îmi place foarte mult.

Îmi las geanta pe pat şi mă îndrept spre balcon. Balcoanele sunt una dintre caracteristicile mele preferate ale acestei case şi lucrul după care am fost înnebunită atunci când se gândea să o cumpere. Este câte unul în fiecare dintre dormitoarele de la etaj şi amândouă au vedere către plaja din spatele casei. În timp ce păşesc pe balcon, telefonul zornăie de la un mesaj al lui Vic, care spune că va ajunge în câteva minute. În timp ce îi răspund, mă ciocnesc de partea din spate a unui şevalet care nu era acolo ultima dată când am fost în vizită. În timp ce îl ocolesc, citesc scrisul uriaş al lui Vic: „Bine ai venit acasă, Găină!" şi dedesubt un desen cu o găină, de care doar un copil de cinci ani ar putea fi mândru. Izbucnesc în râs şi îi fac o poză, pe care le-o trimit Miei şi mamei, deoarece ele sunt singurele care ar înţelege gluma. Fratele meu a început să-mi zică aşa pe vremea când aveam cinci ani şi îmi era frică de întuneric, aşa cum le este majorităţii copiilor de cinci ani, şi cumva porecla a prins.

Întorc pagina blocului de desen mare şi îl las deschis la o pagină goală, înainte să-mi îndrept atenţia către ocean. Ochii îmi cuprind diferitele nuanţe de albastru ce sclipesc în lumina soarelui: azuriu, acvatic şi albastru nocturn. Este o privelişte ce nu poate fi ignorată. Îmi aminteşte cât de mică sunt în marea schemă a existenţei. Cât de mici suntem toţi. Nu ştiu sigur cât am stat acolo, uitându-mă în zare, pur şi simplu respirând. Mă bucuram de gustul sărat de pe limbă, pe care părea că-l simt, doar mirosind marea. O mână îmi aterizează pe umăr şi tresar, trezindu-mă din meditaţie.

— La naiba, Victor! spun, apăsându-mi ambele mâini pe piept, în dreptul inimii.

— Îţi place cadoul? mă întreabă râzând, în timp ce mă trage într-o îmbrăţişare.

— Da, măgarule! îi răspund zâmbind şi îl plesnesc jucăuş cu palma în piept.

— Măgar? Îţi iau cel mai frumos cadou văzut vreodată, şi tu mă faci măgar? Din cauza desenului îngrozitor cu găina, nu-i aşa?

— Ştii că urăsc porecla aia, mormăi şi păşesc în casă, urmându-l, în timp ce el coboară. Unde e mâncarea? Mor de foame.

— Ar trebui să ajungă în curând. Dă-mi voie să mă duc să mă schimb, trebuie să mă întorc la munca în curând.

— Te duci înapoi?

— Cazul la care lucrez este teribil de încurcat. Nevasta tipului încearcă să-i ia tot ce are la divorţ. Nu ştiu când vor învăţa sportivii ăştia că le trebuie un nenorocit de contract prenupţial.

— Ah! spun şi mi se strânge inima.

E ceva ce Wyatt şi cu mine am discutat când ne-am logodit şi am avut certuri teribile de fiecare dată când s-a ivit subiectul. N-ai zice că unui artist i-ar păsa de aşa ceva, dar Wyatt era un om de succes şi bogat. Deja la treizeci şi trei de ani, vânduse de ani de zile unui grup de oameni foarte bogaţi. Acelaşi grup l-a convins că o căsătorie fără acord prenupţial era un motiv pentru o despărţire problematică.

O bătaie la uşă mă face să mă întorc pe un călcâi. Sunt năucă în timp ce merg să răspund, gândindu-mă ce prostesc era acest dezacord. Nici măcar nu eram căsătoriţi când Wyatt a murit şi părinţii lui insistă ca eu să păstrez tot. Ei sunt bătrâni, mult mai bătrâni decât vor fi ai mei când voi avea vârsta la care a murit Wyatt, şi sunt, la rândul lor, bogaţi. Se gândesc că oricum nu ar face nimic cu banii ăia şi că îmi aparţin de drept, din moment ce eram coproprietar al studioului atunci când el a murit. Dar, mă rog, astea sunt chestii din trecut. Nu vreau să mă gândesc la asta mai mult decât am făcut-o deja, acesta e noul meu început.

Gândul ăsta îmi provoacă un zâmbet care îmi rămâne pe faţă în timp ce deschid uşa, transformându-se rapid într-o expresie de uimire la vederea bărbatului care stă acolo în haine de doctor.

Priveşte în jos, încercând să-şi cureţe tenişii de mizerie, iar părul şaten nisipiu îi acoperă cea mai mare parte a feţei. Îi pot distinge doar maxilarul puternic şi partea de jos a buzelor sale cărnoase, dar îl recunosc imediat. Când, în sfârşit, se uită în sus, ochii lui verzi mă absorb în timp ce urcă pe corpul meu, până se întâlnesc cu ai mei. Afişează zâmbetul acela leneş şi asimetric, care mereu mi-a încetinit respiraţia.

— Bean, şoptesc, făcându-i colţurile gurii să se ridice mai mult, formându-i gropiţe în obraji.

— Hei, Elle! zice.

Strâng clanţa uşii mai tare. Nu l-am mai văzut de atâta timp, încât i-am uitat sunetul vocii.

— A venit mâncarea.

Ochii îmi cad pe pungile din mâinile sale şi păşesc în spate, deschizând uşa mai larg.

— A, da. Nu mă aşteptam să vii tu.

— A trecut ceva timp, spune el, oprindu-se în faţa mea după ce a intrat. Mă aşez cu spatele la uşă şi mă opresc complet din respirat când îşi apleacă faţa spre a mea şi îşi atinge uşor buzele de obrazul meu. Încerc din răsputeri să nu inspir parfumul lui atât de familiar, care obişnuia să mă ameţească.

— Îmi pare bine să te vad din nou, spune el, în timp ce se retrage. Modul în care o spune şi licărirea din ochii săi îmi fac inima să-mi coboare până în stomac. Cum e posibil ca încă să aibă efectul ăsta asupra mea? Chiar şi după Wyatt. Îl urăsc pentru asta.

— Şi mie îmi pare bine să te văd, îi spun şi îl urmez, după ce închid uşa.

Totuşi, nu-mi pare bine deloc. De-a lungul anilor am aflat multe lucruri despre Oliver Hart, dar singurul lucru demn de reţinut este că dăunează grav sănătăţii.

Capitolul doi

— Arăţi superb! îmi spune Mia când apar în barul pe care l-a ales pentru întâlnirea noastră săptămânală la happy hour.

— La fel şi dumneavoastră, domniţă! îi răspund cu o mică plecăciune, care o face să chicotească. Poartă o rochie în stil victorian, cu un corset care îi face sânii să arate ca şi cum vor ieşi pe deasupra. Parul lung şi blond îi este uşor ondulat şi adus în faţă în două şuviţe.

— Eşti o toantă. I-am convins pe ai mei şi pe Rob să facem o şedinţă foto de Halloween, ca să-i pot expune la studio luna viitoare şi nu am avut timp să mă schimb înainte să vin.

Se întoarce către chelneriţă:

— Două Lemon Drops, te rog.

— În ce naiba eşti costumată? În regina Victoria? o întreb, uitându-mă sub masă, ca să văd cum arată restul ţinutei.

Când mă ridic, se uită la mine ca şi cum aş fi nebună şi îmi dau seama că habar nu are cine este regina Victoria.

— Nu, sunt Cersei Lannister.

— Aaaahhh! exclam, sorbind din băutura pe care chelneriţa mi-o pune în faţă.

— Rob s-a costumat în Jamie.

— Ce? întreb, scuipând jumătate de înghiţitură înapoi în pahar.

Râsul înfundat care îi scapă printre buze se transformă în râs isteric.

— Îţi jur, spune ea, chinuindu-se să respire. Trebuia să vezi faţa mamei!

Robert este fratele Miei. Fratele geamăn. Şi, în mod evident, niciunul dintre ei nu este normal.

— Voi sunteţi bolnavi. Ei ce-au zis? o întreb, râzând împreună cu ea.

— Mama nu are idee ce este *Urzeala Tronurilor.* Tata a fost

îngrozit când s-a prins. N-a vrut s-o lase pe mama să trimită felicitările de Halloween pe care zisese că vrea să le facă, dar a fost prima oară când am făcut poze de Halloween de când eu şi Rob aveam vreo opt ani. Oricum, ea s-a costumat în Mary Poppins, şi tata în Bert.

— Ah, ce drăguţ! Dar voi doi sunteţi foarte ciudaţi, totuşi! mormăi. Povesteşte-mi despre tipul ăsta, Todd. Ai aflat ceva?

— Numele de familie este Stern…

— Pare avocat sau ceva, spun, întrerupând-o.

Mia dă ochii peste cap.

— Este contabil.

— Parcă era custode.

— Nu ştiu ce credea Maria, jur, câteodată am impresia că e o barieră lingvistică între noi.

— La ce te referi? întreb, încercând să nu râd.

— Ăsta e al cincilea bărbat cu care încearcă să mă cupleze şi este un nenorocit de contabil! Arăt eu ca şi cum m-aş combina cu un contabil?

— Păi, nu prea, dar tu nu ai cele mai bune gusturi în materie de bărbaţi, deci poate ăsta e un lucru bun.

— Nu contează, spune ea, prelungind cuvintele, înainte să-şi termine băutura şi să facă semn să ni se mai aducă două. Cum a fost prima noapte la Vic?

Scot un oftat prelung… prima mea noapte la Vic. Sfâşietoare, singuratică, ciudată, tristă, fericită, ciudată…

— A fost OK, zic, ridicând din umeri.

Mia îşi pune mâna peste a mea, oprindu-mă din desenat linii şerpuite pe masă şi făcându-mi semn pentru a-mi atrage atenţia.

— E OK să nu fii în regulă, Elle.

— Şi totuşi sunt OK, răspund încruntată.

— Ştii, nu trebuie să fii puternică pentru fiecare persoană în parte. Ai voie să mai ai căderi. Dragostea vieţii tale a murit, eşti pe cale să vinzi casa pe care aţi avut-o împreună şi te-ai mutat cu

fratele tău. E un efort mare. E OK să nu fii OK. E OK să-ţi iei o pauză de la muncă, dacă ai nevoie.

— A trecut un an. Şi deja am luat o pauză, îi amintesc.

După ce a murit Wyatt, mi-am luat două luni de concediu, dar asta însemna să fiu acasă tot timpul. Chiar m-am dus să stau cu ai mei vreo două săptămâni, ca să scap de acea casă. Nu puteam să suport amintirile şi să fiu acolo fără el, dar nu poţi întoarce spatele greutăţilor şi să te aştepţi ca ele să dispară de la sine. Pur şi simplu nu se întâmplă. Aşa că m-am întors acasă şi m-am împăcat cu faptul că nu se va mai întoarce. Am mers la un psiholog şi am ajuns într-o stare mai bună, dar să nu mai stau în acea casă, asta face să pară că… s-a terminat de-adevăratelea.

— Câteodată mă simt ca o nenorocită pentru că vând casa, spun într-un final. Mi se pare că îl şterg din viaţa mea sau cam aşa ceva.

Mia mă strânge de mână.

— Drăguţo, nimeni nu crede că încerci asta. Trebuie să mergi mai departe. Eşti tânără, eşti deşteaptă, eşti al naibii de talentată şi eşti simpatică. Nu poţi să renunţi să trăieşti din cauza unei fantome.

O străfulger cu privirea.

— Nu am încetat să trăiesc, doar că nu aşa vreau să trec peste ce s-a întâmplat. Dacă găsesc pe cineva, găsesc, dacă nu, nu.

Mia a încercat să-mi aranjeze două întâlniri pe nevăzute în ultimele luni. Chiar şi Felicia a încercat să mă convingă să merg la una, dar nu eram pregătită. Încă nu cred că sunt, în ciuda părerii tuturor. Chiar şi mama mă înnebuneşte cu mersul la întâlniri, ca şi cum un bărbat ar face durerea să dispară ca prin minune.

— Elle…

— Spun doar că nu am chef de întâlniri acum. În plus, nu-mi trebuie un bărbat, îmi place să fiu singură.

— Elle…

— Serios, chiar îmi place. Şi acum mă duc să stau la Vic, gândindu-mă că va fi ca o vacanţă de vară sau ceva asemănător, şi nenorocitul de Oliver apare în vizită în primele cincisprezece

minute de când ajung, deci e fix ca şi cum…

— Te-ai văzut cu Oliver? strigă Mia, închizându-mi gura şi pe a altor câtorva persoane din jurul nostru.

Dau din cap, sorbind din băutură.

— Ce s-a întâmplat? Dumnezeule! Ce s-a întâmplat când te-a văzut acolo? Ştia că vei fi acolo? Tu ştiai că e aici? Victor nici măcar nu te-a avertizat? Fir-ar să fie! spune Mia, ţipând practic.

— De-asta n-am vrut să aduc vorba.

Mia mă fixează cu privirea.

— Toarnă tot! Acum! Vreau să ştiu tot ce s-a întâmplat, cu lux de amănunte. E tot bun în draci?

— Tu ce crezi? îi spun, râzând scurt.

— Cred că îmbătrâneşte ca vinul bun. Mai are părul lung? Părul lui era atât de atrăgător! zice ea, făcându-şi vânt cu mâna.

— Părul era aşa de atrăgător? Da, tot lung este. Nu la fel de lung, dar destul de lung.

Îmi dau seama cum sună asta, nu din cauza cuvintelor, ci din cauza imaginilor care îmi vin în minte, cu mine trecându-mi degetele prin el.

— Mă rog, era bun cu totul. Totuşi, cum a fost să-l vezi din nou?

— Pentru el bănuiesc că a fost ca pe vremuri. Pentru mine, nu ştiu. A fost…

— Pe vremuri înainte de Oliver sau după Oliver? mă întrerupe din nou.

— Uşurel cu întrebările, Columbo!

— Nu poţi să-mi spui aşa ceva şi după aia să nu-mi dai detalii, se plânge Mia.

— Bine. A fost… incomod. M-am simţit încolţită, deşi doar stătea acolo cu pungi cu mâncare în mâini. A adus sendvişuri şi sushi.

Mia îmi examinează faţa.

— Deci ştia că vei fi acolo.

Ridic din umeri. Evident că ştia că voi fi acolo, din moment ce a adus destulă mâncare cât să mănânc şi eu cu ei, dar nu ştiu cu cât

timp înainte a aflat. Nu se poate spune că sushi e greu de găsit în Santa Barbara, dar totuşi. Victor şi Oliver nu sunt înnebuniţi după sushi, e mâncarea mea preferată. Aş putea să mănânc întruna şi oricând.

— N-am întrebat, îi spun încet. N-am prea vorbit despre altceva, în afară de rezidenţiatul lui şi de sculpturile mele.

— A întrebat despre inimi? mă întreabă Mia în şoaptă. Dau din cap în semn că da.

— I-ai spus de ce le faci?

— Bineînţeles că nu, nu sunt aşa curajoasă, împărtăşim un mic zâmbet, jalnic, compătimitor, înainte să renunţe la subiect.

— Deci, ce ai de gând să faci în weekend?

Încep să-i spun ce vreau să fac în restul weekendului şi alunecăm uşor într-o conversaţie despre asta. Orice, ca să scap de subiectul Oliver Hart.

Capitolul trei

Încep să mă plimb în sus şi în jos prin studio, punând pânze goale pe fiecare şevalet în timp ce străbat toată camera. Aici sâmbătă seara este „Seara Doamnelor" şi în seara asta îmi vine un grup de burlăcițe, ca prima oprire a petrecerii lor. Domnişoara de onoare a trecut pe aici mai devreme, cu nişte vin, pe care voia să-l pun la rece, şi un CD cu muzica pe care vor să o asculte. În afară de o prezentare pe care o fac la început, nu mă implic în nimic altceva. De obicei, clienţii plătesc ca să se distreze şi să discute porcăriile cu prietenii lor. Ultimul lucru pe care îl vor este să le spun eu ce fel de linii să folosească în capodoperele lor.

La şapte mă duc la baie ca să-mi verific machiajul. Mă simt bine. Port o cămaşă roşie, cu funde negre pe mâneci, pantofi negri cu toc şi o pereche de blugi strâmţi, în care, anul trecut pe vremea asta, nici nu puteam visa să-mi intre fundul. La auzul unor paşi plec din faţa oglinzii şi mă îndrept zâmbind spre partea din faţă a galeriei, pregătindu-mă să-i întâmpin şi să-i cunosc pe oaspeţi. Încremenesc când îl găsesc pe Oliver în cameră, uitându-se la unul dintre tablourile lui Wyatt.

Azi nu e îmbrăcat în halat, deci bănuiesc că are zi liberă. Poartă nişte blugi care îi pun în evidenţă şoldurile înguste şi o cămaşă albastră cu nasturi de sus până jos. A aruncat un sacou gri cărbune peste şi arată ca scos din GQ cum ar spune Mia. Bănuiesc că e în drum spre întâlnirea de care vorbea Vic. A zis că merg la un bar sportiv în seara asta, ceea ce între ei este expresia codată pentru „le scoatem în oraş pe fetele cu care ne-o tragem în momentul ăsta, ca să nu ne acuze că vrem doar sex şi hai să o facem ca un grup, la un bar sportiv, ca să ştie că nu luăm lucrurile prea în serios".

— Hei, ce faci pe-aici?

Oliver mă priveşte rapid de sus până jos când se întoarce cu faţa la mine.

— Arăţi mai bine de fiecare dată când te văd. Cum e posibil?

Nu-mi dau voie să reacţionez cum ştiu că ar vrea el. În schimb, îmi concentrez atenţia la tabloul la care se uită. Cel cu ochiul întunecat şi aripi de fluture în loc de gene. Cel care observă modul în care Oliver se uită la mine şi trage cu urechea în timp ce el flirtează.

— Eram prin preajmă şi m-am gândit să trec să văd locul. Sper că e OK din partea ta, spune îndreptându-se către mine.

— Până acum nu ai vrut să-l vezi, îi spun, păstrându-mi vocea calmă, deşi urlu pe dinăuntru.

Niciodată nu a făcut efortul să vină să vadă studioul, nici măcar când i-am trimis o invitaţie la marea inaugurare a secţiunii de galerie, acum câţiva ani.

Oliver parcă mă priponeşte cu o privire serioasă şi intensă, ceva ce mă zguduie pe dinăuntru, dar nu mă las luată de val. Lupt împotriva a tot ce mă atrage către el ca un magnet, în timp ce face un ultim pas, stând exact în faţa mea.

— Ar fi trebuit să vin, spune cu o voce ca un tors de pisică, parcă rugându-mă să închid ochii. Totuşi, nu cedez. Îmi întorc faţa ca să mă uit în altă parte, înapoi la tabloul care încă se holbează la noi, judecând. Înghit înainte să vorbesc din nou, pentru a mă asigura că vocea îmi sună mai sigură decât mă simt.

— De ce ai venit acum?

— Aproape ai terminat? mă întreabă, uitându-se în jur.

— De fapt, abia încep. Am o petrecere a burlăciţelor.

Nici nu apuc să termin de vorbit şi văd o blondă într-o rochie scurtă neagră deschizând uşa. Cinci prietene o urmează îndeaproape, toate purtând negru, în afară de una, îmbrăcată într-o rochie albă scurtă şi cu o tiară pe cap. Le zâmbesc.

— Iată că au ajuns.

— Bună, îmi zice Gia, domnişoara de onoare cu care am păstrat legătura, salutându-mă cu un zâmbet.

— O, Doamne, avem şi stimulent vizual inclus în preţ? spune una

dintre fete. El este muza noastră pentru seara asta?

Oliver chicoteşte şi le serveşte un zâmbet care le face pe toate, în afară de una, să roşească într-un mod ridicol. Din principiu presupun că nu-i plac bărbaţii, pentru că zâmbetul ăla o face pe orice femeie să leşine.

— Din păcate pentru voi, nu. El e prietenul meu Oliver şi este în drum spre o întâlnire, spun, văzându-i privirea amuzată. Fetelor, puteţi să mergeţi în camera alăturată şi eu vă voi urma în curând. Gia, lucrurile voastre sunt pe masă.

— Mulţumesc mult, izbucneşte ea în timp ce trece pe lângă noi.

Toate fetele o urmează, dar nu-şi iau ochii de la Oliver. Aproape că-mi vine să-l rog să stea aici ca un exponat, la un moment dat. Poate asta ar crea traficul de care n-am prea avut parte în locul ăsta.

— Deci, spun, întorcându-mă din nou către el.

— Am venit să văd dacă vrei să ni te alături în seara asta, zice el, coborând vocea cu o octavă în timp ce întinde mâna şi îmi înfăşoară o şuviţă rebelă pe degetele sale.

— De ce aş face asta? întreb încet, făcând un pas înapoi ca să-mi lase şuviţa de păr în pace.

— Pentru că ai nevoie de o ieşire în oraş, spune în timp ce ochii îi licăresc dinspre ochii mei către buze.

Fac încă un pas în spate, dintr-odată având nevoie de mai mult decât o mică distanţă între noi.

— Am avut una aseară.

— Nu cu mine.

Amintirea ultimei dăţi când a rostit cuvintele astea îmi inundă creierul, iar el rânjeşte ca şi cum ar avea locuri în primul rând la spectacolul din capul meu, în care el are rolul principal.

— Trebuie să plec, mă aşteaptă.

Oliver dă din cap aprobator în timp ce îşi îndeasă mâinile în buzunare. Obişnuieşte să facă o chestie, când se uită în jos, spre picioare, şi ridică doar un pic capul, cât să se uite la mine printre gene. E sexy şi îmbietor şi mă sperie puţin cât de tare îmi bate inima

la această privelişte. Mă uit din nou la tabloul lui Wyatt, într-un efort de a înăbuşi sentimentul acesta, dar nu mă părăseşte. Rămâne acolo, în miezul meu, marinându-se între porţia de jind şi picul de vină care poposesc acolo.

— Poate altă dată, spune el, cu privirea încă asupra mea.

— Poate.

— Studioul arată foarte bine, Elle, ai făcut o treabă bună.

— Mulţumesc. A fost în mare parte opera lui Wyatt, totuşi.

Lui Oliver îi dispare zâmbetul. Îl urmăresc înghiţind în sec şi aprobând din cap.

— Amândoi aţi făcut o treabă bună, spune el. Ţi-a dat Vic numărul meu, aşa cum l-am rugat?

— Nu prea l-am văzut, îi răspund, ceea ce e o minciună. L-am văzut pe fratele meu azi-dimineaţă şi aseară şi n-a zis nimic de numărul lui Oliver.

— M-am gândit că ţi l-a dat şi nu l-ai folosit.

— De ce l-aş folosi? îl întreb, uitându-mă în spate când aud o explozie de râs din studio.

— Ar fi frumos din partea ta dacă l-ai mai folosi, zice el, ridicând din umeri.

Îmi pică faţa.

— Ar fi frumos dacă l-aş folosi? repet eu.

Ne uităm unul la altul în linişte, eu aşteptând ca el să rectifice, el aşteptând ca eu să îl provoc în legătură cu ceea ce a spus. Niciunul nu muşcă momeala. Amândoi ştim că este prea mult de discutat în doar câteva minute, iar eu aş prefera să nu discutăm deloc. Îmi amintesc de petrecerea burlăciţelor care mă aşteaptă în cealaltă cameră şi îmi dreg glasul.

— OK, păi, sunt sigură că ne mai vedem prin zonă. Distracţie plăcută la întâlnirea din seara asta.

Îi fac stingher cu mâna şi mă răsucesc ca s-o pornesc în direcţia opusă.

— Ai fi interesată să vii o dată sau de două ori pe săptămână la

secţia de pediatrie a spitalului?

Zâmbeşte când mă întorc din nou şi ridic o sprânceană, îndemnându-l să continue.

— Mă gândeam că ai putea să pictezi cu copiii sau ceva de genul ăsta. Ştiu că îţi plac chestiile astea, sugerează el.

A vizita spitalul ar însemna să fiu într-un fel din nou în legătură cu Oliver. Ca şi cum mi-ar simţi îndoiala, continuă.

— Sunt ocupat cu finalizarea rezidenţiatului, deci nu aş putea să te ajut prea mult, dar am o prietenă care te poate ajuta să pui la punct detaliile.

— Sigur, dă-mi un telefon şi spune-mi în ce zi ar fi bine să trec pe acolo.

Mă întorc pentru ultima dată, în timp ce un rânjet îmi despică faţa, şi intru în camera plină de fete ameţite şi exaltate. Atunci îmi dau seama: Oliver mi-a adus zâmbetul ăsta pe faţă. Amintirea tuturor dăţilor anterioare când m-a făcut să zâmbesc mă bombardează toate deodată şi brusc, uitându-mă prin cameră la femeile fericite din faţa mea, care sărbătoresc viaţa şi dragostea, îmi vine să plâng. Dar nu o fac. Oliver nu are dreptul să mă facă să plâng. Nu îl mai are.

Capitolul patru

Duminică dimineaţă mă trezesc în zăngănit de metal şi mă dau jos din pat ameţită ca să găsesc sursa gălăgiei.

— Ce faci? întreb căscând.

— Rahat! M-ai speriat. Încă nu m-am obişnuit să te am în preajmă, zice Vic în timp ce se apleacă să ia de pe jos o tigaie.

— Măcar eşti îmbrăcat, îi spun, uitându-mă la pantalonii lui de baschet alb cu albastru.

— Ce faci? repet.

Oftează.

— OK, situaţia asta e stânjenitoare.

Îşi coboară vocea până şopteşte.

— E cineva la mine în cameră şi încerc să fac micul dejun.

Îmi acopăr gura ca să nu râd la gândul că Vic ar putea face orice fel de mâncare demn de mâncat şi mă aplec după perete ca să mă uit spre camera lui.

— Nu sunt sigur că şi ea e îmbrăcată, adaugă el.

Fac ochii mari.

— Poate ar trebui să-i spui că sunt aici.

— Da, mă gândesc că va trebui, mi-ai cam încurcat planul, zice el, uitându-se prin bucătărie.

Îmi acopăr urechile.

— Nu vorbi. Fac un duş şi mă duc să iau micul dejun cu Mia.

Ochii lui Vic se aprind de la râs.

— Nu trebuie să pleci.

— Taci! Nu vorbi.

Mă duc sus şi îmi aleg hainele înainte de a intra în baie şi a mă pregăti cât de repede e omeneşte posibil. Nu mi-am dat seama cu adevărat ce înseamnă să împart locuinţa cu fratele meu. Îmi deschid telefonul în timp ce ies din apartament, gândindu-mă la e-mailul disperat pe care i-l voi scrie agentului imobiliar, şi văd două mesaje

noi de la un număr necunoscut.

Acesta este numărul meu – Oliver

Îl bag în agendă înainte de a-l citi pe următorul.

Jen vrea să ştie dacă marţi este OK pentru tine să treci pe la spital. A reuşit să-ţi găsească o cameră goală pe care o poţi folosi pentru pictură.

După ce mă uit peste agenda mea săptămânală, reuşesc să mut câteva chestii – nu că aş avea foarte multă treabă în ultimul timp.

Îi răspund.

Marţi e grozav. Spune-i să stabilească o oră şi să-ţi zică unde trebuie să merg când ajung acolo.

Nu aştept să-mi răspundă, pentru că e abia nouă dimineaţa şi majoritatea oamenilor de vârsta noastră, care nu au copii, dorm la ora asta, dar telefonul îmi zbârnâie în timp ce intru în cafeneaua pe care o frecventez.

O s-o întreb. Ne vedem mai târziu?

Încerc să-mi amintesc dacă îmi scapă ceva, dar nu-mi vine nimic în minte.

Să ne vedem?

Acasă la Vic.

Nu ştiam că treci pe la noi.

Duminică de meciuri.

Mă încrunt, dându-mi seama cât de mult a trecut de când nu am mai stat cu ei într-o duminică de meciuri.

Vic tot uită că locuiesc cu el pentru o perioadă.

Ăăăă… Aaaa!

Să zicem doar că m-am îmbrăcat şi am plecat din casă mult mai devreme decât aş fi sperat într-o duminică.

LOL. Îmi pare rău. Unde eşti acum?

Urmează să iau micul dejun.

Vrei să vii la mine? Poţi dormi aici.

Mă blochez şi mă holbez la telefon, aşteptând ca ordinea cuvintelor să se schimbe şi să însemne altceva.

Nu cu mine, apropo.

Încep să tastez un mesaj, dar îl şterg, când primesc următorul lui mesaj.

OK, situaţia asta e ciudată. Dacă nu răspunzi, te voi suna.

Telefonul îmi vibrează în mână o clipă mai târziu şi răspund, dregându-mi vocea.

— Nu am vrut să sune aşa, spune el.

Vocea lui. Doamne, îi iubesc vocea. Este joasă şi puternică şi mereu sună ca şi cum abia s-a trezit din somn.

— E-n regulă. Sunt bine, oricum. Mulţumesc.

— Nu cred că am mai vorbit vreodată la telefon, zice el.

— Nu, nu cred că am mai vorbit, îi răspund, fără să adaug celelalte un miliard de lucruri care îmi vin în cap. *„Pentru că eşti un mizerabil pentru că ai plecat, pentru că sunt sora mai mică a celui mai bun prieten al tău, pentru că nu ai putea să ai o relaţie nici dacă viaţa ta ar depinde de asta…"*

— Ei bine, acum am făcut-o. Bine, am vrut doar să mă asigur că nu ai interpretat greşit. Adică, în afara cazului în care vrei, iar atunci şi eu aş fi complet de acord.

Oftez din cauza zâmbetului ce i se aude în voce.

— Oliver…

Chicoteala lui sare prin difuzorul telefonului şi îmi ricoşează prin tot corpul. Urăsc ce îmi face.

— Era doar o glumă, Elle. Trecând peste asta, faci sos de fasole diseară?

— Vrei să fac sos de fasole pentru diseară?

— E Papa catolic?

— Dacă mă rogi frumos, îţi fac nişte sos de fasole, Oliver. Dacă eşti un nemernic sarcastic, îţi închid telefonul.

Expiră.

— Estelle Reuben, persoana mea favorită din întreaga lume, vrei, te rog, să-mi faci nişte sos de fasole? Cu extra guacamole.

Zâmbesc la vorbele lui, chiar dacă nu ar trebui. *Nu ar trebui.* Îmi

reamintesc că e periculos. Asta îţi face. De. Fiecare. Dată.

— Bine, fie.

Aud o uşă trântindu-se unde e el, urmat de foşnet şi apoi iar foşnet, încheiat de un suspin.

— E un loc liber pentru somn la mine în pat, în caz că eşti obosită.

— Mulţumesc pentru ofertă, dar ne vedem mai târziu.

Închid la auzul râsului său şi pun telefonul deoparte în timp ce îmi îndrept atenţia către sendvişul cu ou pe care mi-l comandasem şi care acum e rece. Odată ce am terminat de mâncat, parcurg distanţa scurtă până la studio şi încui uşa după mine.

Uitându-mă la tablourile de pe pereţii albi, mă întreb dacă ar trebui să le rearanjez. Multe dintre ele sunt ale lui Wyatt, dar majoritatea sunt opere ale unor artişti locali de care m-am îndrăgostit de-a lungul anilor. Sunt şi câteva ale mele acolo, dar nu le expun în partea din faţă a galeriei. Partea din faţă este rezervată pieselor care sunt de vânzare, iar singurele creaţii ale mele care sunt de vânzare sunt inimile mele caleidoscopice.

Am studiat pentru a deveni profesor de artă, dar nu eram sigură de alegerea făcută. Când i-am spus lui Wyatt că voiam să fiu profesoară de artă, dar nu mă vedeam într-un domeniu atât de exigent, mi-a dat ideea programului Paint it Back. A spus că în felul acesta mi-aş păstra creativitatea şi, dacă voiam, puteam începe un program pentru copii. Prin intermediul studioului am putut începe un program de vară în care copiii mai mari veneau după ziua de tabără şi pictau. A început ca o metodă de a-i face să nu stea pe străzi şi să-şi concentreze atenţia la altceva, dar, odată ce a început şcoala, tot îşi făceau programări pentru a veni în grupuri mici.

Aşez pânze albe peste şevaletele pentru ora de luni după-amiază, când îmi sună telefonul.

— Elle, spune senin fratele meu, de parcă nu mă dăduse, practic, afară acum câteva ore. Am uitat să-ţi spun, vin câţiva oameni în vizită mai târziu.

— A, da?

— Da, pe la doisprezece. Crezi că poţi face nişte sos de fasole din ăla de-al tău?

Mă abţin din răsputeri să nu mârâi la cererea lui.

— Sigur. Câte persoane?

— Hm… eu, Bean, Jenson şi Bobby… atât.

— Deci doar patru persoane mănâncă? întreb.

— Da, patru.

Clipesc rapid, întrebându-mă dacă are de gând să mă includă şi pe mine.

— Mă rog, cinci, dacă vrei să rămâi şi tu, spune, dregându-şi vocea când se corectează.

— Cine e Bobby? Tipul ăla cu care lucrezi?

— Da, e tipul nou. O să-ţi placă, e de treabă.

— De treabă ca tine, sunt sigură, mormăi.

Fratele meu şi prietenii lui sunt nişte tocilari care citesc benzi desenate, acoperiţi sub înfăţişare de sportivi. Are acelaşi grup de prieteni încă din şcoala generală şi rar se întâmplă să aducă pe cineva în grupul lor restrâns. Îmi imaginez că Bobby trebuie să corespundă aceleiaşi descrieri ca şi restul.

— Poţi să-i spui şi Miei, dacă vrei, adaugă ca pe un atu.

— Mia şi Jenson în aceeaşi cameră? Nu, mulţumesc.

Vic râde.

— Încă nu i-a trecut?

— Supărarea pentru că a părăsit-o ca să fie cu fosta prietenă? Mă îndoiesc.

Ridic o sprânceană în timp ce scot pensule noi din pachete şi le aşez în cutiile de argint care stau lângă fiecare şevalet.

— E un măgar, zice Vic. Pe de altă parte, nici ea nu e prea isteaţă. Nu te-aş fi lăsat niciodată să te încurci cu unul dintre prietenii mei.

Las rechizitele din mână şi mă reazem de marginea tejghelei.

— Şi de ce, mai exact?

Râde cu poftă, un râs care m-ar fi făcut să zâmbesc, în alte condiţii.

— Haide, Elle. Doar îi cunoşti.

Vorbele sale mă fac să tremur. Îi cunosc. Îi cunosc foarte bine.

— În fine, ne vedem mai târziu. Ei ajung la doisprezece, la spectacolul de dinainte de meci, aşa că…

— Da, am înţeles, Vic. Sosul vostru o să fie gata până la lovitura de începere. A plecat fata aia?

— Da, a plecat. Am invitat-o miercuri la cină. Oliver şi Jenson vin şi ei cu nişte… prietene, deci o s-o cunoşti atunci.

Îmi notez în minte să dispar miercuri seară şi îi spun lui Vic că ne vedem mai încolo. Mergând înapoi spre galerie, observ că una dintre inimile caleidoscopice stă strâmb, aşa că o îndrept la loc. O revistă care a scris despre un eveniment ţinut odată aici a descris inimile mele ca fiind nişte „piese superbe, sfâşietoare şi tulburătoare". Aceasta în mod special este expusă, dar nu este de vânzare. A fost una dintre primele pe care le-am făcut, şi Wyatt a refuzat să o dăm. Am folosit multe nuanţe de mov pentru această piesă şi de fiecare dată când soarele pătrunde aici, fascicule de lumină mov ţopăie pe pereţi.

— Dacă vine cineva şi încearcă s-o cumpere, spune-i că eu ofer dublu, mi-a spus zâmbind.

Lacrimile încep să mi se adune în ochi în timp ce stau şi mă uit cum se reflectă din ea lumina, gândindu-mă la Wyatt. Respir, îmi şterg ochii şi ies, trăgând uşa după mine. Ajung înapoi la Vic acasă şi îl aud la duş. Deschid o sticlă de vin în timp ce lucrez la sos, punând piureul de fasole la fund, avocado la mijloc şi smântână deasupra. După ce termin de făcut un bol mare de sos, scot oala sub presiune pe care i-am cumpărat-o fratelui meu acum trei Crăciunuri, pe care în mod clar nu a folosit-o, şi pun să fac nişte chiftele. Iau o ultimă gură de vin, mă duc în camera mea şi mă arunc pe pat.

Capitolul cinci

Nu ştiu cât am dormit, dar nişte strigăte violente venind din sufragerie mă trezesc din somn. Clipesc repede, încercând să-mi limpezesc ochii, în timp ce mă târăsc din pat şi merg înspre baie. Imaginea mea din oglindă este dezolantă, aşa că îmi pieptăn părul lung şi îmi pun picături în ochi până când rozul se duce şi revin la culoarea castaniu-deschis. După ce mă machiez un pic, îmi reaşez bluza neagră cu *Elvis e Rege*, astfel încât partea largă să îmi cadă de pe umărul stâng, şi îmi scutur blugii rupţi înainte de a mă îndrepta spre sufragerie. Abia când sunt deja acolo îmi dau seama că încă am în picioare papucii cu Darth Vader. E prea târziu ca să mă întorc totuşi din moment ce deja am fost reperată.

— Hei, Elle! strigă Jenson, făcând toate capetele să se întoarcă înspre mine.

— Hei, Jenson. Te-ai mutat înapoi?

— Nu, dar o să fiu mult prin preajmă în următoarele câteva luni, spune el.

— Salut, băieţi, zic uitându-mă prin cameră şi făcând cu mâna către Oliver, Vic şi un tip blond pe care nu l-am întâlnit niciodată.

— Hei, spun toţi la unison.

— Elle, el e Bobby. Bobby, ea e sora mea, Estelle, zice Vic fără să-şi ia ochii de la televizor.

Bobby se ridică şi îmi întinde mâna, pe care i-o strâng. Chiar arată destul de bine, într-un mod şcolăresc, de „băiatul din vecini", ceea ce mă face să zâmbesc, pentru că am greşit – nu arată ca toţi prietenii fratelui meu. Nu e înalt şi atletic, ca Vic şi Oliver. Nu are aerul de băiat rău pe care îl are Jenson, dar afişează un zâmbet Colgate imens în timp ce îmi strânge mâna şi simt charisma pe care o au toţi în comun. Genul care o face pe o femeie să se uite şi a doua oară la un bărbat, indiferent de cum arată.

— Când ai zis sora mai mică, îmi imaginam o adolescentă cu

aparat dentar, spune Bobby plimbându-şi privirea în jos pe corpul meu.

Îi dau drumul la mână.

— Sunt sigură că asta vede când mă descrie.

— Eu cu siguranţă nu te-aş descrie aşa.

La auzul tonului de flirt, mă uit peste umărul lui ca să văd reacţia lui Vic, în schimb privirea mi se întâlneşte cu a lui Oliver. Mă omoară faptul că nu pot să-mi dau seama la ce se gândeşte. Nu pare supărat sau gelos, sau măcar curios; doar se holbează.

— Nu sunt sigură că aş vrea să ştiu cum m-ar descrie cineva, răspund.

Înainte să poată spune ceva, plec de lângă el şi mă duc în bucătărie ca să iau mâncărurile făcute şi să le pun pe masă, reuşind cumva să evit sticlele de bere care o acoperă.

— E frumoasă şi mai şi găteşte? zice Bobby, întinzându-se după un cartof prăjit. Cred că s-ar putea s-o păstrez.

— Da, sigur, spune Jenson, un pic deranjat.

Prietenii fratelui meu au o chestie în comun. Toţi cred că au datoria să mă protejeze de intruşi, ca şi cum pericolul ar veni din afara bârlogului lor. Cred că logodna mea cu Wyatt i-a dat cu totul peste cap, pentru că niciunul nu se aştepta.

— Nu ai de gând să îi spui lui Bobby discursul despre cum trebuie să păstreze distanţa faţă de soră-ta?

Privirea mi se întâlneşte din nou cu a lui Oliver şi zâmbesc când bate cu palma spaţiul liber de lângă el. Corpul meu vrea să se îndrepte către el, dar creierul îmi dă înţelepciune. Mă aşez lângă Victor în schimb.

— Termină, spune Vic, ca răspuns la comentariul lui Jenson.

— Când eram tineri, ne-a tras tuturor câte un perdaf pe tema asta, explică Jenson.

Mă aplec în faţă pentru a-l vedea mai bine în timp ce spune povestea, deoarece nu am mai auzit-o până acum.

— Când eram mici, nu conta, pentru că oricum Elle era ca şi sora

noastră mai mică… dar după aia a crescut şi de câte ori unul dintre noi avea un comentariu pe tema asta, Vic avea o atitudine de genul „nu vă uitaţi la ea, nu o atingeţi. Dacă aflu că aţi făcut-o, vă rup mâinile şi nu mai aveţi ce căuta la mine în casă".

— Vreau să se noteze că aş fi fost bucuros să mi se rupă mâinile, spune Bobby zâmbind, în timp ce ochii săi albaştri se mută spre ai mei.

— Nu ruperea mâinilor era problema; era interzicerea accesului în casă. Avea cei mai mişto părinţi. Practic locuiam acolo, zice Jenson râzând şi luând o înghiţitură de bere, pe care o ridică în direcţia mea.

— Şi aruncam foarte bine, deci nu îmi puteam risca braţul pentru o fată. Îmi pare rău, Elle.

— Crede-mă, mie nu-mi pare rău.

Mă las pe spate şi îmi întind picioarele în timp ce ei se hlizesc.

— Elle ştie că trebuie să se ferească de voi, idioţilor. Niciunul dintre voi nu e bun pentru ea, spune Vic luând o mână plină de chipsuri şi întinzându-se după sos.

Îl găsesc la timp cu privirea pe Oliver cât să-l văd tresărind uşor la spusele lui Vic. Privirea ne rămâne unul la altul şi un milion de gânduri îmi trec prin minte – *din cauza asta se întâmplase? Oare acordul lui Vic era mai important decât al meu?* Sunt întrebări la care ştiu răspunsurile. Sunt gânduri care m-au bântuit ani de zile, chiar dacă am încercat să le ignor.

— O întrebare serioasă, zice Jenson, atrăgându-mi atenţia înapoi la el. În adolescenţă, cine ai spune că era mai mult genul tău?

Încerc să nu râd de întrebare şi de faţa pe care o face fratele meu. Victor a fost mereu un băiat de gaşcă – cel pe care toată lumea vrea să-l ia la un meci şi cu care vrea să meargă într-un bar. Junior, Jenson şi Oliver i se aseamănă în acest sens. Dintre cei patru, Junior e singurul însurat şi cu o familie, ceilalţi trei fiind burlaci convinşi. Cel puţin aşa pare. Jenson e chintesenţa tipului pe care nu îl duci acasă la părinţi. Arată bine şi are de partea lui faptul că e înalt,

misterios şi arătos, dar are şi o parte periculoasă, cu motocicletă, tatuaje şi imaginea de băiat rău.

Mă uit la Oliver, care întotdeauna a avut un stil relaxat, de la zâmbetul leneş la părul ciufulit, şaten nisipiu, care te face să vrei să-ţi treci degetele prin el. Are un fel de a se uita la tine care te face să te simţi ca şi cum ai fi singura femeie din cameră. Şi gropiţele alea… Dumnezeule, gropiţele alea. Toate prietenele mele voiau să iasă cu inaccesibilul Oliver. Are magnetismul acela pe care îl au bărbaţii puternici. Chiar şi când eram adolescenţi, emana farmec prin toţi porii.

— Da, Elle, spune Oliver, aruncându-mi un rânjet leneş şi sexy, în timp ce ochii i se mută de la buzele mele la ochi. Cine era genul tău?

Îl fulger cu o privire înainte de a-mi muta ochii de la el către Jenson, care mă priveşte amuzat.

— Sincer? Jenson, zic ridicând din umeri.

— Boom! ţipă Jenson. Mereu am ştiut, fir-ar să fie! Deci te-ai fi combinat cu mine?

— N-am spus asta. Am spus doar că erai cel mai pe gustul meu, zic râzând.

Nu menţionez că la vremea aceea era pe gustul aproape al oricărei adolescente.

— Tocmai de-asta a trebuit să-i ameninţ, spune Vic, uitându-se la Bobby, care dă din cap amuzat.

Îmi fixez privirea pe meciul Cowboys – Forty – Niners de la televizor şi tresar un pic când simt o bătaie uşoară pe picior.

— Serios? şopteşte Oliver punându-şi ambele mâini în dreptul inimii, ca şi cum ar fi fost rănit.

Zâmbesc şi dau din cap.

— Îmi plac pantofii tăi, zice el, afişând zâmbetul lui pe jumătate sarcastic.

— Ştiu că-ţi plac, îi răspund, făcându-i cu ochiul, apoi îmi dau mental un şut în fund pentru că am făcut asta.

Încă ne uităm unul la altul când Bobby vorbeşte, şi de data asta

Oliver mijeşte ochii la auzul întrebării.

— Şi a fost ridicată interdicţia? Sunt liber să o invit în oraş?

— Nu ies la întâlniri, îi răspund, rupându-mi privirea de cea a lui Oliver.

— Imposibil. O fată ca tine sigur are întâlniri, zice Bobby.

— O fată ca mine.

Râd înfundat. Sunt pe cale să las discuţia să se încheie acolo, dar după aia mă gândesc mai bine şi continui.

— Chiar dacă aş fi interesată de ieşiri în oraş, nu aş ieşi niciodată cu unul dintre prietenii fratelui meu. Voi aduceţi belele cu B mare. Nu ai auzit discursul?

— Belele cu B mare? întreabă Jenson.

— Chiar vrei să intrăm în discuţia asta acum? îi zic, uitându-mă fix la el până înţelege aluzia, şi râsul îi dispare încetişor.

— Nu, ai dreptate. Ai dreptate. Vic avea dreptate, lasă Jenson de la el.

— Hai să lăsăm discuţia despre ieşitul cu soră-mea şi să ne uităm la meci, spune Vic, fixându-i cu privirea pe fiecare dintre băieţi.

După câteva secunde în care mă loveşte cu cotul de fiecare dată când se întinde după mâncare, mă ridic şi mă aşez lângă Oliver, pe „locul prietenei".

— A, deci până la urmă ţi-a fost dor de mine, spune el, imediat ce mă aşez confortabil.

— Ei bine, în primul rând, nu puteam gândi în timp ce mă sfredeleai cu privirea dintr-o parte şi, până la urmă, erai a doua opţiune în topul celor mai pe gustul meu, deci…

Ridic din umeri şi îi zâmbesc. Ne uităm unul la altul pentru un lung moment, înainte ca privirea să-i pice pe gura mea şi apoi la televizor. Se mai înscrie o încercare, se mai înscrie o lovitură liberă şi un lung şir de înjurături e aruncat de către fiecare dintre ei. Exact când mă gândeam să-mi fac ieşirea, Oliver se întoarce către mine.

— Parcă îmi aduc aminte o altă ordine a ierarhiei, îmi şopteşte răguşit în ureche, făcându-mă să tremur.

— Bineînţeles că aşa îţi aminteşti, îi şoptesc înapoi, nevrând să recunosc felul în care inima îmi saltă în piept.

— Aşa e.

Se mută mai aproape, astfel că braţul lui se lipeşte de mine.

— Tu ai amintirile tale, eu le am pe ale mele.

Expresia lui Oliver se schimbă din jucăuşă în serioasă.

— Da, presupun că aşa e.

Expiră.

— Deci, eşti pregătită pentru ziua de marţi?

— Da, sunt. Sunt nerăbdătoare să văd spaţiul şi să începem treaba. Mulţumesc că te-ai gândit la mine, îi spun, sperând să înţeleagă cât înseamnă aşa ceva pentru mine.

— Nu mă puteam gândi la altcineva mai potrivit pentru treaba asta.

Îmi loveşte din nou piciorul, şi inima îmi vibrează la atingere.

— Încetează să mai flirtezi cu mine, îi şoptesc.

— Sau ce? şopteşte înapoi, înclinându-şi capul astfel încât părul îi cade pe ochiul stâng şi saltă de fiecare dată când clipeşte.

— Sau Darth Vader va fi obligat să îşi scoată sabia laser.

Hlizitul lui face canapeaua să vibreze şi pe mine la fel.

— Crede-mă, nu vrea să se pună cu mine.

Când înţeleg dublul sens, rămân cu gura căscată, iar el râde.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, îi spun.

Ochii i se întunecă.

— Uneori devin mai bune.

Mă uit în altă parte şi mai stau acolo câteva minute înainte să mă întorc în camera mea, folosind scuza că trebuie să mă văd cu Mia înainte de a merge la părinţii lui Wyatt la cină. După ce îmi iau la revedere, mă tot gândesc la spusele lui Oliver. Jur, omul mă bântuie mai ceva decât logodnicul mort. Mă scoate din minţi chestia asta.

Capitolul şase

Obişnuiam să fiu fata aceea optimistă în orice privinţă, dar apoi viaţa mi-a dat o palmă şi m-a forţat să fiu realistă. Nu sunt cinică sau ceva de genul, dar am trecut prin destule încât să nu văd viaţa prin nişte lentile roz. Ziua a început destul de normal – mama a sunat ca să încerce să mă cupleze cu tipul ăsta, Derek. Încearcă să mă cupleze cu el de când aveam vreo şase ani. De data asta am acceptat. Chiotele de veselie care răzbat prin telefon sunt cel puţin intense. E ca şi cum şi-ar fi invocat hiena interioară. Îmi amintesc că totul a mers spre rău din momentul acela.

Galeria era imaculată când am ajuns acolo, exact cum îmi place. Acum arată ca şi cum zece grupuri de copii mici au răvăşit-o. Totul a început când Finlay, un băiat de treisprezece ani, a invitat-o pe Veronica la o întâlnire. Se pare că prietenul cel mai bun al lui Finlay, Brett, voia şi el să o invite în oraş, aşa că, atunci când a auzit conversaţia şi a auzit că ea a acceptat, şi-a ieşit din fire, IEŞIT. DIN. FIRE. În studioul meu! A aruncat cu pensula în Finlay, stropi din albastrul cu care picta un ocean au sărit peste tot şi asta a declanşat o bătaie cu vopsea din cauza căreia le-am sunat părinţii să vină să îl ia.

Aşa că iată-mă, cu o oră mai târziu decât aş fi vrut să mă aflu încă aici, curăţând vopsea de pe toate suprafeţele din cameră. Singura salvare este că e un spaţiu închis, separat de obiectele de artă de afară, pentru că, dacă ar fi ajuns mizeria asta pe una dintre piesele artiştilor locali sau, mai rău, ale lui Wyatt, aş fi murit. Mă trântesc în fund când obosesc să mă tot aplec şi mai arunc o privire împrejur. Pânzele pe care lucrau sunt încă pe şevaletele destinate lor şi îmi acord un moment ca să mă uit la cea la care lucra Fin. E o zi mohorâtă în lumea lui. Cerul gri face ca apa de sub el să lovească furios stâncile. Tuşele de albastru-închis ale oceanului aproape mă fac să simt că pot auzi valurile şi decid că vreau să-l văd pe cel

adevărat. Studioul meu nu este departe de plajă şi nu mă bucur de ocean atât de des pe cât aş putea. Strâng într-o cutie tot ce îmi trebuie pentru întâlnirea de la spital şi o pun deoparte, lângă uşă. În timp ce încui, văd stropii de pe mână, de la bătaia cu vopsea. Ai naibii copii.

Temperatura scade de obicei în preajma apusului şi, ca după ceas, când soarele începe să apună simt o briză rece lovindu-mă. Îmi închei geaca subţire în timp ce mă îndrept încet către apă.

Mă opresc la semaforul care se află la distanţă de un cvartal şi ascult valurile, deja simţindu-mă uşurată. Pe lângă celelalte galerii din zonă, oceanul a fost un atu uriaş pentru noi când am cumpărat studioul. Dacă închid ochii şi mă concentrez destul de tare, pot să-l văd pe Wyatt alergând spre plajă, cu placa de surf la subraţ şi costumul de neopren aproape căzând de pe el. Amintirea aceasta mă face să zâmbesc, chiar dacă inima mi se strânge în piept. Când m-am întors prima dată la studio, acela a fost primul meu gând. Nu galeria, nu tabloul la care lucra şi pe care îl am dosit în camera din spate, nu micul dejun luat zilnic împreună sau felul în care zâmbea când intram într-o încăpere, ci amintirea felului în care alerga spre apă.

Surfingul este, probabil, singurul lucru pe care îl avea în comun cu fratele meu. Când m-am combinat cu Wyatt, mama a glumit spunând că dinadins am adus acasă cel mai artist bărbat pe care l-am putut găsi. Nu contează că avea foarte mare succes, era mai în vârstă şi a făcut efortul să poarte costum când a venit prima dată la ei acasă să-i cunoască. Mama l-a văzut dincolo de toate astea. Nu într-un mod rău. A ajuns să-l accepte pe Wyatt, la fel ca şi tata. Vic nu l-a acceptat cu adevărat niciodată, dar nici nu a zis ceva. Cred că toţi l-au văzut ca pe o prelungire a mea. Oricum eram deja un fel de intrus în lumea lor. Detestam să merg la petrecerile şi galele pompoase la care părinţii mei mergeau anual. Tata este ortodontist, iar mama profesoară de engleză, deci toată lumea a presupus că noi le vom călca pe urme. Ei bine, Vic a devenit avocat, iar eu pictoriţă.

Totuşi, mă sprijină. Le plac lucrările mele şi mă încurajează, aşa că, deşi ştiu că sunt oaia neagră în unele privinţe, niciodată nu mă fac să mă simt astfel.

Când ajung la nisip, trag adânc aer în piept şi închid ochii, savurând momentul. *Fiecare secundă contează. Trăieşte momentul. Asta e viaţa. Asta contează.* Este o idee simplă, dar este atât de uşor să o uiţi. Oceanul este acolo, totuşi, ca un memento permanent. Valurile mari care se ciocnesc de stânci sunt la fel de purificatoare pe cât sunt de periculoase. Mă aşez pe nisip şi-i privesc pe surferi, tineri şi bătrâni, şi mă las scăldată în sunete. În loc să-mi înece tristeţea adunată pe dinăuntru, parcă mă taie pe jumătate. Comemorarea morţii lui Wyatt a fost acum câteva zile. A venit şi a trecut fără să fie prea mult pomenită, în afară de mine şi de părinţii lui, care am vorbit la telefon pentru a verifica dacă suntem în regulă.

Acum un pic mai mult de un an mă aflam pe această plajă din cu totul alt motiv. Am văzut ambulanţe înaintând prin nisip şi le-am urmat pentru că m-a învins curiozitatea. Doamne! Ce-aş fi făcut dacă nu le-aş fi urmat? Cum aş fi aflat? Eram încruntată în timp ce mă apropiam de apă, amintindu-mi micul grup de persoane, majoritatea surferi, care îi priveau pe paramedici resuscitând pe cineva. Era ca şi cum aş fi avut o experienţă extracorporală în timp ce ajungeam lângă ei. Simţeam că ceva mă atrage către haos, dar ştiam instinctiv că nu aş fi vrut să văd ce se întâmplă odată ajunsă, aşa că mergeam încet.

L-am văzut o secundă pe omul întins pe jos şi m-am gândit: „Dumnezeule, seamănă cu… dar…", apoi m-am uitat panicată în jos, la telefon. M-am uitat în toate direcţiile, spre galerie, spre plajă şi spre ghereta colorată, din lemn, unde se vindeau băuturi, în tot acest timp inima bătându-mi puternic în piept.

Picioarele m-au condus înainte, mai aproape de paramedici… mai aproape de cadavru. Apoi l-am văzut. L-am văzut cu adevărat. Părul lung şi blond îi era împrăştiat pe nisip, ochii căprui îi erau închişi, iar costumul de neopren îi era tras în jos, dezvăluind un

trup firav. Privirea a început să mi se înceţoşeze şi ziduri care nu existau au început să se strângă în jurul meu. Am simţit că încep să pălesc. Ca şi cum aş fi fost acolo, dar nu chiar, pentru că nu ar fi trebuit să văd ceea ce credeam că văd. Genunchii începuseră să mi se îndoaie când, în sfârşit, am ajuns lângă el şi am văzut cât de albe îi erau buzele şi cât de palidă îi era faţa.

— Wyatt? m-am auzit spunând, dar ţipătul aparţinea altcuiva… cineva panicat… cineva care simţea că-şi pierde dragostea vieţii ei, iar persoana aia nu puteam fi eu.

— Ce s-a întâmplat? Este logodnicul meu. Ce s-a întâmplat? Wyatt! Am ţipat iar şi iar, în timp ce panica mă cuprindea.

Unul dintre paramedici mă ţinea de braţe în timp ce îi priveam acordându-i primul ajutor, tot golindu-i stomacul de apă. În cele din urmă au scos aparatul ăla pe care l-am văzut în filme de atâtea ori, ăla la care se zice „feriţi" şi care aplică şocuri electrice când oamenii sunt morţi şi trebuie resuscitaţi. Când am văzut aparatul ăla, am căzut în genunchi ţipând. Am strâns în pumni nisipul cald de sub mine, în timp ce paramedicul încerca să mă calmeze.

— De ce nu se trezeşte? am scâncit. De ce nu mă lăsaţi să merg la el?

— Trebuie să vă păstraţi calmul.

Rugăminţile mele s-au domolit într-un ţipăt de durere şi în sunetul valurilor prăbuşindu-se în spatele nostru.

— Făcea surf, pur şi simplu, a spus cineva din spatele nostru.

— I-a luat prea mult să iasă la suprafaţă după ultima căzătură, a adăugat altul.

— Am sunat la salvare când am văzut că nu mai iese, a zis al treilea. Sper să-şi revină.

Paramedicul m-a ajutat să mă ridic în timp ce îl puneam pe Wyatt pe o targă şi l-am lăsat să mă conducă în ambulanţă. Am stat acolo, la picioarele lui Wyatt, privindu-i fix faţa.

— Va fi în regulă? am întrebat pe jumătate suspinând şi pe jumătate ţipând.

Nu mi-a răspuns nimeni. Continuau să-l apese pe piept, să-i facă respiraţie artificială şi să-i scoată apa din stomac. I-au pronunţat decesul când am ajuns la spital, înainte să intre cu el pe targă. Ştiam că s-a dus încă dinainte să-l bage în ambulanţă, dar a durut şi mai mult când i-am auzit spunând-o. Zile întregi m-am simţit pierdută. Avea doar treizeci şi cinci de ani şi era un înotător excelent. Singurul lucru la care mă puteam gândi era că ochii aceia căprui nu mă vor mai privi niciodată. Mâinile acelea nu vor mai picta niciodată. Acele buze nu vor mai zâmbi niciodată. Şi întoarcerea pe plaja asta îmi provoacă mereu aceste amintiri.

Autopsia a concluzionat că făcuse un stop cardiac în timp ce se afla în apă şi că nu avea destulă apă în plămâni cât să se fi înecat. Singurul lucru la care mă tot gândeam era că avea doar treizeci şi cinci de ani.

Nu mai plâng când vin aici. Nu mai e plin de amintiri dureroase, pentru că ştiu că Wyatt iubea locul ăsta la fel de mult cum iubea şi galeria. Astăzi, totuşi… astăzi plâng. Astăzi îmi permit să-mi aduc aminte de faţa zâmbitoare pe care o avea când am luat micul dejun în dimineaţa aceea. Închid ochii şi trag aer în piept, sperând să-i simt mirosul de vopsea uscată şi lac şi mă cuprind puternic cu braţele amintindu-mi cum era noaptea în braţele lui. Las gândurile acelea să mă deschidă şi sper ca valurile să-mi poată spăla durerea chiar şi de la distanţă. Mâine voi fi bine, dar azi mă las pradă durerii, şi e bine aşa.

Capitolul şapte

Chestia despre viaţă e că nu ştii niciodată când îţi va arăta ceva ce te atinge atât de profund, încât poţi doar să fii recunoscător pentru tot… chiar şi pentru părţile rele. Aşa mă simt când copii în scaune cu rotile trec pe lângă mine în timp ce merg pe holurile spitalului, ţinând cutia de ustensile în mână. Ocolesc colţul spre biroul lui Jen şi mă opresc brusc în loc când îl văd pe Oliver ieşind dintr-o cameră, încă vorbind cu cine se află înăuntru. Se pare că rezidenţiatul îl ţine în spitale nenumărate ore, deoarece oricând Vic îi menţionează numele, el e aici. Încă stau pe loc, când închide uşa şi se îndreaptă spre mine. Hainele verzi de rezident şi halatul alb nu fac deloc să se vadă mai puţin cât de bine arata. Ba chiar poate îl fac să arate şi mai bine, dar mersul acela încrezător şi zâmbetul pieziş sunt cele care îmi fac inima să bubuie.

— Ai ajuns mai devreme, îmi spune, oprindu-se în faţa mea.

Mă încrunt.

— Nu-i adevărat. Am ajuns la timp.

Oliver rânjeşte.

— La timp înseamnă mai devreme în cazul tău. Tu întotdeauna întârzii un pic.

— *Obişnuiam* să întârzii mereu un pic. Acum ajung la timp.

— Sunt impresionat, spune el, ochii verzi fiindu-i jucăuşi, în timp ce îmi cercetează faţa.

Având mâinile ocupate cu trusa pe care o car, sunt obligată să suflu ca să-mi dau la o parte o şuviţă de păr de pe faţă. Oliver chicoteşte şi îmi aşază şuviţa după ureche. Este un gest simplu, dar cumva îl face să pară intim. Ochii îi sunt îndreptaţi înspre ai mei, mâna îi este încă după urechea mea, când păşeşte mai aproape de mine. Niciodată nu am fost mai bucuroasă să car o cutie, pentru că felul în care mă priveşte îmi face inima să se poticnească şi nu ştiu ce aş face cu mâinile dacă ar fi libere.

— Ce este? întreb în şoaptă.

— Ai crescut atât de mult, zice el, coborându-şi vocea pentru a se potrivi cu şoapta mea. Face ca mici fluturi să-şi ia zborul în stomacul meu.

— O faci să sune ca şi cum ai fi mult mai în vârstă decât mine.

În adolescenţă, lui Oliver îi făcea foarte mare plăcere să-mi amintească de faptul că este mai mare decât mine. Uneori o spunea pe un ton relaxat, dar în alte dăţi suna ca un blestem, deşi a blestem suna doar când era însoţit de „eşti sora mai mică a lui Vic". Şi o dată a spus…

Zâmbeşte suav.

— Sunt destul de în vârstă cât să ştiu mai bine.

Mi se cască gura şi fac un pas în spate, astfel încât este obligat să-şi retragă mâna din părul meu. *Asta.* Asta spusese.

Oliver îşi drege vocea în timp ce pare a-şi aduce aminte de acelaşi lucru.

— Trebuie să plec, nu vreau să întârzii în mod iresponsabil, îi spun, îndepărtându-mă în grabă, înainte să mă poată opri.

Ce face?

Ce fac *eu?*

Mă opresc în faţa unui semn pe care scrie „Jennifer Darcia, Asistent Coordonator" şi bat la uşă. Îmi spune să intru şi o fac, împingând uşa cu şoldul ca să o închid. Pun cutia pe unul dintre scaunele goale din faţa biroului ei şi zâmbesc.

— Bună, eu sunt Estelle, spun gâfâind.

— Ia loc. Eu sunt Jen, îmi răspunde.

Ne dăm mâna şi mă aşez pe unul dintre scaunele de lângă cel pe care e cutia. Arată exact cum îmi imaginez genul lui Oliver: păr blond, ochi albaştri-deschis şi sâni mari. Singurul lucru care mă descumpăneşte este faptul că este mai în vârstă. Sunt destul de sigură că are cel puţin zece ani mai mult decât mine, ceea ce ar da cu totul alt sens spuselor lui. Poate că asta e chestia, poate îi plac femeile mai bătrâne, şi eu sunt prea tânără pentru el.

— Mulţumesc foarte mult pentru ce faci pentru noi, începe ea. Mereu caut lucruri noi prin care să-i distrez pe copii, dar în ultimul timp spectacolele cu clovni şi filmele nu mai sunt de-ajuns. Vreau să facă ceva diferit sau măcar *cu cineva* diferit, ştii? Dacă tot trebuie să fie aici, măcar să aibă şansa să interacţioneze şi cu alţi oameni, în afara celor care le dau medicamentele.

Sprâncenele i se apropie în timp ce vorbeşte şi îmi dau seama că este pătimaşă când vine vorba de copii. Decid că îmi place de Jen.

— Mă voi strădui să-i fac fericiţi, îi spun zâmbind liniştitor.

— Mulţumesc.

Face o pauză.

— Oliver mi-a spus că vă ştiţi de foarte mult timp.

Mă surprinde schimbarea bruscă a subiectului.

— Da, e prietenul cel mai bun al fratelui meu.

— Cred că termenul pe care l-a folosit ca să te descrie a fost „persoana lui favorită din toate timpurile", spune ea.

Zâmbeşte şi îmi dă impresia că vrea să îi spun ceva personal despre Oliver, dar chestia e că declaraţia ei mă lasă atât de perplexă, încât îmi pierd cuvintele.

— A spus el asta?

Jen dă din cap.

— Da, a spus.

— Asta e… interesant.

Având în vedere totul, vreau să adaug, dar nu o fac.

— Dă-mi voie să-ţi arăt noul tău spaţiu de lucru. Ai spus că eşti disponibilă de trei ori pe săptămână, corect? spune ea ridicându-se.

— Sunt disponibilă la cerere, cam ca un clovn, dar fără vopsit pe faţă, decât dacă aveţi nevoie să îi pictez pe faţă, dar nu promit că vopselele cu care lucrez se vor curăţa uşor.

Râde şi ridică mâinile.

— Nu, mulţumesc. Nu vreau să fiu responsabilă pentru aşa un dezastru.

Jen mă duce în aripa alăturată şi îmi arată unde să merg şi cu cine

să vorbesc, înainte să se întoarcă în biroul ei. În timp ce umblu pe holuri, măsor cu privirea picturile murale depăşite ce ornează pereţii. Singurul lucru în contrast cu albastrul care acoperă pereţii sunt peştii care înoată în toate direcţiile. Privind pictura simt că mă sufoc. Cine ar picta un acvariu pe pereţii unui spital pentru copii? Pentru un loc care ar trebui să ofere confort copiilor şi părinţilor care văd asta zi de zi, mi se pare inacceptabil. Dau din cap a dezgust, când un râs mă scoate din acest moment.

— Înţeleg că nu eşti de acord, zice Oliver, apărând lângă mine.

— Tu nu ai o treabă de făcut? îl întreb, eliberându-mi enervarea pentru ce s-a întâmplat mai devreme şi pentru holul hidos din faţa noastră. Încerc să trec pe lângă el şi îi lovesc uşor braţul.

— Îmi pare rău, spune el, făcându-mă să mă opresc brusc.

Nu mă întorc.

— Îmi pare rău pentru mai devreme, continuă el. Doar că văzându-te şi după aia tu… eu pur şi simplu… rahat! zice, izbucnind în râs.

Mă întorc cu faţa spre el.

— E în regulă. La urma urmei, scuzele nu au fost niciodată punctul tău forte.

Bate în retragere şi de data asta mă îndepărtez definitiv.

Capitolul opt

Fiecare are o altă definiţie pentru *a merge mai departe.* Pentru mine, vânzarea casei pe care am împărţit-o cu Wyatt este un fel de a-mi continua viaţa. Pentru mama, a merge mai departe înseamnă să ies la întâlniri. Aşa că iată-mă stând faţă în faţă cu Derek, care chiar este un băiat foarte drăguţ. A fost atent, mi-a ţinut uşa, a aşteptat să mă aşez înainte să se aşeze şi el şi m-a întrebat cum mi-a fost ziua, ascultându-mă cu atenţie. Nici nu arată rău. Este în formă şi are un bun simţ estetic, dar, dintr-un oarecare motiv, parcă nu sunt cu adevărat aici, cu el. Mă tot detaşez în timp ce vorbeşte despre slujba lui de arhitect.

— Nu te plictisesc, nu? mă întreabă pe un ton politicos.

— Nu, deloc. Scuze, oftez, chestia asta e un pic ciudată pentru mine.

— Înţeleg. Ştii, mama mi-a povestit despre… ştii tu, îmi spune, fluturându-şi mâna în direcţia mea.

— Da. E OK să vorbesc despre asta. E doar ciudat să fiu la o întâlnire cu alt bărbat.

Îi ofer un mic zâmbet.

— E prima întâlnire de când l-ai pierdut, zice cu un zâmbet înţelegător.

— Da.

— Eşti încă… cum să zic… sună ciudat dacă spun *obsedată,* pentru că nu e vorba de fostul prieten care te-a lăsat… spune el lăsându-şi cuvintele în suspensie.

— Nu, sunt bine. Adică sunt bine chiar din toate punctele de vedere. Doar că stau aici neştiind ce urmează să se întâmple. Vei încerca să mă ţii de mână sau să mă săruţi de noapte bună, sau cine ştie.

Ridic din umeri şi râd în timp ce-mi mut privirea de la el.

— Cred că tocmai am făcut situaţia mai stânjenitoare.

Derek râde.

— Ce-ar fi dacă am lua-o pas cu pas? Fără ţinut de mână, dacă nu vrei asta, şi fără sărut. Oricum, nici nu ne-am luat antreurile.

— Ai dreptate, îi spun zâmbind şi simţindu-mă un pic mai puţin incomod.

E doar o cină. Am prostul obicei să mă grăbesc, în toate aspectele vieţii mele. Trebuie să învăţ ca uneori să-mi las anxietatea la o parte şi pur şi simplu să respir. Încep să-i povestesc lui Derek despre spital şi copiii cu care am lucrat acum câteva zile. Îi spun cât de mult mi-a deschis ochii această experienţă în legătură cu toate lucrurile pe care le am şi consider că mi se cuvin. Cina trece repede apoi şi când ajungem la casa fratelui meu, soarele a apus.

— Se pare că ai companie în seara asta, spune Derek în timp ce farurile luminează maşinile parcate în faţă.

— Da, Victor adoră să cheme lume în vizită. Păcat că nu-şi aduce aminte să aprindă lumina pe verandă, zic, făcându-l să chicotească.

— Te conduc, ca să mă asigur că nu te împiedici.

Ajungem la uşă şi stăm acolo stânjeniţi, neştiind ce e de făcut.

— Deci, ne sărutam sau nu ne sărutăm? întreabă el.

Nu îi pot vedea faţa, dar zâmbetul din vocea lui mă face să mă simt confortabil.

Îmi acord un moment să mă gândesc. Nu am mai simţit o pereche de buze atingându-mă de la Wyatt, dar nu pot spune că nu sunt curioasă cum ar fi să sărut pe altcineva. Să-l sărut pe Wyatt a fost întotdeauna uşor. Era un sentiment de confort, de familiaritate. Trăgând adânc aer în piept, mă aplec înainte. Mâinile lui Derek mă ţin de partea de sus a braţelor, iar buzele lui se apasă de ale mele. O clipă mai târziu lumina se aprinde şi uşa de la intrare se deschide. Ochii mi se deschid, iar eu şi Derek sărim unul de lângă celălalt ca şi cum am fi fost prinşi făcând mult mai mult decât să ne sărutăm. Mă simt din nou ca în clasa a noua. Capetele ni se întorc către Oliver, care ţine uşa deschisă, cu braţele încrucişate pe tricoul său negru. Ochii lui verzi sar de la mine la Derek şi înapoi.

— Îmi pare rău, nu ştiam că sunteţi aici, spune el, deşi nu s-ar zice că i-ar părea rău deloc.

— Un gentleman o conduce până la uşă pe doamna cu care a ieşit în oraş, zice Derek, zâmbindu-mi.

Îi returnez zâmbetul.

— Mulţumesc pentru întâlnire.

— Plăcerea a fost de partea mea. Te sun mâine. Poate ne putem revedea în curând?

Mă uit spre Oliver, care ne urmăreşte conversaţia cu neruşinare, şi îi arunc o privire sfidătoare înainte să mă întorc din nou către Derek.

— Sigur, sună-mă.

Aştept până e la jumătatea drumului către maşină înainte să mă uit iar către Oliver, mijind ochii.

— Ei bine, nu plecai?

— Nu, doar am auzit un zgomot afară şi am ieşit să verific.

Privirea lui poznaşă îmi alimentează mânia. Încerc să trec pe lângă el, dar mă prinde de braţ şi se apleacă spre urechea mea, mormăitul lui şoptit făcându-mă să ard pe dinăuntru.

— Mie când îmi vine rândul să te scot la o întâlnire? întreabă el.

Inima începe să îmi bată frenetic şi îmi smulg braţul din strânsoare.

— Niciodată.

Îl aud chicotind în timp ce fug în sus pe scări ca o fetiţă speriată şi îmi dau seama că *sunt* speriată. Sunt al dracului de îngrozită să-l am pe Oliver în viaţa mea, pentru că ultima dată când l-am primit abia am scăpat cu inima intactă. Mă întreb dacă măcar ştie.

Capitolul nouă

Stând la telefon toată dimineaţa cu agentul imobiliar am realizat ceva: poţi încerca să-ţi îndrepţi viaţa într-o anumită direcţie cât vrei, până la urmă, vântul este responsabil de vela ta. Este o revelaţie de rahat. Îmi petrec restul dimineţii pictând oceanul de pe balconul camerei mele şi după aceea îmi strâng lucrurile şi mă îndrept către spital. Când ajung, merg la biroul lui Jen şi bat o dată, deşi uşa este întredeschisă.

— Intră, strigă ea, aşa că bag capul pe uşă.

Spre deosebire de majoritatea oamenilor din spital, Jen poartă pantaloni casual şi o bluză la muncă, cel puţin asta purta de fiecare dată când am văzut-o. Se uită în sus şi îmi zâmbeşte în timp ce continuă să îşi şteargă o pată de pe bluză.

— Scuze. A naibii cafea.

— Asta se întâmplă când porţi bluză albă, îi spun şi ea râde.

— De fiecare dată mi se întâmplă. Ai zice că m-am învăţat minte.

Mă uit în jos la bluza mea albă şi ridic din umeri.

— Eu sunt pictoriţă, deci mi se trece cu vederea. Oricum, am venit să te întreb ceva.

— Sigur că da. Ia loc.

Îmi face semn către scaunele din faţa ei şi mă trântesc în cel mai apropiat.

— Ştiu că probabil este imposibil de făcut, dar trebuie să întreb: există vreo şansă să pot picta pereţii aripii de pediatrie?

Ochii căprui ai lui Jen se strâng într-o încruntare îngândurată.

— Înţeleg perfect dacă nu există posibilitatea, dar trebuia să întreb.

— Nu, nu, chiar trebuie să mutăm nişte pacienţi în altă aripă, temporar, ca să băgăm ceva echipament nou, deci, dacă ai putea să profiţi de acele zile, bănuiesc că ar fi fezabil. Trebuie să-l întreb pe şeful meu înainte, totuşi.

Aproape că ţip de încântare.

— Camerele vor fi libere?

Jen îmi cercetează faţa şi zâmbeşte.

— La ce te gândeşti?

— Ei bine, încep, frângându-mi mâinile. Încep să mă simt ca şi cum aş profita de această oportunitate, deşi eu aş fi cea care ar plăti pentru tot şi şi-ar petrece timpul aici.

— Aş finanţa treaba asta în întregime. Nu vreau să crezi că doresc să fiu remunerată, dar, dacă aş putea să-mi aduc aici nişte prieteni, cred că am putea face ceva foarte frumos.

Rămâne tăcută un moment, strângându-şi părul blond într-o coadă la spate.

— Deci ai plăti pentru vopsele şi ai recompensa pe cine te ajută?

— Da, sigur, răspund repede.

Jen este din nou tăcută, cercetându-mi faţa un pic mai mult decât mi-e confortabil, dar mă uit înapoi la ea, cu mâinile în poală, aşteptându-i răspunsul.

— Chiar vrei să faci asta, spune în sfârşit. De ce?

O respiraţie grăbită îmi alunecă printre buze în timp ce umerii îmi cad un pic.

— Am nevoie de un motiv?

— Presupun că nu, zice ea, ridicând din umeri. Dar nu mulţi oameni ar face asta pro bono.

— Nu sunt ca majoritatea oamenilor, îi răspund zâmbind. Pot să vorbesc eu cu şeful tău, dacă vrei.

Dă din cap.

— Îl voi suna chiar acum. Mă îndoiesc că va avea vreo problemă. De câţiva ani zice că aripa aia are nevoie de o înfrumuseţare. Îţi trimit un mesaj imediat ce am un răspuns.

— Mulţumesc mult. Aştept cu nerăbdare veşti de la tine.

Mă ridic şi mă îndrept spre uşă.

— Estelle, mă strigă, chemându-mă în biroul său.

Mă întorc şi îmi zâmbeşte.

— Lumea are nevoie de mai mulţi oameni ca tine.

Cuvintele ei mă fac să zâmbesc mândru. Chiar dacă viaţa mea e haotică şi dificilă, în majoritatea serilor mă duc la culcare alinată de gândul că poate am schimbat ceva în viaţa unei persoane. Este plăcut ca şi altcineva să recunoască acest lucru. Îi mulţumesc şi mă îndrept către aripa de pediatrie, înainte să mă fac de râs începând să plâng sau ceva asemănător. Când ajung acolo, prima persoană pe care o observ este Oliver. E cu spatele la mine, sprijinit cu şoldul de recepţia asistentelor.

Nu aud ce zice, dar, judecând după chicotelile celor două asistente cu care vorbeşte, s-ar spune că e o glumă demnă de Jim Carrey. Sunt sigură că nu e. Oliver nu are talent la spus glume, deşi încearcă, dar speciei feminine nu pare să-i pese. Mă includ aici pe mine, cea de pe vremuri. Îmi acopăr impulsul de a da ochii peste cap cu un zâmbet uriaş şi merg în continuare, trecând pe lângă recepţie, făcând uşor cu mâna şi zâmbind, în timp ce spun „bună ziua". Nu stau destul cât să mă uit la faţa lui Oliver, dar văd cu coada ochiului cum se îndreaptă şi se depărtează de tejghea.

Examinez camera care mi-a fost desemnată, privirea ţopăindu-mi de la un şevalet la altul şi la cutiile de lângă ele. Luând un teanc gros de coli albe, prind câte una pe fiecare şevalet şi ridic privirea când aud uşa deschizându-se. Gemma, o asistentă durdulie, roşcată, intră împingând un scaun cu rotile. I-am întâlnit pe copii acum câteva zile, când am fost aici, aşa că îl recunosc pe tânăr ca fiind Johnny, un băiat de treisprezece ani cu paralizie cerebrală. Îi întâmpin apoi şi pe Danny, Mae şi Mike, toţi în primii ani de adolescenţă, toţi suferind de cancer.

— Sunteţi gata, copii? îi întreb zâmbind.

Toţi dau din cap afirmativ, dar niciunul nu spune nimic. Evident că toţi, în afară de Johnny, umblă cu telefoanele. Suspin, ştiind ce o să urmeze. E ceva cu care mă confrunt de fiecare dată când un grup nou de adolescenţi vine la studio pentru programul de după orele de la şcoală. Prin acest lucru am ajuns să realizez că adolescenţii

sunt ca pantofii noi: inconfortabili şi foarte greu să te obişnuieşti cu ei, dar, odată ce ai făcut-o, nu regreţi niciuna dintre băşicile pe care ţi le-au cauzat.

— Vreţi să facem prezentările alea plictisitoare şi prosteşti sau vreţi pur şi simplu să pictăm afurisitele astea de pânze? îi întreb, câştigându-le atenţia tuturor deodată.

Ochii li se zgâiesc, ca şi cum nu le-ar veni să creadă că tocmai am spus asta.

Mike îşi bagă telefonul în buzunar şi în sfârşit, pentru prima dată, se uită la mine. Nici nu se sfieşte, îşi lasă ochii gri să-mi traverseze corpul, ca şi cum aş fi vreo fată pe care e pe cale să încerce să o agaţe.

— O să am şansa să te pictez? întreabă. Dau din cap şi râd. Este clar că e curajos. Mae nu pare impresionată de comentariul lui şi îşi dă ochii peste cap, băgându-şi telefonul în buzunarul de la spate şi încrucişându-şi mâinile pe piept.

— Ei bine, încep. În primul rând, nu pictăm oameni. În al doilea rând, îmi dau seama că o să-mi faci probleme, zic, arătând spre Mike, cu o sprânceană ridicată.

— Şi voi lăsa de la mine, pentru că îmi cam plac problemele… atâta timp cât nu începi să îmi faci avansuri.

Am spatele întors către uşă, aşa că nu ştiu ce alţi copii intră odată ce încep să vorbesc, dar continui cu micul meu discurs, chiar dacă ştiu că va trebui să-l repet de mai multe ori.

— Asta e, de fapt, una dintre regulile mele. Da, am reguli, spun când Mike mârâie.

— Regula numărul unu: nu îi faceţi avansuri profesoarei. Regula numărul doi: ţineţi-va mâinile acasă.

Îmi mut privirea între Mike şi Mae şi mă bucur că am spus-o când o prind îmbujorându-se.

— Regula numărul trei: respectaţi creativitatea tuturor. Toţi desenăm diferit şi hai să fim sinceri, nu toţi desenăm bine, incluzându-mă şi pe mine. Vă rog, nu vă bateţi joc de picturile

celorlalţi sau de sculpturi, sau de orice mai facem aici. Şi în ultimul rând, camera de artă e ca Vegas. În camera asta vorbim despre orice şi despre tot ce vreţi. Ţipăm şi aruncăm cu vopsea pe pânze şi nimeni nu ne poate judeca. Aţi înţeles?

Toţi încuviinţează încet din cap.

— Am o întrebare, spune Mae, stând pe unul dintre scaunele înalte aşezate în faţa unui şevalet.

Aranjează scaunul motorizat în care umblă, ca să nu fie în drum, apoi se uită la faţa mea răbdătoare.

— Ai spus că nu eşti o bună desenatoare, dar eşti pictoriţă. Este vreo diferenţă?

Zâmbesc auzind întrebarea.

— O uriaşă diferenţă. Cel mai bine mă pricep la a face lucruri cu mâinile. De obicei folosesc cioburi pentru a face mici sculpturi.

— Cioburi? întreabă Mike cu ochii holbaţi.

— Da.

— Şi ce faci? întreabă Danny.

— Inimi.

— Faci inimi din cioburi? întreabă Mae gâfâit.

Dau aprobator din cap şi mă întorc, iar mâinile îmi zboară la piept când îl vad pe Oliver sprijinit de peretele de lângă uşă, cu mâinile încrucişate la piept. Ochii verzi i se aprind de amuzament, în timp ce gura i se transformă într-un rânjet în toată regula la vederea expresiei de pe faţa mea.

— Ce cauţi aici? îl întreb, încă ţinându-mă de inimă, care îmi bate puternic.

— Toţi pacienţii mei sunt aici în momentul ăsta.

Îşi desface braţele şi ridică din umeri în timp ce îşi bagă mâinile în buzunarele halatului alb.

— Ah, răspund clipind şi întorcându-mă din nou spre copii.

— În fine, haide să vă arăt despre ce e vorba.

Mă duc la cutia pe care am adus-o cu o zi înainte, care este pe masa de lângă Oliver. Braţul meu îi atinge uşor corpul în timp ce

mă întind peste el şi aud cum trage aer în piept, ceea ce mă face să fac la fel. Trebuie să mă stăpânesc naibii în preajma tipului ăstuia. Iau cutia mică şi mă duc în cealaltă parte a camerei, ca să fiu cu faţa la grup şi să văd cine intră. Gemma intră şi îi spune încet ceva lui Oliver. Îl văd dând din cap înainte ca ea să iasă.

— Pauză de mers la baie, spune el explicativ când mă prinde uitându-mă la el. Dau din cap şi deschid cutia, scoţând cu grijă inima de sticlă şi suportul, înainte să le pun cu grijă pe masă.

— Doamne, Dumnezeule! spune Mae. Ochii albaştri i se deschid larg în timp ce o admiră. Tu ai făcut asta?

— Da, eu, îi răspund, cu un zâmbet mândru. Ochii îmi fug spre Oliver, care zâmbeşte. Inima îmi sare o bătaie, pentru că nu e zâmbetul superb pe care îl foloseşte ca să le impresioneze pe femei. Este unul cald, reconfortant. Pe acesta îl oferă doar când este de acord cu ceva ce ai zis sau e mândru de ceva ce ai făcut. Îmi întorc atenţia înapoi către inimă şi o ridic. Este ceea ce se numeşte o inimă 3D, din moment ce nu este plată şi are circumferinţă.

— E mişto, zice Mike.

— Este foarte frumoasă, aprobă Danny.

— Mulţumesc. Asta e specialitatea mea. Majoritatea artiştilor au un lucru pentru care sunt cunoscuţi. Warhol folosea pete de cerneală pentru a crea faimoasele sale cutii de supă Campbell şi imaginile cu Marilyn Monroe. Romero Brito foloseşte culori excentrice, aşa că, atunci când vezi o sculptură sau o pictură de-ale sale, nu există niciun dubiu asupra autorului. Chiar dacă ar face ceva diferit, tot ai avea un indiciu că le aparţine. Obsesia mea sunt inimile. Le pictez, le sculptez, dar asta este inima caleidoscop. Este specialitatea mea.

— Aaaa, spune Mae, ca şi cum abia acum a realizat ce privise. Se întinde spre ea, dar se gândeşte mai bine şi îşi trage mâinile înapoi.

— Ia-o, îi spun.

— Nu, nu vreau s-o sparg, e atât de frumoasă.

— Ia-o. Oricum rămâne la tine. Poţi să începi să te obişnuieşti cu

ea.

Ochii lui Mae se măresc.

— Pot s-o păstrez?

— Sigur că da.

— Dar dacă se sparge? întreabă ezitant în timp ce ridică inima de pe suportul ei.

O întoarce pe toate părţile, creând mici curcubeie prin toată camera când lumina se reflectă din sticlă.

— Aia e, zic, ridicând ochii spre Oliver, care mă priveşte atent. E o inimă. Toate se frâng la un moment dat. Mai devreme sau mai târziu, va apărea cineva care o va sparge, măcar să fii tu aceea.

Fac o pauză, iar inima îmi bate puternic în piept, în timp ce privirea lui Oliver se transformă într-una serioasă şi mă trezesc că parcă sunt hipnotizată şi încerc să scap de intensitatea ei.

— De altfel, continui, privind-o din nou pe Mae, o cunosc pe fata care a făcut-o. Dacă se sparge, îţi pot face rost de alta.

Îi fac cu ochiul şi bat din palme.

— Acum hai să vorbim despre vopsea!

Privirea lui Oliver mă sfredeleşte în următoarea oră, dar refuz să mă mai uit la el. Copiii pictează lucruri diferite: Mae o inimă, Mike logoul celor de la LA Lakers, Danny un peşte. Toţi se obişnuiesc cu pensulele şi cu pânzele din faţa lor. Mă plimb prin cameră, ajutându-i să-şi perfecţioneze tuşele şi să înveţe să-şi controleze greutatea mâinii. Când vine vremea să se întoarcă în camerele lor, toţi îmi mulţumesc şi îmi spun că abia aşteaptă următoarea şedinţă. Mă simt uşurată şi impresionată, ceea ce durează doar trei minute, până când Oliver se împinge în perete şi se îndreaptă spre locul unde mă ţin ocupată curăţând camera.

— Inimi care se frâng, comentează scrâşnind din dinţi. Se potriveşte.

— Nu sunt inimi care se frâng, sunt inimi caleidoscop, îl corectez.

— Care e diferenţa? Le faci din bucăţi sparte.

Mă las în faţă, stând destul de aproape cât să-i simt respiraţia

caldă pe faţă şi îmi înclin capul privindu-l urât, în timp ce pumnii mi se încleştează pe lângă corp.

— Diferenţa e că e deja spartă, dar folosesc bucăţile pentru a o reface. Diferenţa e că inima are o a doua şansă şi poate va fi frântă din nou, dar e deja afectată, aşa că poate şocul nu va fi la fel de mare.

Ochii lui îmi cercetează faţa, ca şi cum ar căuta alt răspuns. Ne privim îndelung, destul cât să mi se accelereze respiraţia şi inima să înceapă să-mi ardă. Destul cât să mă apuce de ceafă cu degetele sale agile şi să-mi tragă rapid faţa înspre a lui, zdrobindu-şi buzele de ale mele. Voinţa mă părăseşte repede, în timp ce mâinile îmi umblă prin părul lui. Îl trag, implorându-l să se apropie, în timp ce limbile ne dansează una în jurul celeilalte, într-un tango pasional. Geme adânc în gura mea şi simt cum geamătul îmi coboară prin corp până la pelvis, unde fierbe mocnit. Nu îmi aduc aminte când am fost sărutată aşa ultima dată. Simt că plutesc şi mă înec în acelaşi timp, trăgând aer în piept şi scufundându-mă la următoarea respiraţie.

Când ne dezlipim, amândoi respirăm greu şi îmi simt faţa îmbujorată. Mă uit la el încă un moment, la părul închis, răvăşit şi la barba de trei zile pe care o poartă mândru. Privirea îmi trece peste buzele sale cărnoase şi nasul uşor strâmb, la mica gropiţă din bărbie şi ochii verzi, intenşi, care m-au vrăjit atât cu mult timp în urmă. Când realizez că ne-am sărutat, realitatea mă loveşte ca o minge venită de nicăieri şi mă îndepărtez de el.

— Asta n-ar fi trebuit să se întâmple, spun, trecând în grabă pe lângă el, înainte să poată reacţiona. Nu vine după mine şi e mai bine aşa, pentru că, deşi o parte din mine ar fi vrut să o facă, nu mă aşteptam să fie aşa. Niciodată nu o face.

Capitolul zece

Trecut
Oliver

Se pot spune multe despre evoluţie şi despre felul în care frumuseţea înfloreşte în rătuştele cele mai neaşteptate. Asta am simţit pentru Estelle când am fost anul acela acasă în vacanţa de vară. Tocmai îi lăsasem acasă pe beţivii de Jenson şi Junior şi parcasem în faţa casei lui Vic. Nici el nu se prezenta mult mai bine decât ei. Eu mă lăsasem de băutură în acel an, după ce aflasem ce îi face ficatului tău. Băieţii făcuseră mişto de mine toată noaptea, punând pariuri pe cât urma să dureze pauza mea de băutură, în timp ce eu descântam aceeaşi bere pe care o luasem cu câteva ore mai devreme. În timp ce ei erau ocupaţi să se îmbete criţă şi să se dea la câteva fete de factură îndoielnică, care sigur i-ar fi făcut să regrete a doua zi, eu îmi făcusem în minte planuri cu faţa lui Trish între picioarele mele. Ea nu era îndoielnică. Era model şi, practic, fantezia Playboy a oricărui bărbat.

Am oftat şi l-am ridicat pe Vic, ştiind că nu ar reuşi să ajungă în camera lui fără să-l ajut. Era enervant că trebuia să dădăcesc trei bărbaţi care, în mod normal, ţineau la băutură, dar care în seara aia se purtaseră toţi ca studentele şleampete de care râdeam la petreceri. Am deschis uşa, Vic mi-a mulţumit împleticit şi l-am privit îndreptându-se către camera lui.

Dând din cap, m-am întors, am încuiat uşa şi am pus cheile într-unul dintre ghivecele pe care mama lui le avea afară. Am coborât agale treptele, zâmbind cu gândul la Trish, la ţâţele ei mari, la fundul tare şi la felul cum mi-o sugea, toate fiindu-mi proaspete în minte. Când am ajuns la colţul casei, m-am oprit şi mi-am dat seama că trebuia să merg pe jos până acasă. Era în regulă, având în vedere că mama stătea la câteva case distanţă, dar tot mă gândeam dacă să

intru sau nu înapoi în casă şi să dorm acolo. Sunetele scurte de plâns mi-au atras atenţia. Pentru un moment nu am băgat în seamă, putea să fie orice. Era întuneric şi era de mult trecută ora la care s-ar culca orice fiinţă normală. Dar apoi, când îmi dădeam pe spate părul lung, după ce o rafală de vânt mi-l adusese pe faţă, am auzit din nou sunetul şi m-am oprit.

M-am uitat împrejur şi am realizat ca venea din casa lui Vic. M-am blocat pentru o clipă, sperând să nu fie doamna Reuben. Ultima dată când am încercat să o liniştesc pe mama unui prieten, s-a dat la mine şi a trebuit să plec ca să mă feresc. M-am uitat în sus şi am văzut o figură şezând pe acoperişul casei. Privelişte aproape că m-a pus în fund, parţial pentru că îmi dădeam capul mult pe spate ca să mă uit în sus, dar cel mai mult pentru că puteam să jur că e Estelle, doar că nu avea cum să fie. Fata care stătea acolo nu era o fată. Dar apoi mi-am dat seama: *când o văzusem ultima dată pe Estelle?* Am mijit ochii, încercând să văd mai bine, dar nu am reuşit. Am mers în spatele casei şi m-am urcat în stejarul în care mă urcasem de milioane de ori, din diferite motive, şi am păşit pe acoperiş. Stătea jos, cu capul aplecat, cu părul lung şi ondulat căzându-i pe umeri şi ascunzându-i faţa.

Când m-am aşezat lângă ea, a tresărit şi s-a întors spre mine ţipând scurt, cu surprindere şi frică pe faţa altfel cuprinsă de durere. O ştiam pe Estelle de când aveam treisprezece ani şi niciodată nu o văzusem arătând aşa. Nici măcar atunci când nu primise rolul principal în *Spărgătorul de nuci*, un rol pentru care se antrenase luni de zile înainte de selecţie. Am bănuit că o despărţire era motivul lacrimilor şi imediat sângele a început să-mi fiarbă la gândul că un ratat i-a făcut asta.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, în timp ce ea şi-a şters lacrimile şi a dat din cap. Faţa nu-i mai era udă, în afară de gropiţa de deasupra buzei. Nu mai observasem niciodată cât de cărnoase îi erau buzele. Niciodată nu observasem ce îmbujoraţi şi arcuiţi îi erau pometii, sau felul în care sprâncenele i se încruntau uşor când se

uita la mine. Niciodată nu fusesem atent la cât de atrăgători îi erau ochii. Nuanţele diferite făceau să semene cu pietricelele pe care le colecţionam când eram mic. Privirea mi-a coborât spre gât, unde am observat-o înghiţind, apoi spre ţâţe, care acum sunt crescute, nu ca ultima dată când am văzut-o în costum de baie, când era încă plată. Isuse, fata asta era bună rău!

Când şi-a dres glasul, privirea mi-a fugit înapoi spre ochii ei, punând capăt călătoriei voaioriste pe corpul ei de adult.

— Ai crescut atât de mult, am spus înainte să mă pot opri, dezgustat de vocea cu care am spus-o, înecat şi cerşind afecţiune şi disperat. Mă aşteptam să dea ochii peste cap, cum făcea de obicei când îi spuneam ceva, dar fata asta, afurisita asta de fată, s-a uitat la mine şi a zâmbit cu cel mai sexy zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Şi tocmai fusesem la o petrecere plină de fete frumoase care zâmbeau, dar zâmbetul lui Elle era şăgalnic şi senzual, când nu încerca să-l facă să arate aşa. Era pur şi simplu zâmbetul ei, cel pe care îl văzusem de când mă ştiam. Să pui zâmbetul ăla pe versiunea asta adultă a ei ar trebui să fie de-a dreptul ilegal.

— Te dai la mine? m-a întrebat cu o voce înduioşătoare, care m-a surprins al naibii de mult.

— Depinde, am zis, mutându-mă mai aproape de ea, cumva uitând complet că eram acasă la prietenul meu cel mai bun şi ea era soră-sa. Gândul că Vic ne-ar putea găsi mi-a trecut prin cap, dar l-am ignorat. În acel moment, sub un cer plin de stele, cu Estelle tristă, mă gândeam doar cum să o fac să zâmbească.

— De ce depinde? a şoptit ea.

— Depinde dacă funcţionează sau nu, am şoptit şi eu, mângâind-o pe spate, o mişcare pe care nu ar fi trebuit s-o fac, deoarece acum ştiam că Elle nu avea sutien pe sub puloverul larg, iar acea informaţie mi-a trezit toată zona inferioară a corpului.

A dat încet din cap, ochii jucându-i între ochii mei şi gură, ca şi cum chiar s-ar fi gândit la buzele mele lipite de ale ei. Nu ar fi trebuit să-mi placă acest gând atât cât mi-a plăcut.

— Nu funcţionează, a spus ea într-un târziu.

— De ce plângeai? am întrebat-o, strângându-i părul şi dându-l după ureche, ca să o pot vedea mai bine.

Tremuratul unuia dintre picioarele ei întinse mi-a atras atenţia şi am observat că poartă o orteză la un genunchi.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Mi-am sucit genunchiul la antrenamentul de dans zilele trecute şi când am mers azi la doctor, crezând că o să-mi spună că o să-mi scoată orteza în câteva săptămâni, ca data trecută, mi-a spus că am ruptură de ligamente încrucişate şi nu mai pot dansa, a zis ea, şoptind răguşit. În timp ce se uita în altă parte, am văzut cum i se adunau alte lacrimi în ochi.

— Niciodată. Visul meu de a intra la Julliard sunt năruite. Nu că aş fi avut o şansă reală să intru, dar acum nici nu mai am posibilitatea.

Nu aveam ce să zic la vestea asta. Singurele lucruri pe care Estelle le făcea erau dansul şi pictura, dar dansul era pasiunea ei. Era lumina ei. Se vedea cum o făcea să se simtă şi cât iubea dansul din fiecare mişcare pe care o executa.

— Mai ai un an de şcoală, Elle. Nu renunţa. Cum ai zis, s-a mai întâmplat, am spus, luându-i faţa în mâini şi ştergându-i o lacrimă stingheră cu buricul degetului mare. S-a uitat din nou la mine şi a dat din cap, dar nu s-a tras deoparte.

— Nu aşa, Bean, a şoptit, lingându-şi lacrimile de pe buze. De data asta s-a terminat pentru mine. Pur şi simplu ştiu.

I-am tras faţa la pieptul meu şi am ţinut-o acolo, lăsând-o să plângă pe cămaşa mea, pentru că asta era tot ce puteam face.

— Îmi pare atât de rău, Găină, i-am şoptit şi am pupat-o apăsat pe creştet. Ar fi fost un lucru frăţesc, dacă nu aş fi închis ochii şi nu i-aş fi mirosit părul, imaginându-mi-l pe perna mea.

S-a îndepărtat de la pieptul meu, şi-a şters faţa şi s-a uitat în sus spre mine. Genele i-au rămas lipite când a clipit.

— Ce cauţi aici, totuşi? N-ar fi trebuit să fii la una dintre

petrecerile alea nebuneşti despre care vorbeşti mereu?

— Am fost. Am venit să-l las pe Vic şi te-am auzit plângând.

A dat din cap o dată, ferindu-şi privirea pentru un moment, înainte de a se uita la mine din nou.

— Deci am crescut atât de mult, a zis ea, repetând ce zisesem eu şi zâmbind cu o strălucire în ochi care mi-a făcut pieptul şi blugii să se strângă.

— Da, ai crescut.

Şi-a dat faţa mai aproape, astfel încât acum ne simţeam unul altuia respiraţia. Dacă oricare din noi s-ar fi aplecat un centimetru, buzele ni s-ar fi atins şi, Doamne, cât aş fi vrut să se întâmple asta.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat în şoaptă.

— La lucruri la care nu ar trebui să mă gândesc, am şoptit şi eu, cu privirea din nou la gura ei, întrebându-mă cum ar fi.

— Ce lucruri? m-a întrebat, respiraţia ei simţindu-se pe buzele mele.

Am închis ochii şi m-am lăsat doar un pic pe spate.

— Lucruri pe care un băiat de nouăsprezece ani nu ar trebui să le gândească despre o fată de şaisprezece.

— Te porţi ca şi cum ai fi mult mai în vârstă decât mine.

Amândoi încă vorbim în şoaptă, încercând să păstrăm secretă nebunia asta, orice ar fi însemnat ea. Eram sigur că „gălăgia" dintre noi va alerta pe toată lumea din vecinătatea casei că ceva se întâmplă.

— Sunt destul de în vârstă încât să ştiu mai bine, am răspuns, aplecându-mi faţa şi apropiindu-mă de a ei, lăsându-mi buzele să le atingă uşor pe ale ei, apoi trăgându-le până am ajuns la capătul gurii ei. Acolo am lăsat un sărut.

— Întotdeauna m-am întrebat cum ar fi, a zis ea, expirând prelung în timp ce buzele mele le ating uşor pe ale ei.

— Nu ai mai sărutat un băiat până acum? am întrebat, trăgându-mă înapoi. Ce naiba era în neregulă cu băieţii de la şcoala ei? Nici măcar nu o sărutasem. Nu chiar, în orice caz.

Elle a râs încet. S-a uitat la mine ca şi cum mi-ar fi crescut două capete.

— Voiam să spun cum ar fi să te sărut *pe tine.*

A zâmbit timid şi s-a uitat în jos la spaţiul dintre noi, unde mâinile ni se atingeau.

— Te-ai gândit la asta? am întrebat, zâmbind, dorindu-mi să nu mă fi făcut atât de fericit confesiunea ei.

— Adesea, a spus ea, încercând să-şi ascundă un zâmbet.

Am oftat adânc, mi-am trecut mâna prin păr şi m-am uitat în spate la fereastra camerei ei, care era deschisă. Trebuia să schimb subiectul. Nu puteam să mă gândesc la ea visând că mă sărută sau la cum deodată aş fi vrut să fac mult mai mult de-atât cu ea.

— Nu pot să cred că ai ieşit aici cu ghipsul ăla. Lasă-mă să te ajut să intri înapoi.

I-am întins mâinile şi am ajutat-o să se ridice, uitându-mă departe, în zare, şi fiind atent la sunetul oceanului din spatele nostru, orice numai să nu mă uit în jos, spre ea. Mâinile încă ne erau conectate şi îi simţeam privirea asupra mea. Ştiam că, dacă m-aş fi uitat în jos, aş fi sărutat-o, sărutat cu adevărat, mi-aş fi înfipt limba în gura ei în timp ce i-aş fi supt buza de jos. Ştiam că aşa s-ar fi întâmplat. Voiam atât de tare. Dar nu puteam. Nu ar fi fost corect faţă de ea şi de Vic.

— Eşti gata? am întrebat-o, suspinând adânc, în timp ce o trăgeam de mâini înspre fereastră. M-am uitat în timp ce cobora în cameră fără să se uite înapoi spre mine. Când am spus „noapte bună" şi am început să mă îndepărtez, mi-a strigat numele. M-am întors şi am băgat capul pe geam, ţinându-mă de marginea ferestrei.

— Te vei întoarce şi mâine? m-a întrebat cu ochii largi, plini de speranţă.

M-am uitat spre cer, sperând că ceva îmi va spune ce idee proastă era, apoi am răsuflat şi m-am uitat din nou la ea.

— Nu ştiu nimic ce aş face mai curând.

Şi chestia e că era adevărat. În acea lună m-am întors în fiecare

noapte, după ce ieşeam cu băieţii, şi îi povesteam lui Elle aventurile noastre. Majoritatea poveştilor erau pline cu avertismente despre ce nu ar trebui să facă fetele la petreceri, aşa că, în ciuda atracţiei pe care o simţeam, îi ofeream sfaturi de frate mai mare. Estelle făcea să fie greu să stau departe de ea, aşa că mă întorceam în fiecare noapte. Îmi plăceau conversaţiile noastre lejere despre orice lucru posibil. Îmi plăcea cum considera că glumele mele erau de rahat şi cum i se luminau ochii când în sfârşit spuneam una bună. Dar în unele nopţi se cuibărea în mine şi mă întreba dacă o s-o sărut când împlineşte optsprezece ani şi ce aş face dacă ar fi o colegă necunoscută de la colegiu. Întrebările alea făceau să-mi fie greu să gândesc corect. Încercam să le evit, zâmbind şi râzând. Nu i-am spus niciodată că, dacă ar fi fost o străină aş fi fost nedezlipit de ea. Nu i-am spus că, dacă ar fi avut optsprezece ani, mi-aş fi încălcat regula şi aş fi făcut faţă consecinţelor. I-am spus totuşi că de obicei ieşeam cu femei mai în vârstă, pentru că erau mai puţin complicate şi nu aveau aşteptări atât de mari. Eram prea ocupat cu şcoala şi întreaga experienţă a colegiului ca să mă leg la cap. Mereu se încrunta un pic când aruncam acele mici indicii, ca şi cum ar fi vrut să mă provoace şi să-mi schimbe aversiunea faţă de relaţii. Într-un fel aş fi vrut să fi acceptat provocarea, doar ca să văd cât de tare ar fi încercat, chiar dacă ştiam că rezultatul ar fi fost acelaşi.

Capitolul unsprezece

Prezent

— Ce-ai făcut? mă întreabă Mia pe un ton uluit, care mă face să-mi îngrop faţa în mâini.

— Ştiu, îi spun bâiguind înăbuşit.

— Uită-te la mine! Vreau să văd ce simţi cu adevărat referitor la chestia asta, pentru că, dă-mi voie să-ţi spun, sunt şocată.

Las mâinile jos şi mă uit la ea, încercând din răsputeri să-mi controlez mimica şi să nu încep să râd de expresia feţei ei.

— Dumnezeule, ţi-a plăcut! Am crezut că te-a sărutat cu forţa şi că eşti supărată, dar e clar că ţi-a plăcut! Eşti nebună, Elle?

Mă încrunt.

— Nu, pe bune, continuă ea. Sunt cu totul de acord să îţi continui viaţa, *dar Bean?* Există un milion de alţi bărbaţi.

— Ştiu, ştiu, mârâi frustrată.

Nu-mi vine să cred că l-am sărutat, la naiba!

— Măcar de data asta eu am plecat de lângă el.

— Bănuiesc că e ceva, şopteşte.

— Bănuieşti? mă reped.

— Doar că… tot tu ai plecat şi data trecută şi uite unde ai ajuns.

— La un nou prieten şi mai târziu logodnic?

— Wyatt a fost altă mare relaţie de consolare, dar nu sunt aici ca să îi vorbesc de rău pe cei ce nu se pot apăra.

Respir şi ridic din umeri, pentru că nu vreau să deschid această discuţie. Când l-am cunoscut pe Wyatt, acest bărbat mai în vârstă, mult mai în vârstă decât mine, am rărit întâlnirile cu prietenii şi familia pentru a petrece timp cu el. Am devenit fata care spusesem că nu voi fi niciodată pentru un bărbat, dar el nu a fost doar un bărbat, a fost mult mai mult. Mi-a fost mentor, prieten, iubit şi, chiar dacă avea un aer autoritar şi trebuia să fac faţă unor schimbări de

dispoziţie tulburătoare, m-a iubit. A fost bun cu mine.

— Nu vreau să vorbesc despre Wyatt, îi spun.

— Niciodată nu vrei, contracarează Mia, ridicând o sprânceană.

Ştiu că încearcă să mă întărâte, că vrea să mă aducă în punctul în care îmi pierd cumpătul, pentru că spusele ei ating ceva înăuntrul meu, ceva ce nu pot contrazice.

— Nu vreau să mă cert acum, Meep.

— Pentru că ştii că ai pierde lupta.

— Nu pot să port discuţia asta acum, spun în sfârşit, luând paharul de Moscato şi bând ce a rămas dintr-o singură înghiţitură uriaşă, înainte să-l trântesc zgomotos.

Scot o bancnotă şi o arunc pe masă.

— Serios, pleci din cauza asta? mă întreabă decepţionată.

— Trebuie să iau câteva lucruri şi să mă pregătesc să merg la cină la Felicia diseară şi nu am chef să mă cert cu tine acum.

— Cum o să treci complet peste asta, dacă iei cina cu ai lui în fiecare afurisită de săptămână?

Rămân cu gura căscată. Nu-mi vine să cred că atinge subiectul ăsta acum, chiar ştiind cât mă supără. Încerc să preiau controlul, deşi îmi fierbe sângele, dar cu cât stau mai mult acolo, cu atât îmi devine mai greu.

— Data viitoare când o să am nevoie de sfatul tău, ţi-l voi cere. Oricum nu ar trebui să dai atâtea sfaturi! Prietenul tău te-a părăsit ca să se însoare cu fosta şi tu te-ai consolat cu unchiul lui. Ce zici de asta ca exemplu de demenţă?

— Nu am ştiut că e unchiul lui!

Îşi trânteşte mâinile pe masă şi se ridică în picioare, astfel încât pare că suntem într-un ring de box, cu masa pe post de arbitru.

— Eu… eu…

Îmi pun mâinile în cap şi storc durerea de cap iminentă.

— Trebuie să plec. Nu pot să… nu pot acum.

Deja regret ce i-am zis. Nu merita, şi ştiu asta, dar la naiba! Ştie că urăsc să aducă vorba de Wyatt. Chiar şi când trăia am refuzat să

mai discut cu ea despre el după o vreme, pentru că mereu ajungeam la certuri uriaşe.

Până ajung acasă la Victor, decid că urăsc pe toată lumea şi mă rog să nu-mi mai iasă nimeni în cale, deoarece simt că am atâta mânie adunată în mine, încât pot face un taur furios să pară blând. Uşa se trânteşte în spatele meu cu o bufnitură şi mă îndrept spre scări, ignorând vocile care se aud din bucătărie.

— Elle! strigă Vic.

— Da. Am venit doar pentru un moment, ca să iau ceva, îi strig înapoi, ajungând la uşa dormitorului şi închizând-o după mine. Mă sprijin de ea, simţindu-mă ca o adolescentă care se fereşte de părinţi, şi mă concentrez pe a-mi aduna gândurile înainte să se audă inevitabilii paşi pe scări. Ciocănitul vine la scurt timp şi oftez, acceptând să deschid. Regret imediat, când dau de Oliver stând dincolo de uşă, îmbrăcat doar cu un şort de baie şi un zâmbet. Refuz să cedez dorinţei de a-mi lăsa privirea să se plimbe pe corpul lui gol. Ochii pot să-mi ardă în iad pentru că vor să o facă. Mâinile pot să-i urmeze şi să stea lângă însuşi Satan, pentru că vor să se întindă şi să-i aranjeze părul şaten, dezordonat, care îi cade pe frunte.

— Ce vrei? îl întreb, fără a încerca măcar să-mi ascund iritarea.

Nu mai zâmbeşte şi începe să se încrunte, încrucişându-şi braţele la piept. Refuz să mă uit la braţele lui bine lucrate. Refuz categoric.

— Ce ai de eşti aşa neplăcută? întreabă el şi încep să închid uşa, dar o opreşte cu mâna.

Expir.

— Nu am timp pentru asta acum, Oliver. Dacă vrei să mă enervezi, vino după nouă, mormăi, uitându-mă la picioarele lui goale. Probabil sunt cea mai neatractivă parte a corpului lui, dar de obicei aşa sunt labele picioarelor.

— Foarte bine, zice, împingând uşa şi invitându-se înăuntru.

— Ce faci?

— Te enervez.

— Am zis după nouă. E şapte fără douăzeci şi trebuie să plec.

Iau geanta pe care o am pe jos, plină cu poze cu Wyatt.

— Unde te duci? Altă întâlnire? întreabă, în timp ce se plimbă prin cameră, ridicând toate lucrurile şi uitându-se la ele, chiar şi un sutien roz atârnat pe spătarul scaunului meu. Rămâne fixat pe el.

— Probabil îi poţi spune aşa.

Mă întorc spre dulap şi încep să răscolesc prin haine, căutând ceva mai modest în care să mă schimb. Bluza neagră pe care o am pe mine îmi arată tot spatele şi nu aş purta aşa ceva acasă la părinţii lui Wyatt fără ca el să fie acolo.

— Îmi place cu ce eşti îmbrăcată, îmi spune Oliver la ureche, cu voce răguşită, făcându-mă să tresar. Mă întorc rapid, cu ambele palme ridicate, gata să-l împing, când mă trezesc cu nasul în sternul lui şi nu mă pot abţine să-i inspir mirosul. Miroase a apă sărată şi o aromă naturală, care e dulce şi totuşi masculină. Am ezitat doar o secundă, dar a fost destul pentru ca el să-şi pună mâinile peste ale mele. Le apasă pe pieptul lui cald şi respiraţia mi se accelerează.

— Uită-te la mine, Elle, spune el, folosind tonul acela jos, delicios, care îmi făcea degetele de la picioare să se strângă şi ochii să mi se dea pe spate, acum mult timp. Nu am altă opţiune decât să-mi las capul pe spate şi să-i acord atenţia mea.

— Uită de nătărăii cu care ieşi. Lasă-mă pe mine să te scot în oraş.

Dacă este posibil, inima îmi bate şi mai tare, anulând toate avertismentele cu privire la haosul iminent ce sigur va urma. Încerc să-mi mut atenţia la posterul de lângă noi, dar imaginea cu un cuplu care se sărută îmi face privirea să se întoarcă la ochii verzi care mă sfredelesc. Stomacul îmi face o tumbă, la fel cum face mereu când se uită aşa la mine. Încerc să-mi retrag mâinile, pentru că sentimentele astea sunt prea mult pentru mine acum, dar le ţine şi mai strâns, aducându-le în dreptul gurii şi sărutându-mi vârful degetului inelar. De ce a ales să-mi sărute tocmai degetul ăla? Trag mai tare şi în final îmi lasă mâinile să cadă.

— Nu pot, îi spun cu voce aspră.

Nenumărate stări îi strălucesc în ochi, până se opreşte la hotărâre

şi sunt nevoită să fac un pas în spate, departe de mireasma şi de căldura lui.

— De ce nu?

Oftez şi în sfârşit mă uit în altă parte, înapoi la picioarele lui goale.

— Pur şi simplu nu pot.

Ştie de ce nu. Nu ar trebui să mă întrebe.

— Oricum, ce face Vic?

Corpul i se mişcă într-al meu atât de repede încât nu am timp să reacţionez, în timp ce mâinile lui mari îmi strâng braţele şi faţa îi coboară, lipindu-şi nasul de al meu. Mă holbez, aşteptând ca buzele lui să micşoreze distanţa până la ale mele, dar nu o fac. Doar se uită la mine… respiră pe mine… mă lasă să respir pe el şi după aia mârâie. Iar acel mârâit acoperă distanţa dintre noi şi intră în adâncul meu, agăţându-se de fiecare fibră a fiinţei mele.

— Ce vrei, Oliver? şoptesc lipit de buzele lui. Ce vrei de la mine? Vrei să mă săruţi? Vrei să mi-o tragi? Vrei să intri în viaţa mea ca un uragan, ceea ce eşti, şi să distrugi tot ce am reconstruit, înainte de a dispărea din nou?

Buzele i se ating uşor de ale mele, o atingere cât o respiraţie, şi totuşi mă înghesuie ca şi cum ar fi gata să mă devoreze. N-o s-o facă, totuşi. Niciodată nu dă lovitura decisivă. Doar aruncă momeala, mă trage la mal şi apoi taie firul. Aşa cum mă aşteptam, lasă mâinile să-i cadă şi se retrage la fel de repede cum s-a apropiat. Simt o durere bruscă adânc înăuntrul meu, pentru că aş vrea cu disperare să nu se afle aici.

— Îmi pare rău, spune încet, dând din cap într-un fel care îi face părul să se balanseze înainte şi înapoi. Acum mă priveşte galeş şi aproape că îi pot auzi gândurile: *nu ar fi trebuit să o sărut. Nu ar fi trebuit…*

Ridic din sprâncene, surprinsă totuşi de faptul că îşi cere scuze. Pot să îi zic atâtea lucruri şi totuşi privirea dintr-odată înfrântă din ochii lui mă face să-mi ţin gura.

În sfârşit răsuflu şi mă împing în perete pentru a sta în faţa lui, păstrând destulă distanţă între noi cât să nu fim tentaţi să ne întindem unul după altul.

— Este în regulă, doar… să nu se repete. Sărutul de ieri a fost o greşeală…

Mă opresc din vorbit şi trec pe lângă el, ascunzând sutienul şi aranjând prin sertarul cu lenjerie intimă ca şi cum aş dezgropa o comoară ascunsă. De data asta, când îl simt venind în spatele meu, las capul în jos şi răsuflu. Chiar trebuie să înceteze să se mai furişeze în spatele meu.

— Oli… încep şi trag adânc aer când îi simt buzele pe ceafa mea, moi şi calde. Inima îmi bubuie şi încremenesc în loc, cu mâinile tremurânde încă în sertar. Închid ochii şi mă concentrez pe respiraţie în timp ce mă mai sărută o dată chiar lângă locul unde o făcuse înainte. Niciodată nu am ştiut că ceafa îmi este atât de sensibilă. Sentimentul acela îmi trimite o undă în braţe şi în întregul corp.

— Nu a fost o greşeală, spune cu un glas înecat, care îmi face pielea de găină. Tu nu ai fost niciodată o greşeală. Vrei să-i spun fratelui tău că vreau să ies cu tine? De asta e nevoie?

Îmi scot mâinile din sertar, pentru a mă ţine de marginea comodei, şi îmi scapă un geamăt.

— Sunetul ăla, mormăie el şi îşi împinge corpul în mine.

Îi simt tăria pieptului… a lui… lipit de mine.

— Nenorocitul ăla de sunet mă scoate din minţi, Elle, spune el, sugându-mi laterala gâtului.

Încep să gâfâi şi nici nu mă interesează. Nu mai ştiu ce vreau. Nu ştiu de ce am nevoie. Nu ştiu dacă contează, dacă ceva contează, când Oliver mă face să mă simt aşa. Nici măcar nu am timp să las vina să mă cuprindă, căci şi acela e un sentiment străin acum. O furtună de dorinţă se ridică înăuntrul meu şi inima continuă să mi se împiedice de ea însăşi, în timp ce buzele lui coboară pe mine iar şi iar.

— Nu pot să fac asta din nou, şoptesc tremurat. Nu pot… Doamne, trebuie să te opreşti.

Gem în timp ce îşi târăşte mâinile pe lateralele corpului meu, atingându-mi cu vârfurile degetelor sfârcurile deja întărite.

Se împinge din nou în mine, apăsându-mă de comodă.

— Eu am fost o greşeală pentru tine?

— Oliver, îl rog cu un scâncet moale.

Dau ochii pe spate, iar mâinile lui încep să mă atâțe senzual, în sus şi în jos, strângând şi frământând, fără grabă… ca şi cum am avea tot timpul din lume pentru jocul lui de seducţie. Ca şi cum nu ştim amândoi că odată ce iese din cameră, orice ar fi chestia asta, se termină, cum se termină mereu.

— Ce vrei, Elle? Vrei să te sărut? Vrei să ţi-o trag? Vrei să mă prefac că *eu* sunt cel care trece ca uraganul prin viaţa ta?

Vocea îi e guturală, frecându-se de fundul meu. Îmi scapă încă un geamăt.

Deodată, când îi înţeleg vorbele, ochii mi se deschid brusc. În acel moment scap din strânsoarea lui şi mă întorc pentru a mă uita la el. Ochii îi sunt tulburi când se uită înapoi la mine, iar părul îi e tot răvăşit şi sexy. La naiba, totul la el e sexy. Oliver Hart este definiţia termenului „sexy" în accepţiunea mea, dar acum sunt prea nervoasă pentru a fi distrasă de asta.

— Eu sunt uraganul? zic arătând spre mine. *Eu?*

Mă uit la ceasul de pe dulăpior şi realizez că sunt deja în întârziere din cauza a… ce o fi asta, ce facem noi.

— Crezi că nu eşti? contraatacă Oliver, care acum se uită la mine cu ochii mijiţi.

— Te amăgeşti.

Mă întorc la dulap şi, cu spatele la el, îmi scot bluza. Aud cum trage puternic aer în piept şi nu simt plăcerea pe care aş simţi-o de obicei. În momentul ăsta este oficial din nou pe lista mea neagră.

— Nu, tu te amăgeşti, Estelle, spune el, păşind în faţă, astfel că este din nou în spatele meu, vocea lui sunându-mi în ureche. De

data asta nu mă atinge.

— Eşti atât de nebună şi vreau atât de mult să te ating şi să ţi-o trag până iese nebunia din tine.

Un fior îmi trece prin corp în timp ce îmi pun altă bluză.

— N-o să se întâmple.

— Nu chiar acum, dar o să se întâmple. Nu te duce la întâlnirea asta, zice el.

Vocea lui rugătoare mă înmoaie un pic şi mă întorc cu faţa spre el.

— De ce? De ce ar trebui să nu merg la o întâlnire?

— Pentru că, respiră, trecându-şi mâna prin păr. Ochii lui îmi verifică rapid camera, ca şi cum ar căuta răspunsul pe nenorociţii mei de pereţi. Tocmai când mă umplu de furie, pentru că situaţia asta pare un déjà-vu, ochii lui se întorc către ai mei şi privirea din ei este atât de intensă, încât mă îngheaţă.

— Pentru că nu vreau să te duci. Pentru că e rândul meu. Pentru că te-am lăsat să pleci de un milion de ori şi nu vreau să ratez şansa asta de a fi cu tine. Lasă-mă să te scot în oraş. Lasă-mă să-ţi arăt cât de bun pot să fiu, şi nu mă refer la sex, mă refer la mine. O *întâlnire*, *Elle.*

Când inima începe din nou să-mi bată, respir în grabă.

— O singură întâlnire.

Oliver zâmbeşte. E zâmbetul ăla care mă face să leşin, zâmbetul larg care îi arată gropiţele.

— O singură întâlnire.

— Noi definim întâlnire foarte diferit, îi spun, uitându-mă prin cameră. Ochii îmi umblă peste tot şi peste orice, numai ca să nu trebuiască să mă uit la Oliver, dar apoi vine către mine şi ochii îmi sar către el ca să nu se mişte mai aproape.

— Fie, o s-o definim, pentru a fi amândoi pe aceeaşi lungime de undă.

Râd un pic.

— Bine, o să mă gândesc. Dar, dacă decid să accept, voi avea

reguli.

Se hlizeşte.

— Trimite-mi un mesaj cu regulile.

— Aşa voi face.

Când cobor, îi aud pe el şi pe Vic în bucătărie şi bag capul pentru a-mi lua la revedere. Ochii lui Oliver mă absorb încet, parcă aş fi felia de pizza pe care tocmai urmează s-o muşte, şi mă uit repede în altă parte, înainte să mă pierd în privirea lui.

— Te duci la Felicia, nu? întreabă Vic.

— Da. Mă întorc devreme. Pa, băieţi!

— Felicia? întreabă Oliver, când sunt deja la jumătatea drumului către uşă.

— Da, mama lui Wyatt, răspunde Vic.

— Ce? întreabă Oliver, uluit.

Râd tot drumul până la maşină şi când ajung acolo văd un mesaj de la el.

M-ai păcălit.

Râd, dar nu îi răspund.

Care sunt regulile?

1 – Fără atingeri. 2 – Fără sărutări… Dacă mă mai gândesc şi la altele, te anunţ.

Vineri e bine pentru tine?

Încă nu am fost de acord.

Dar vei fi.

Nu-i răspund. Mă întreb dacă într-adevăr l-ar întreba pe Vic dacă poate ieşi cu mine. Din nu ştiu ce motiv, asta mă face să simt fluturi adânc în stomac. Apoi suspin, aducându-mi aminte unde merg şi de ce. Poate Mia are dreptate. Oliver este ultima persoană cu care ar trebui să joc acest joc. El a inventat, practic, nenorocitul ăsta de joc. Sunt doar o începătoare care speră la o victorie.

Capitolul doisprezece

Trecut
Oliver

În copilărie, prietenul cu care mă identificam cel mai mult a fost Jenson, pentru că amândoi veneam din familii destrămate. Familiile noastre nu erau bogate, ca a lui Victor şi a lui Junior, şi am avut slujbe de pe vremea când aveam cincisprezece ani. Chiar dacă veneam din medii similare, Jenson şi cu mine tot aveam neînţelegerile noastre. Jenson avea mereu nevoie să aibă prietenă, în timp ce ultimul lucru pe care eu îl voiam era să fiu legat de cineva. Probabil că divorţul alor mei a avut o legătură importantă. Asta şi faptul că de fiecare dată când eu şi sora mea stăteam la tatăl nostru, o dată la două weekenduri, el vorbea deschis despre problemele avute cu mama. Principala lui problemă, spunea sora mea, a fost că s-au căsătorit fiind prea tineri şi nu au apucat să experimenteze viaţa unul fără celălalt. Avea şaisprezece ani când mi-a spus asta. Eu aveam nouă. Din cine ştie ce motiv, vorbele ei mi-au rămas întipărite în minte. Probabil pentru că mereu am căutat „adevăratul motiv" pentru care nu au reuşit să facă lucrurile să meargă.

Oricât l-aş fi iubit şi respectat pe tata, am zis mereu că nu voi ajunge ca el. Nu o să-mi las familia doar pentru că am nişte porniri aventuroase pe care trebuie să le urmez. Când eram adolescent aveam prietene, dar niciuna nu îmi reţinea atenţia atât de mult cât să devină de durată. Nu că aş fi vrut să testez terenul sau să mă culc cu altcineva. Pur şi simplu aveam interese diferite sau nu eram în stare să stau la telefon cât să avem o conversaţie fără să adorm. În afară de asta, chiar îmi plăceau femeile. Îmi plăcea mirosul lor… gustul lor… şi îmi plăcea să încerc să le înţeleg. Sora mea, Sophie, mă certa, spunându-mi că mă transform în tata, ceea ce nu apreciam, iar eu îi aminteam că nu eram cuplat cu nimeni.

— Tocmai asta e problema, Bean, nu eşti George Clooney. Nu poţi fi burlac toată viaţa.

— Clooney are parte de o grămadă de femei. Nu m-ar deranja să fiu el.

— Da, da aş vrea ca la un moment dat copiii mei să se joace cu ai tăi, îmi amintea ea.

— Ei bine, încă nu am găsit fata potrivită.

Şi asta era chestia, chiar nu o găsisem. Nu că aş fi căutat-o, dar mi-ar plăcea să cred că, dacă i-aş fi tras-o, aş fi ştiut că e cea potrivită pentru mine. Doar nu le băgăm în pat fără să purtăm întâi o conversaţie. Toate îmi făceau sângele să-mi coboare direct în penis, dar cam asta era tot. Ultima dată când fusesem îndrăgostit aveam doisprezece ani şi, conform spuselor lui Sophie, aia nu prea se punea. Trebuia doar să continui să mă distrez cât timp eram la colegiu, restul avea să se aranjeze de la sine.

Exact la asta mă gândeam când Vic m-a sunat ca să mă invite la o petrecere pe care o dădea împreună cu băieţii din frăţia lui. El mergea la UCLA, în timp ce eu eram la Cal Tech, care sunt foarte apropiate, aşa că puteam să ne vedem în fiecare weekend. Oricum voiam să merg la petrecere, dar când a menţionat că Elle venea în vizită în weekend şi avea să fie la petrecere, am fost adjudecat. Mi-am făcut duş şi am evitat telefoanele lui Pam, fata momentului. Eram hotărât să merg la petrecerea asta pentru a mă relaxa cu prietenii mei şi s-o iau pe Pam ar fi însemnat să o fac pe dădaca, pentru că era una dintre fetele alea care se îmbăta dintr-o băutură, dar tot mai bea zece după.

Am ajuns la petrecere şi i-am salutat pe câţiva băieţi pe care îi ştiam, înainte de a merge în spate, unde stătea mereu Vic, jucând darts. Mi-a intrat în raza vizuală şi a trebuit să râd, pentru că păzea butoiul de bere ca şi cum ar fi fost un altar.

— Ce faci, fraiere? i-am zis, lovindu-l pe spate, când am ajuns în dreptul lui.

S-a retras şi s-a întors către mine cu un zâmbet leneş pe faţă, care

m-a făcut să râd.

— Bean! Ia un pahar. De fapt, ia două. Stau în faţa rahatului ăstuia de o oră, aşteptând să ajungi.

— Ai fi putut să-mi spui să mai aduc bere, i-am zis râzând, în timp ce mă întindeam după un pahar roşu.

— Nu, am eu grijă, stai liniştit.

Mi-a turnat o bere şi s-a dat, în sfârşit, de lângă butoi.

— Mai vine cineva? Jenson? Junior?

— Jenson e… nu ştiu ce face, dar e acasă, iar Junior s-a dus să-i viziteze pe părinţii lui Rose.

Fluier încet.

— Deja devine serioasă treaba.

Vic încuviinţează din cap, faţa fiindu-i la fel de îngrozită pe cât mă simţeam şi eu la gândul unei relaţii serioase.

— În fine, atâta timp cât nu e vorba de mine, sunt OK, a zis Vic dând din umeri.

— Şi eu la fel, am zis chicotind.

— Nu am apucat să-ţi mulţumesc pentru ieri, a zis el, vocea căpătându-i un ton serios.

Am dat noroc cu el şi am ridicat din umeri. Mersesem cu el să se testeze, pentru că o fată căreia i-o trăgea l-a sunat să-i spună că are o boală cu transmitere sexuală. Nu a fost ca şi cum am intrat cu el în cameră sau ceva, doar că am văzut că era destul de zdruncinat de veste, aşa că am mers cu el pentru suport moral. Nu a mai vrut să spună nimănui. Nici mie nu sunt sigur că mi-ar fi spus, dacă nu i-ar fi răspuns fetei când eram cu el la surfing.

— Pentru asta sunt fraţii. Ai…

Primit rezultatele, voiam să întreb, dar părea o treabă cam serioasă pentru a o discuta cu voce tare la petrecerea unei frăţii şi nu eram sigur că era pregătit să răspundă.

— Negativ, a spus el, dând pe gât restul berii din pahar. Toate rezultatele au fost negative.

Am răsuflat uşurat. Nu eram sigur ce aş fi simţit dacă răspunsul

era altul. Nu glumeam când ne numeam fraţi. Nu puteam să-mi aduc aminte o vreme când Vic nu făcea parte din viaţa mea, ceea ce e mare lucru în timpurile astea, când prieteniile sunt mai nestatornice decât vremea. Era acolo când ai mei au divorţat, când tata s-a îmbolnăvit şi tot ce a fost între. Părinţii lui mă luau la ei cu săptămânile vara, când mama era plecată în călătorii de serviciu, şi Sophie era plecată la şcoală. Nu că o boală transmisă sexual ar fi însemnat moarte, dar era destul de serios încât să mă facă să realizez cât de norocoşi eram pentru că reuşisem să evităm rahaturile alea până atunci.

— Trebuie să foloseşti naibii prezervativ de fiecare dată, frate! i-am spus într-o suflare, luând o înghiţitură de bere.

— Ştiu, ştiu.

Am stat lângă el, dând din cap şi uitându-mă spre grădină, care era plină de băieţi în cămăşi mov şi fete care beau şi râdeau. Era o zonă în extrema stângă unde exista un ring de dans improvizat, cu un DJ. Doar câţiva oameni chiar dansau acolo şi un anume cuplu mi-a atras atenţia. Bărbatul stătea pur şi simplu, mişcându-se de pe un picior pe altul, în timp ce fata avea mâinile ridicate, trecându-şi degetele prin părul lung, castaniu. Purta o rochie scurtă, strâmtă, neagră, care îi evidenţia fiecare curbă a corpului, iar în picioare, tenişi Converse negri. Eram complet captivat de ea şi de felul în care îşi mişca trupul. Era ca şi cum făcea un număr de striptease, dar fără să se dezbrace. Am deschis gura ca să-i zic lui Vic ceva despre ea, dar apoi s-a întors zâmbind, stând cu spatele la tipul cu care dansa, şi am realizat că o cunosc.

— Ce dracu'? aproape că am mârâit.

— Ce? a zis Vic, întorcându-şi brusc privirea spre mine.

— Ai lăsat-o pe Elle să se îmbrace aşa la petrecerea asta?

Ştiam că păream un iubit gelos şi că nu aveam niciun drept, dar uite-o pe fata de care am fost toţi preveniţi să nu ne apropiem şi pe care am crescut-o apărând-o ca şi cum ar fi fost propria noastră soră, iar apoi… mă rog… şi iat-o aici… şi iată-l şi pe Vic.

— Ce dracu'? am repetat, uitându-mă lung la el.

S-a uitat la mine, ca şi cum aş fi fost nebun, şi a râs de ceea ce probabil era o expresie de furie pe faţa mea.

— Are optsprezece ani. Nu prea pot să-i spun cu ce să se îmbrace şi… ai văzut-o vreodată mai îmbrăcată? Şi oricum… am stat aici toată seara şi am urmărit-o ca un afurisit de uliu, în caz că idiotul încearcă vreo prostie.

Mi-am adunat părul care îmi căzuse din cocul în care îl prinsesem şi m-am gândit la ce zisese. Chiar nu observasem. Petrecuserăm vara împreună, vorbind în fiecare seară pe acoperişul casei ei şi mereu îmi păruse destul de îmbrăcată. Mă rog, nu chiar, acum că mă gândeam mai bine. Mereu purta tricouri largi şi şorturi scurte sau pantaloni de pijama şi bluze scurte. Nu o mai văzusem la o petrecere, în afară de ale ei sau ale lui Vic. La petrecerile alea nu purta machiaj sau rochii strânse pe fund, care l-ar face pe orice bărbat viu să vrea să o aplece lângă tufişuri şi să i-o tragă.

— Nu, nu prea observasem, am spus într-un târziu.

A râs.

— Asta pentru că ţi-e ca o soră.

Am îngheţat. Mi-a fost ca o soră la un moment dat, când eram mici, înainte să crească. Înainte să se întâmple ce se întâmplase în vara aia. Nu credeam că rezist să mai văd încă un dans ca ăla, ştiind că e ea şi ştiind că tipul acela nu sunt eu.

— Cine e tipul?

— A, ăla e Adam. Cred că a zis că Adam îl cheamă.

— A venit cu el?

De ce mă deranja asta?

— Da. A zis ceva, că Mia nu poate să vină şi nu voia să vină singură ca să-şi petreacă timpul cu nişte tipi excitaţi şi fete enervante pe care nu le cunoaşte.

Am râs. Fete enervante. Suna a ceva ce ar zice ea, dar ce ştiam eu? Nu o cunoşteam pe această Elle.

— Deci ies împreună?

Am arătat spre ei. În sfârşit s-au dezlipit şi au plecat de pe ring. În timp ce mergeau spre noi, Elle şi-a strâns părul într-o coadă şi după aia l-a lăsat să îi cadă printre degete. Râdea de ceva ce spusese Adam în spatele ei şi mă întrebam dacă făcuse o glumă despre fundul ei, căci încolo se uita.

— Nu, nu cred. Nu o atrage ideea de relaţie serioasă.

M-am holbat la Victor şi el a ridicat din umeri.

— Şi eşti de acord cu asta?

A dat din nou din umeri, bându-şi berea.

— Ce ar trebui să-i spun? Du-te şi mărită-te, Elle, trebuie să te măriţi chiar acum? Are optsprezece ani!

Nu am suportat prea bine gândul că Elle s-ar mărita acum, aşa că am păstrat tăcerea şi m-am uitat din nou în direcţia ei. Am văzut cum sprâncenele i se uneau în timp ce se apropia şi cum i-a dispărut zâmbetul când m-a văzut. M-a strâns puţin pieptul. Ce i-am făcut eu? Nu ar trebui să zâmbească?

— Hei, Bean, a zis în timp ce se apropia de mine.

În momentul ăla, pentru prima dată, urmărindu-i buzele cărnoase mişcându-se în timp ce vorbea, am urât faptul că mi-a folosit porecla. Ba, mai mult, porecla pe care mi-o dăduse mama. Obişnuia să-mi spună Bean sprout (vrej de fasole). A prins destul de bine, până când toţi prietenii mei au început să-mi spună aşa când mi se adresau. Nu m-a deranjat niciodată când o spunea copila Elle, dar Elle adultă? Voiam să-mi spună Oliver. Voiam să *ţipe* Oliver. Şi în această notă mi-am dres glasul.

— Hei, Găină, i-am spus, cu zâmbetul crescându-mi când s-a holbat pentru că i-am folosit porecla.

Adam a intrat şi el în joc râzând.

— Găină?

Elle a mârâit.

— Poveste lungă.

— Nu e chiar aşa de lungă, a spus Vic. Îi era frică de tot când era mică, de aici porecla Găină.

Şi-a dat ochii peste cap şi a luat paharul de bere pe care Vic tocmai îl turnase pentru el, dându-l repede peste cap. Iar eu stăteam acolo, cu gura căscată, complet uluit de felul cum s-a şters cu două degete sub buza de jos şi de zâmbetul larg ca răspuns la ce o fi zis Adam. Nu mă puteam concentra la vorbele lui, puteam doar să aud râsul ei gutural şi să-i văd faţa… corpul… şi chiar trebuia să mă opresc. Ştiam că trebuia să mă opresc. Adam a zis ceva despre baie, Vic i-a arătat, iar eu fierbeam în timp ce Elle se uita după el.

— Cum îi merge busuiocului? l-a întrebat pe Vic, care ridică din umeri.

— E planta ta, nu a mea.

— Glumeşti. Victor, cum vrei să trăiască dacă nu ai grijă de el? a întrebat ea. Mă duc să mă uit la el.

— Ce busuioc? am întrebat în timp ce mă uitam la cum i se balansa fundul când mergea.

— A plantat nişte busuioc lângă casa mea, pentru că apartamentul ei nu are lumina potrivită sau ceva de genul ăsta, şi acum se aşteaptă să am eu grijă de el. Nu ştiu.

A ridicat din umeri a nedumerire.

— Aha. Mă duc să-l văd.

— Bun, aşa poţi să fii cu ochii pe ea.

Am ridicat o sprânceană.

— Ce s-a întâmplat cu „are optsprezece ani”?

— Păi, da, poate să se poarte aşa cu Adam, dar nu cu fraţii mei. Aia e altceva.

M-am holbat la el, aşteptând să dezvolte ideea. A respirat precipitat şi a dat din cap.

— E ceva sacru. E ca şi cum eu m-aş da la Sophie sau aşa ceva. Pur şi simplu nu se fac căcaturi de-astea.

Nu m-am obosit să-i explic ca Sophie era mai mare decât noi şi era măritată, pentru că îi înţelegeam punctul de vedere. Era Elle, sora mai mică, iar noi eram prietenii idioţi ai lui Vic, care se culcau cu femei în dreapta şi-n stânga şi care erau suspectaţi de boli

venerice. Nu eram genul de bărbaţi pe care îi vrei în preajma surorilor tale. Era dureros, totuşi. Am realizat cum vedea el lucrurile şi cum se aştepta să meargă treaba, iar asta intra în conflict cu faptul că, uitându-mă la Elle, tânjeam după ceva ce nu puteam avea.

Zgomotul petrecerii se domolea cu fiecare pas pe care îl făceam spre marginea casei, în direcţia în care se dusese ea. M-am oprit când am găsit-o. Era aplecată, se uita la planta din pământ, şi am stat câteva secunde să admir cât de bine arăta în poziţia aia.

— Când a început să-ţi placă grădinăritul? am întrebat-o, apropiindu-mă.

Şi-a ridicat brusc capul şi s-a îndreptat zâmbind.

— E o chestie nouă. Încerc să mănânc sănătos. Vreau să-mi plantez propriile recolte, dar e greu în camera de cămin.

Stăteam lângă ea, cu faţa la plantă.

— Arată bine.

— Şi miroase bine, a zis ea.

Îi puteam auzi zâmbetul din voce şi asta m-a făcut şi pe mine să zâmbesc.

— Deci, cum ţi-a fost primul semestru?

— A fost… chiar bine. Distractiv.

M-am întors către ea şi mi-am băgat degetele mari în buzunarele din faţă ale blugilor.

— Pare că te distrezi prea mult.

Elle şi-a înclinat capul ca să se uite la mine, un pic încruntată, cum făcea când încerca să înţeleagă ceva.

— Ce te face să spui asta?

— Nu ştiu. Adam… tu dansând… Vic spune că nu te interesează o relaţie serioasă…

Am ridicat din umeri.

A râs, cu ochii aprinşi de amuzament.

— Asta e bună, venind din partea ta.

— Ce ar trebui să însemne asta?

— Pe tine nu te-au interesat niciodată relaţiile. Te distrezi cât se poate.

— Aia e altceva.

— Cum e altceva? Pentru că eu sunt fată? a întrebat ea, încrucişându-şi braţele la piept.

— Nu, am răspuns repede. Nu ăsta e motivul.

Chiar nu era. Femeile cu care mă culcam erau toate singure şi nu îşi doreau relaţii, asta aveam cel mai mult în comun. Dar aici era vorba despre Elle. Era vorba despre… *Elle.*

— Deci, despre ce e vorba? m-a provocat ea.

Am oftat, trecându-mi mâna prin păr şi lăsând-o acolo.

— Nu ştiu. E… nu ştiu. Ai dreptate. Ar trebui să faci ce vrei.

— Ţi-a mai crescut părul, a spus ea, trecându-şi privirea de la ochii mei către biceps, apoi către cap.

Am zâmbit.

— Acum poţi să-mi faci codiţe mai uşor.

A zâmbit.

— Întoarce-te.

Aşa am făcut. Umerii mi-au devenit rigizi când m-a atins.

— Nu ajung. Va trebui să te pui în genunchi, mi-a şoptit, lipită de gâtul meu.

Ochii mi s-au închis, încercând să opresc focul care începea să ardă înlăuntrul meu. M-am întors şi am mers spre o bancă de lângă casă. Era mare şi Vic încerca de ani de zile să scape de ea, dar în momentul ăla mă bucuram că era acolo.

Elle s-a aşezat lângă mine şi m-am întors cu spatele la ea ca să-mi poată desface părul. M-am schimonosit când a tras de elasticul cu care îl aveam prins.

— Ţi-am zis să nu mai foloseşti astea, a spus ea, oftând adânc în timp ce îşi trecea degetele prin părul meu. Mi-a masat scalpul ca şi cum m-ar fi spălat. Am rezistat tentaţiei de a geme de plăcere. Femeile adorau să mă tragă de păr şi nu m-am plâns niciodată, dar era ceva în modul în care îl atingea Elle, care mă gâdila pe

dinăuntru. Când l-a terminat de pieptănat cu degetele, a lăsat mâinile în jos. Pauza a fost destul de lungă cât să mă întorc spre ea.

— Nu-mi faci codiţe? am întrebat, observând expresia de depărtare de pe faţa ei.

A scuturat din cap, ochii căzându-i spre pieptul meu. M-am dat mai aproape, până feţele noastre erau la doar câţiva centimetri depărtare, dar tot nu s-a uitat la mine.

— Elle? am întrebat şoptit.

Ochii i s-au îndreptat brusc spre ai mei şi, pentru o secundă, m-am pierdut în felul în care culorile lor formau un vârtej. Mereu îmi aminteau de o bilă de sticlă. Bila mea preferată, albastră, verde şi maro. Felul în care se uita la mine îmi făcea inima să bubuie. Era ca şi cum o lume magică trăia în ochii aceia. Aş fi vrut să mă pot vedea aşa cum mă vedea ea. Poate, dacă aş fi putut, aş fi fost un alt om. Poate aş fi fost bărbatul unei singure femei, un bărbat care ar fi vrut să meargă în vizită la părinţii ei în weekend şi să aibă o relaţie serioasă de-acum. Uitându-mă la Elle, chiar acolo, în acel moment, mi-am dorit să fiu acel bărbat.

— Voiam să-ţi fac, dar îmi trezeşte amintiri, a spus ea. Împletitul codiţelor, vreau să spun.

Am încuviinţat şi am înghiţit în sec, punându-mi mâinile pe coapse, ca să n-o ating.

— Mai ţii minte când te-am întrebat dacă mă vei săruta când voi avea optsprezece ani? a întrebat ea şoptit.

S-a întins şi m-a bătut uşor cu vârfurile degetelor pe încheieturile degetelor, ca şi cum ar fi fost clapele unui pian. Mi-a făcut inima să bată mai repede.

— Da, am şoptit şi eu, dar şoapta mea a sunat răguşit.

— Ai vrea?

Ochii ei ţopăiau către fiecare dintre ai mei, iar mâinile şi le ţinea pe ale mele.

— Vrei să mă săruţi, Oliver?

Inima îmi bătea atât de tare, încât nu puteam gândi. Buzele mi s-

au depărtat puţin şi am dat aprobator din cap. Eu eram mereu vânătorul, cel care le vrăjea pe fete, dar fata asta întotdeauna părea să mă lase fără cuvinte. Mă deruta. Ne-am mişcat unul către celălalt până vârfurile nasurilor ni s-au atins. Ne-am fixat cu privirea şi la distanţă de o milisecundă am închis ochii. Gurile ni s-au atins… buzele mele au alunecat între ale ei… limba ei s-a strecurat în gura mea… şi imediat ce a atins-o pe a mea, am simţit cum focul aprins mai devreme mă străbate cu toată forţa.

Să o sărut pe Estelle era cum îmi puteam doar imagina că ar fi să săruţi un nor: delicat, dulce şi vlăguitor… Gurile ni se mişcau împreună, sincronizat, ca şi cum ne-am fi sărutat de când ne născuserăm. Ne încadram feţele cu mâinile, parcă ne era frică să ne depărtăm, pentru că momentul s-ar fi terminat. N-am vrut niciodată să mă topesc şi să dispar în gura unei femei, atât cât doream în acel moment. Când am întrerupt în sfârşit sărutul, pentru că mâinile mele începuseră să facă ce voiau ele şi nu aş fi vrut să fac ceva ce aş fi regretat a doua zi, a deschis brusc ochii. S-a uitat la mine ca şi cum m-ar fi văzut pentru prima dată sau poate doar aşa mă simţeam eu, pentru că aşa aş fi vrut să se uite. Am sărutat-o din nou, de data asta mai rapid, şi i-am gemut în gură când m-a tras de păr. Ne-am dezlipit pentru o ultimă dată, gâfâind, când am auzit pe cineva strigând-o.

— E Adam, probabil vrea să plece, a spus ea, respirând greu.

— Te vei distra cu el? am întrebat, aplecându-mi capul şi apucându-i buza de jos cu dinţii. A oftat şi m-a tras de păr, aranjându-se astfel încât să-mi poată desface picioarele. Mâinile mi s-au mişcat singure pe coapsele ei. O doream cu toată fiinţa, pe toată. Şi pentru mult mai mult decât a ne săruta.

— Mă distrez cu tine, mi-a spus lipită de buzele mele, frecându-se de mine.

— Da, la dracu', am gemut când a făcut-o din nou.

Limbile ni s-au întâlnit şi, în timp ce Estelle se mişca, îi ghidam coapsele ca să vină în întâmpinarea mişcărilor mele. Era o nebunie.

Eram nebuni. Oricine de la petrecere putea să apară de după colţ şi să ne vadă acolo, frecându-ne pe banca aia murdară, dar nu ne păsa. Oricum nu făceam sex, deşi aş fi vrut. Voiam să mi-o scot din pantaloni şi să alunec în ea mai mult decât orice, dar era Estelle, nu merita o partidă scurtă la o petrecere a frăţiei. Numele a început să i se audă mai tare şi ne-am depărtat rapid. A stat lângă mine în timp ce ne trăgeam răsuflarea şi până la urmă o siluetă a apărut de după colţ.

— Elle, te-am căutat peste tot. Încă te uiţi la nenorocita aia de plantă? a zis Vic, venind spre noi.

— Da, păi vorbeam, a zis ea, ridicându-se şi îndreptându-şi rochia.

— Adam vomită peste tot, poate ar trebui să-l duci acasă.

Ea a oftat adânc.

— Serios? Nu vin cu o fată ca să nu o fac pe dădaca şi apoi băiatul cu care am venit se îmbată şi se comportă ca o adolescentă beată?

Am râs.

— Vrei să te ajut?

Ea a ridicat din umeri.

— Cred că da, dacă nu te deranjează.

M-am ridicat şi am urmat-o unde era tipul. Am aşteptat să termine de vomat şi l-am ajutat să ajungă la maşină, un BMW negru strălucitor, pe care se pare că îl deţinea. Din întâmplare era parcat lângă amărâta mea de Maxima şi, dintr-un motiv sau altul, faptul că rahatul ăsta mic avea aşa o maşină şi se dădea la Elle mă deranja. Nu a fost niciodată o fată materialistă, ştiam că nu are nevoie de mult, dar mă simţeam un pic neadecvat şi mi-am adus aminte de ce aşteptam până să mă aşez la casa mea. Voiam să fiu aranjat când aveam să mă aşez. Voiam să am maşina, casa şi tot ce mi s-ar mai fi părut o necesitate, înainte să se întâmple şi ştiam că nu voi avea toate astea prea curând.

Când s-a aşezat pe locul şoferului şi a pornit maşina, m-am dus la

geamul ei. Ne-am uitat unul la altul pentru un moment lung, apoi a zâmbit sfios.

— Întotdeauna m-am întrebat cum ar fi să te sărut, a şoptit ea.

Am rânjit şi m-am uitat prin parcare. Toată lumea era înăuntru, aşa că am băgat capul pe geam şi am sărutat-o din nou, fără să-mi pese că Adam era acolo. Oricum era leşinat.

— Şi? am întrebat când m-am dat înapoi.

— A fost… totul.

Faţa i s-a aprins când a spus-o.

— Dar nu te îngrijora, ştiu că nu se va repeta.

Zâmbetul mi-a dispărut. Voiam să-i spun că poate fi mai mult între noi. Şcolile ne erau apropiate. Putea fi mai mult. Apoi mi-am adus aminte cine era şi de faptul că fratele ei nu ar fi fost niciodată de acord ca eu să ies cu soră-sa. Cu palmaresul meu, nici eu nu aş fi fost de acord. Iar ea avea doar optsprezece ani, era primul ei semestru la colegiu, iar eu eram aproape de absolvire şi urma să plec la facultatea de medicină.

— Tu eşti cea care vrea să se distreze, acum că eşti la colegiu, am spus pe ton de glumă, sperând ca ea să mă contrazică. În schimb, ea a zâmbit şi mai larg.

— Asta aşa e. Ne vedem data viitoare, Bean.

Adam a mârâit lângă ea şi amândoi am îngheţat şi ne-am uitat spre el. A rămas nemişcat.

— Da, data viitoare, am spus în timp ce demara. Am oftat. Îmi simţeam inima greoaie când farurile din spate au dispărut după colţ. M-am întrebat dacă vreodată va mai încetini şi va mai exploda, aşa cum tocmai o făcuse.

Capitolul treisprezece

Estelle
Prezent

Urăsc să mă cert.

Urăsc să n-am dreptate, dar urăsc mai mult să mă cert. Pur şi simplu nu sunt bună la ţinut ranchiună. Mă enervez, ţip şi depăşesc momentul. Mia, pe de altă parte, se enervează, ţipă, după care se agaţă de furia aia ca o lipitoare. E inutil să spun că nu am vorbit de câteva zile. Am reuşit să-l evit pe Oliver în ultimele zile la spital, în timp ce pictam discuri de vinil şi plăci de surf cu copiii. L-am văzut de câteva ori lângă biroul asistentelor, totuşi, şi o dată ieşind din biroul lui Jen. Am prins frânturi din cum trebuie să fie viaţa lui: flirturile, multitudinea de partenere sexuale, întâlnirile nocturne pe care probabil le are în spital în timpul turelor de noapte. Nu sunt neapărat lucruri pe care vreau să mi le imaginez, dar acolo îmi zboară mintea automat când e vorba de Oliver.

Doi dintre prietenii mei, Micah şi Dallas, stau în mijlocul holului etajului de pediatrie, ambii cu aceeaşi expresie de dezgust pe care am avut-o şi eu când am văzut pereţii. Îmi dădeam seama din modul cum Micah îşi tot trecea degetele prin părul lui lung şi blond că era neliniştit de perspectiva acestui proiect. Dallas avea gura căscată de-a dreptul, parcă zidurile îl batjocoreau. Micah se întoarce primul şi îmi aruncă o privire care spune „în ce rahat ne-ai băgat?", de care trebuie să râd.

— Dar serios, zice când ajung lângă ei.

Îmi înfăşor braţele în jurul mijlocului său şi îl strâng tare.

— Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc, îi spun în spate şi apoi fac acelaşi lucru şi cu Dallas.

— Scumpo, „mulţumesc" ăsta ar trebui să vină la pachet cu un sex oral, spune Dallas când îi dau drumul, râzând zgomotos, până

aud cum cineva îşi drege vocea în spatele meu. Mă întorc şi îl văd pe Oliver stând acolo cu o expresie ciudată pe faţă. Asta mă face să râd şi mai tare, pentru că e clar că l-a auzit pe Dallas.

— Hei, îi spun. Ei sunt Micah şi Dallas. Băieţi, el e Oliver, prietenul fratelui meu, cel care m-a băgat în toată chestia asta.

Când se salută dând din cap, Dallas, care e doar un pic mai înalt decât mine, îl măsoară rapid din priviri pe Oliver, iar Micah îi aruncă un „hei, omule" care îl face să pară un drogat venit direct de la Woodstock. Oliver le răspunde politicos la saluturi înainte de a-şi întoarce ochii către mine.

— Pot vorbi cu tine o secundă? mă întreabă, iar intensitatea vocii lui îmi face stomacul să se contorsioneze.

— Sigur. Băieţi, vopseaua este acolo. Cred că ar trebui să începem cu ultima cameră de pe stânga. Revin imediat, le spun, arătând camera, înainte să mă întorc şi să-l urmez pe Oliver încruntată.

— Unde mergem?

Deschide o uşă şi îmi face semn să intru, dar rămân ţintuită în loc. Partea asta a spitalului este goală din cauza proiectului de pictură, dar nu vreau să ne vadă cineva şi să-şi facă o idee greşită.

— Intră.

— Putem să vorbim aici.

Oliver închide ochii şi trage adânc aer în piept, parcă ar încerca să se calmeze. Când îi deschide, par mai obosiţi decât înainte, dacă e posibil.

— Te rog, Elle, fă-mi pe plac.

Scutur din cap, dar fac ca el, pentru că nu vreau să-i las prea mult singuri pe băieţi. M-a invitat într-un soi de cameră de depozitare, cu dulăpioare aliniate pe lângă pereţi.

— Deci? îl întreb, întorcându-mă cu faţa spre el.

Stă rezemat de uşă, cu mâinile în buzunarele halatului alb, uitându-se la mine.

— Ce e?

— Nu ai dat niciun semn de viaţă. Nu te-am mai văzut, şi când te

văd în sfârşit, un tip vorbeşte despre a face sex oral cu tine.

Nu pare supărat, doar confuz şi un pic rănit, cred, ceea ce e ridicol şi imposibil, doar vorbim de Oliver.

— Şi?

— Şi mi-e dor de tine.

Inima mi se împiedică un pic din cauza mărturisirii lui şi a felului cum a spus-o, încet şi lin. Apoi îmi aduc aminte cum îmi spunea Wyatt „mi-e dor de tine", ceea ce nu se întâmpla foarte des, doar când era plecat în una dintre multele lui călătorii şi doar după ce treceau câteva zile fără să vorbim. Niciodată nu mă îndoiam de el sau de ce făcea. Niciodată nu mă întrebam dacă o fi fost cu alta femeie, şi chiar când Mia îmi planta sămânţa îndoielii în cap, nimic nu creştea, pentru că, din cine ştie ce motiv, nu-mi păsa. Mereu m-am întrebat dacă era ceva în neregulă cu mine pentru că nu-mi păsa.

— Nu ţi-e dor de mine, Oliver. În afara de asta, nu te vezi cu cineva? îi aduc aminte, privindu-l fugar.

Îşi dă ochii peste cap.

— E doar o chestie lejeră, nu aş zice că mă văd cu cineva.

— Doar v-o trageţi, îi spun, părând mai amărâtă decât intenţionez. Nu că mi-ar păsa, adaug repede.

Oliver rânjeşte şi simt că mi se încinge faţa.

— Am treabă, îi spun, venindu-mi în fire şi păşind în faţă, dar el nu se mişcă din cadrul uşii.

— Te distrezi cu el? întreabă, arătând cu capul spre exterior.

Mă distrez. E amuzant cum eu pot să-l întreb dacă şi-o trage cu cineva, dar când mă întreabă el, foloseşte expresia „te distrezi". Îmi aduce aminte de când eram adolescente, şi mama Miei îi numea pe prietenii ei *micii ei prieteni.*

— Sau îţi place de tipul cu părul lung? Ştiu că ai o slăbiciune pentru părul lung.

Fac un pas în spate. Chiar am o slăbiciune pentru tipii cu părul lung, probabil din cauza lui. Ar trebui să-i urăsc pe tipii cu părul lung din cauza lui. Ar trebui, dar, evident, nu îi urăsc. Părul lui

Oliver nu mai este lung, dar este destul de lung cât să îţi treci degetele prin el şi să tragi de el, dacă are capul între picioarele tale. Are o umbră nisipie pe maxilar, care nu mai este doar o barbă de trei zile. Probabil că s-ar simţi excelent pe interiorul coapsei mele.

— De ce te uiţi aşa la mine? mă întreabă, asprimea vocii sale trezindu-mă din fantezie.

— Ha?

Face un pas înainte şi ajunge chiar în faţa mea, ochii fiindu-mi la nivelul ecusonului cu Dr. Hart de pe buzunarul aflat pe pectoralul său stâng.

— Elle, uită-te la mine, spune el.

Dorinţa îşi face încet loc în stomacul meu. Am două opţiuni: să trec pe lângă el şi să plec sau să mă uit în ochii lui şi să recunosc dorinţa care încălzeşte aerul dintre noi ca o torţă. O aleg pe a doua, pentru că sunt o idioată şi pentru că, evident, îmi place să-mi fie zdrobită inima în mod repetat.

— Mă doreşti. După atâta timp, încă mă doreşti.

— Nu am timp de asta acum. Mă aşteaptă băieţii, îi şoptesc, încercând să mă desprind de privirea lui electrică.

— O întâlnire, Elle. O singură întâlnire. Mă ţin de cuvânt şi nu te ating, promit!

— Deja ţi-o tragi cu cineva. Chiar ai nevoie de încă una?

Ochii i se îngustează un pic.

— Ca să ştii, nu e adevărat. Chiar crezi că e vorba despre a ţi-o trage?

Nu ştiu, vreau să spun. Istoria tinde să se repete, dar îmi ţin gura în legătură cu partea asta.

— Nu ştiu despre ce e vorba, îi răspund, ferindu-mi privirea dinspre el.

Simt că mă sufoc în spaţiul ăsta micuţ, cu el. Încerc să mă strecor pe lângă el, dar mă prinde de braţ.

— O singură întâlnire.

Închid ochii şi scutur din cap, regretând când simt cum se

formează lacrimi în ei.

— Nu sunt pregătită.

Îşi lasă mâna să cadă, părând rănit. O să supravieţuiască; mereu găseşte lucruri cu care să-şi umple timpul. În vreme ce deschid uşa, mă uit la el peste umăr.

— Apropo, Dallas, tipul cu sexul oral, e gay. Micah, cel cu părul lung, a fost unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Wyatt şi nu e *deloc* genul meu.

* * *

— E drăguţ, spune Dallas mai târziu, când pregătim pereţii, şi ştiu că se referă la Oliver, aşa că scot un mormăit care îl face să râdă. Privirea îmi fuge la Micah, care nu comentează.

— Ziceam doar că i-aş trage-o, adaugă Dallas.

— Probabil că şi el şi-ar trage-o cu tine, dacă ar juca în echipa ta. Eşti mai în vârstă, arăţi binişor, cu ochelarii tăi de tocilar şi papion… da, cred că ar face-o.

Spusele mele îl fac să zâmbească şi să-şi dea ochii peste cap.

— Despre ce voia să vorbească? întreabă Micah şi încep să-mi simt bătăile inimii în timpane.

Tonul îi este mereu nonşalant, aşa că nu îl pot descifra şi asta mă omoară.

— Despre chestii.

— Te vezi cu el? mă întreabă.

Într-un fel simt că Micah este firul de legătură dintre mine şi Wyatt, şi de fiecare dată când simt că tai firul, strânge nodul astfel încât să nu pot.

— Nu, nu mă văd cu el. Nu mă văd cu nimeni.

Micah oftează adânc şi lasă jos trafaletul înainte să se întoarcă spre mine.

— Nu se mai întoarce, ştii, nu? Nu e plecat în una dintre călătoriile lui în jurul lumii, din care va reveni săptămâna viitoare. Ai tot dreptul să mergi mai departe.

— Nu sunt pregătită, îi spun cu vocea spartă, luând un trafalet de pe jos şi continuând să vopsesc.

Aud zângănitul mânerului trafaletului pe podea, urmat de paşi apropiindu-se. Ştiu că e în spatele meu, dar refuz să mă întorc. Ştiu că, dacă va continua să vorbească, voi plânge. Nu vreau să plâng aici. Vreau ca acest proiect să fie despre speranţă şi viaţă, nu despre durere şi pierderi.

— Peretele ăla, zice Micah, stând lângă mine, arătând spre perete. Peretele ăla este viaţa ta, Elle. Albastrul nu este urât şi nu e trist, dar pictăm peste el pentru că vremea lui s-a terminat. Asistentele care intră aici nu vor uita cum arăta. Copiii care se holbează la pereţii ăştia toată ziua nu vor uita şi poate le va fi dor de el uneori, dar trebuie să le oferim ceva care să-i facă fericiţi. Viaţa e scurtă şi violentă, şi dureroasă, şi ne ia persoane iubite la fel de repede cum le şi aduce în viaţa noastră, dar e şi frumoasă. Wyatt ar vrea să mergi mai departe şi să fii fericită. Mergi la întâlniri, mărită-te, fă copii, călătoreşte… fă orice te face să simţi că trăieşti. Cu cât jeleşti mai mult, cu atât trăieşti mai puţin, şi ştii cât de scurt poate fi timpul pe care îl avem la dispoziţie.

Nişte degete imaginare mi se înfăşoară în jurul gâtului şi strâng atât de tare, încât nici nu pot răspunde. Nici nu îmi dau seama că plâng, până când Micah mă trage la pieptul lui şi îmi scapă un suspin zgomotos şi umed. Aud ceva căzând în partea cealaltă a camerei şi simt braţele lui Dallas înfăşurându-ne, astfel că stăm acolo toţi trei şi plângem lipsa perechii de braţe care ne-ar fi înfăşurat pe toţi. Plec la scurt timp după aceea, pentru că nu pot să mă uit la perete fără să plâng. Mergând spre ieşire îl văd pe Oliver aplecat cu coatele pe tejghea şi faţa îngropată în mâini. Mă întreb dacă e obosit, sau dacă unul dintre pacienţii lui nu se simte bine.

Mă tot gândesc la peretele albastru şi, chiar dacă am motive să nu o fac, vreau să-l alin. Trecând printre amintirile neplăcute, mă concentrez pe cele plăcute şi mă agăţ de acelea. Fără să mai ezit, mă duc în spatele lui şi îmi înfăşor braţele în jurul mijlocului său,

punându-mi obrazul pe spatele lui. Corpul i se crispează.

— Ieşim ca prieteni, nu la o întâlnire, îi spun, lipită de el, şi simt cum expiră îndelung. Îi dau drumul când se îndreaptă şi se întoarce cu faţa spre mine, cu sprâncenele încruntate, în timp ce îmi observă expresia feţei.

— OK? îl întreb în şoaptă.

Nu răspunde. În schimb, ridică o mână pe obrazul meu. Tremur în timp ce îl mângâie uşor cu buricul degetului mare.

— OK, o întâlnire între prieteni, răspunde el.

Mă priveşte în ochi şi îşi înclină capul. Încep să mă pierd cu firea. Oliver ştie că regulile mele pentru întâlnire îi interzic să mă sărute, şi nici măcar nu suntem la o întâlnire, între prieteni sau oricum altfel. Dar, când respiraţia lui îmi cade pe buze, ochii mi se închid fluturând. Totuşi, nu mă sărută. Buzele îi aterizează exact pe colţul gurii mele, aşa cum au făcut-o acum mulţi ani pe acoperişul casei părinţilor mei. După orchestra care îmi cântă în piept, ai zice că a făcut ceva mai îndrăzneţ. Ochii mi se deschid încet, în timp ce el se depărtează de mine, examinându-mă ca şi cum aş fi un fel de artefact antic.

— Eşti încă de acord, da? Nu am încălcat nicio regulă.

Dau încet din cap, captivată de el, deşi gândurile îmi strigă *NU*. Dacă ăsta a fost sărutul lui prietenesc, nu cred că aş supravieţui unuia adevărat de la el, chiar şi acum, când înţeleg mai multe.

— Îmi vei trimite restul regulilor? Chiar dacă ieşim doar ca prieteni? întreabă el, cu o licărire în ochi care mă nelinişteşte.

Dau din nou din cap.

— Ţi-ai pierdut vorbele?

— M-ai luat prin surprindere, şoptesc.

Încearcă să-şi ascundă un zâmbet, dar îi văd gropiţele adâncindu-se, aşa că ştiu că e acolo.

— Tocmai mi-ai făcut o zi foarte nasoală mult mai bună, răspunde el, luându-mi faţa în mâini şi trecându-şi degetul pe buza mea inferioară.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? îl întreb, aplecându-mă în atingerea lui.

Dă din cap şi zâmbeşte amar.

— Asta e de ajuns.

Nu pot să mă abţin; îi zâmbesc înapoi. Stăm aşa un moment, privindu-ne în ochi, cu degetul lui pe buzele mele şi inima mea în mâinile lui, până i se aude numele în boxele spitalului.

— Ar trebui să plec. Tu ai treabă, iar eu, spre deosebire de alţii, am nevoie de somn.

Oliver încuviinţează, îşi ia mâinile de pe faţa mea şi păşeşte spre camerele pacienţilor.

— Noapte bună, frumoasă Elle.

— Noapte bună, Oliver cel arătos, spun zâmbind.

Zâmbeşte larg în timp ce mă întorc ca să plec.

— Trimite-mi un mesaj când ajungi acasă, strigă.

Plec din spital simţindu-mă mult mai uşurată faţă de cum eram când am venit. Când ajung la maşină şi pun o mână pe locul atins de buzele lui, jur că simt o furnicătură. Închid ochii şi încerc să-mi amintesc dacă Wyatt m-a făcut vreodată să mă simt aşa. L-am iubit, chiar l-am iubit, dar de fiecare dată când sunt în preajma lui Oliver îmi pun întrebarea asta. Mă simt îngrozitor pentru că îi compar. Poate doar i-am iubit în moduri diferite. Poate Oliver a fost o dragoste mai familiara, plină de hormonii adolescenţei, iar Wyatt dragostea adultă, previzibil de stabilă. Nu mă pot decide care e mai bună sau dacă vreuna din ele este. Nu că ar trebui. Wyatt s-a dus şi nu pot face nimic în sensul ăsta. Atunci de ce mă simt ca şi cum a ieşi cu Oliver la o întâlnire între prieteni e trădarea supremă adusă memoriei lui?

Capitolul paisprezece

Mă plimb prin galerie când o femeie deschide uşa şi mă face să mă opresc în loc. Zâmbeşte, ridicându-şi ochelarii de soare în păr. Este mai în vârstă, probabil de-o seamă cu mama, şi are graţia unei prim-balerine.

— Dumneavoastră sunteţi proprietara? întreabă, uitându-se o dată în jur, înainte de a-şi întoarce din nou privirea către mine.

— Da, îi răspund şi mă îndrept spre ea. Estelle Reuben. Aţi mai fost pe aici? o întreb.

Îmi pare cunoscută, dar nu ştiu de unde. În trecut, eu şi Wyatt găzduiam vernisaje în galerie, aşa că mă gândesc că poate a fost la unul dintre ele.

— Nu am mai fost. Cred că ne-am întâlnit o dată în New York, spune ea, înclinându-şi capul pentru a-mi examina faţa. Eraţi cu Wyatt…

— Logodnica, completez spaţiul liber.

Logodnica, fosta logodnică, logodnica înainte de moarte, niciodată nu ştiu ce să-i spun unui străin care ştia despre mine.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, spune ea, zâmbind trist.

Muşchii feţei nu i se mişcă foarte mult când zâmbeşte, ceea ce o face să pară mai mult fioroasă decât plină de compasiune, dar îi răspund oricum.

— Mulţumesc. Sunteţi colecţionară? întreb, gândindu-mă că trebuie să fie, dacă ne-am cunoscut în New York.

— Da, mă interesează piesa aia de foarte mult timp.

Ridică delicat mâna şi arată la principala mea atracţie: ochiul care veghează asupra galeriei.

— Ah, şoptesc.

— Cât vreţi pe el? întreabă. Am încercat să-l cumpăr în trecut, dar fără succes.

Ochii mi se deschid larg când realizez cine e.

— Priscilla? spun, întorcându-mă cu faţa spre ea.

Priscilla Woods tot sună şi îl pune pe asistentul soţului ei să sune de aproape un an. Tot le refuz ofertele, deşi sunt sume mari, pentru că vrea cele două piese preferate ale mele şi nu sunt gata să le dau.

— Îţi aminteşti, spune zâmbind. Sunt în oraş pentru câteva zile, aşa că m-am gândit să trec pe aici ca să văd dacă eşti pregătită să-mi vinzi aceste piese.

— Aceea nu este de vânzare, îi spun, dregându-mi vocea, pentru a mă asigura că mă aude.

— Şi celălalt? Inimile zdrobite cu aripi?

Îmi întorc privirea de la ea, către locul unde este atârnat tabloul, pe peretele opus.

— Se numeşte *Caleidoscoape Înaripate*, îi răspund, simţind deodată un nod în gât. Wyatt l-a pictat la scurt timp după ce ne-am logodit. A pictat trei, a vândut două şi a păstrat un tablou pentru galerie. Nu am fost niciodată sigură dacă l-ar vinde, chiar dacă mesajul său mereu mă făcea să lăcrimez şi să zâmbesc. Până la urmă, era tabloul lui, putea face ce voia cu el.

— Este superb, spune ea şi merge să stea în faţa lui. Îmi aduce aminte de un fel de renaştere.

Aprob şi înghit în sec, sperând să-mi păstrez cumpătul destul cât să trec de conversaţie.

— Chiar este o renaştere.

Este renaşterea inimii mele, a speranţelor mele la dragoste, a vieţii mele amoroase şi naşterea relaţiei noastre.

— Nu are etichetă cu preţ, zice ea.

— Unele lucruri nu au preţ.

Se întoarce spre mine şi îşi înclină capul.

— Niciun lucru tangibil nu este nepreţuit.

— Poate că nu, dar amintirile din spatele lui sunt.

Răspunsul meu o face să dea din cap, semn că a înţeles. Ochii îi fug de la ai mei înapoi la tablou.

— Deci nu eşti gata să dai drumul amintirilor legate de el?

Privesc fix tabloul, în linişte. Ştiu că niciun preţ nu va fi de ajuns pentru a acoperi acele amintiri, dar ele vor fi întipărite în mintea mea pentru totdeauna, aşa că poate ar trebui să încetez să mă mai gândesc în felul ăsta la tablourile lui. În ultimele săptămâni am reuşit să întorc o nouă pagină. Simt că mă îndrept în direcţia potrivită, şi totuşi, când mă confrunt cu aşa ceva, cu realitatea de a merge mai departe, de a merge *cu adevărat* mai departe, trag de timp ca o maşina când nu schimbă viteza. Trag adânc aer în piept, inhalând veşnicul miros de lemn şi vopsea, şi când expir sunt hotărâtă.

— Sunt gata să-i dau drumul, spun cu vocea fermă şi decisă.

Priscilla se întoarce şi bate din palme în faţă cu un ţipăt fericit, exact opusul înfăţişării ei, cu perlele ei fine şi tunsoarea bob perfectă. Mă face să zâmbesc un pic şi mă simt mai puţin tristă pentru că vând tabloul.

— Pot să vi-l livrez acasă, îi spun, ştiind că e vândut, pentru că, atunci când cineva bogat pune ochii pe ceva, nu pleacă fără acel ceva.

— Locuiesc în New York, răspunde ea. Nu mă aştept să zbori până acolo ca să livrezi ceva.

— O facem foarte des. Nu m-aş simţi împăcată dacă vi l-aş trimite prin colet. Nu pe acesta.

Îmi zâmbeşte uşor.

— Îl iau eu însămi. Avem un avion particular, aşa că nici măcar nu va fi transportat într-un dulap. Voi avea mare grijă de el.

Felul în care vorbeşte despre el, ca şi cum ar fi un copil, mă face să mă simt un pic mai bine în legătura cu vânzarea.

— O să fac actele pentru dumneavoastră.

— Am timp să dau o fugă până vizavi? Trebuie să mă întâlnesc cu prietena mea, să luăm prânzul, spune ea, uitându-se la ceas.

— Sigur. Am nevoie doar de câteva informaţii de la dumneavoastră. Voi avea totul pregătit şi împachetat până

terminaţi.

— Perfect. Abia aştept să îl agăţ deasupra şemineului şi să mă mândresc cu noul meu tablou, spune ea.

Tabloul ei. Încerc să nu las vorbele să mă înţepe, dar o fac oricum. După ce pleacă şi termin de făcut actele, dau jos tabloul, apucând marginile pânzei când îl pun pe podea. Îmi încrucişez picioarele sub mine şi îmi las degetele să mângâie fiecare inimă frântă, colorată şi frumoasă, şi aripile care le ridică. Îmi curg lacrimi pe faţă în timp ce o ating pe fiecare, luându-mi rămas-bun. Încep să îl acopăr, un strat, două straturi, trei… oprindu-mă pentru a-mi şterge faţa la fiecare strat. Mă gândesc la faţa serioasă a lui Wyatt când amesteca acuarelele… expresia de exaltare când a ajuns la aripile ivorii, când viziunea lui a prins viaţă pe pânză.

— *Îţi place? mă întrebase. Faţa i se luminase când a devenit clar că îmi plăcea foarte mult.*

— *Nu vreau să-l vând niciodată, am spus, în timp ce el râdea şi îşi înfăşură braţele în jurul meu, strângându-mă în el.*

— O *să-l vindem într-o zi, când ne vom sătura să-l privim.*

Sper să nu creadă că m-am săturat să-l privesc, pentru că nu e aşa. Nu cred că mă voi sătura vreodată să mă uit la picturile lui, dar nu despre asta e vorba acum. E despre a-mi lua „la revedere", îmi spun când mă ridic şi, cu inima greoaie, dau altcuiva o bucată din trecutul meu. Ea nu va şti niciodată povestea din spatele lui, dar îl va aprecia oricum.

Capitolul cincisprezece

În a patra zi de pauză între mine şi Mia o sun şi, după ce purtăm o lungă conversaţie, merg cu maşina la studioul ei. Când ajung, împing uşa şi mă opresc un moment pentru a admira fotografiile pe care le are agăţate pe pereţi. Le-a schimbat pe toate de la ultima mea vizită. În dreapta este o fotografie alb-negru a unei femei întinse în pat. Are faţa întoarsă dinspre cameră, iar cearşafurile sunt strânse lângă fundul ei, deci tot ce se vede este arcul spatelui şi părul negru, bogat, ce-i acoperă jumătate de umăr. Lumina şi poziţia creează o fotografie absolut uimitoare. Pe peretele din faţa uşii este o familie: tatăl poartă pantaloni maro de catifea, o cămaşă bleumarin cu nasturi şi, pe cap, o mască de Chewbacca, acoperindu-i faţa. Băieţelul de lângă el este îmbrăcat asemănător şi are o mască de soldat al Părţii Întunecate. Mama stă de partea cealaltă a fiului lor şi poartă pantaloni maro mulaţi, o bluză albă şi are părul şaten împletit ca prinţesa Leia. Râzând de cât de adorabilă e poza, mă sperii când Mia apare de după colţ ca să mă salute.

Mă uit în jos şi văd că Mia poartă o rochie roşie înfăşurată, fără pantofi, ceea ce este amuzant, deoarece eu port aceeaşi rochie, dar pe negru. Ne măsurăm rapid din priviri şi râdem.

— Bună, îi spun jenată.

— Îmi pare rău că sunt o nesimţită şi îmi pare rău că nu am fost acolo când ai vândut tabloul, răspunde ea, repetând ceea ce mi-a spus şi în discuţia telefonică.

— E în regulă. A fost bine. Îmi pare rău că am spus ce am spus, nu era treaba mea.

Amândouă respirăm uşurate şi înaintăm cu braţele deschise, înfăşurându-ne într-o îmbrăţişare strânsă.

— Eşti aşa o nenorocită câteodată, îmi spune, lipită de gâtul meu.

— De-aia suntem prietene.

Ne dezlipim şi mă uit din nou la peretele din faţa noastră.

— Îmi place foarte mult poza asta.

Mia zâmbeşte.

— Nu e grozavă? O să fie felicitarea lor de Halloween anul ăsta.

— Aia e uluitoare, zic, arătând cu capul spre poza cu spatele femeii.

— Da, poză de budoar pentru cel ce în curând îi va fi soţ. O fată încântătoare.

Îşi întoarce ochii albaştri către mine.

— Când o să mă laşi să-ţi fac şi ţie nişte poze de-astea? Ai fi perfectă.

Scot un sunet.

— Aş fi teribilă. Nu ştiu cum să arăt sexy înadins.

Mia râde.

— Asta înseamnă sexy! Dacă te chinuieşti prea tare, ajungi să arăţi prosteşte. Te voi ajuta totuşi, ştii că ştiu cum să fac treabă bună.

— Da, asta e clar, spun, arătând cu mâna prin studio.

— Hei, vrei să participi la o şedinţă foto pentru mine weekendul ăsta?

— O şedinţă foto? Eu am venit ca să te scot la prânz şi să-mi cer iertare în genunchi, nu ca să programez o şedinţă foto sexy.

— Ştiu, dar trebuie să fotografiez un model, şi fata tocmai a anulat, pentru că e bolnavă, şi, colac peste pupăză, e o şedinţă foarte importantă pentru o revistă locală şi trebuie să am pozele până săptămâna viitoare. Este foarte important, Elle. Ăsta ar putea fi momentul meu de glorie.

— Rahat! spun, respirând uşor.

— Da, rahat. Toate modelele cu care am lucrat mi-au spus că „poate" şi nu-mi ajunge „poate" în momentul ăsta.

Pare că e aproape să plângă şi nu-mi place să o văd atât de stresată pentru o slujbă.

— OK, o s-o fac, îi zic.

Adică am mai făcut chestia asta pentru ea şi altă dată. Cât de rău poate fi?

— Ah, mulţumesc! spune ea, ţopăind şi îmbrăţişându-mă din nou.

— Este… OK, îţi aminteşti când m-ai pus să pozez cu un tip pe plajă? E genul ăla de şedinţă?

Atunci nu a fost chiar atât de rău, până a apărut Wyatt. Ne jucaserăm în apă şi făcuserăm tot posibilul pentru a nu ne uita la cameră şi a părea că era chimie între noi, ceea ce e greu cu un bărbat necunoscut, oricât de drăguţ ar fi.

Până am ajuns să ne simţim confortabil unul cu celălalt, destul de confortabil încât să ajungem la poza în care mimam că suntem aproape de a ne săruta, a apărut Wyatt. M-a agitat atât, încât nu am mai reuşit să mă simt natural cu tipul. Evident, aia a fost prima lui greşeală în ce o priveşte pe Mia. A fost groaznic.

Râsul Miei mă trezeşte din gândurile mele.

— Nu, asta se va desfăşura înăuntru şi va fi mult mai intimă, aşa că e bine că nu ţi-ai găsit încă un iubit.

— Da, mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, spun cu jumătate de gură, înainte de a o lăsa să-şi vadă de treabă şi de a mă întoarce la propriul studio.

Îmi propun să-mi aduc aminte să iau un sendviş pe drum.

Mai târziu, în timp ce mă pregătesc de venirea copiilor, primesc un mesaj de la Oliver, care mă face să mă încrunt.

Regula nr. 1 – fără fustă scurtă.

Mă uit îndelung la el, mă uit în jos la mine însămi, apoi afară, ca să văd dacă mă urmăreşte.

Mă urmăreşti?

??

Mă vezi acum de undeva?

Telefonul începe să-mi vibreze şi numele lui apare pe ecran.

— Asta înseamnă că ai pe tine o fusta scurtă acum? întreabă în şoaptă.

— Da, şi din tonul vocii tale, aş zice că tu eşti la spital.

— Cât de scurtă? întreabă el, ignorând cele spuse de mine.

— Prieteni, Oliver, îi amintesc.

— Doar spune-mi cât de scurtă, pentru numele lui Dumnezeu! Am nevoie să-mi imaginez.

— Imediat deasupra genunchilor.

— Ce culoare?

— Neagră.

Aud o uşă deschizându-se şi închizându-se înainte de-a-i auzi din nou respiraţia în urechea mea. Tremur ca şi cum ar fi în spatele meu.

— Este strâmtă?

Mă face să râd.

— Încerci să faci sex prin telefon cu mine la trei după-amiaza? De la muncă?

El expiră.

— Ţi-am trimis un mesaj, să nu porţi fustă scurtă la întâlnirea noastră între prieteni, şi tu îmi spui că porţi una chiar acum, la vedere, să poată vedea toată lumea.

— Şi? Te porţi de parcă aş fi îmbrăcată doar în lenjerie.

— Nu, dar toţi bărbaţii din Santa Barbara se vor uita la picioarele tale şi vor vrea să fie înfăşurate în jurul mijlocului lor şi îţi vor vedea partea de sus a sânilor şi îşi vor dori să poată să tragă rochia de pe tine pentru a-i vedea mai bine…

— Oliver! îl întrerup, complet ameţită.

Încep să am bufeuri şi să respir greoi şi nici măcar nu e acolo ca să-mi facă toate lucrurile acelea.

— Prieteni! strig.

— Prieteni! Nu voi ieşi cu tine dacă vei continua să-mi spui lucrurile astea.

Nu vorbeşte un timp atât de lung, încât chiar mă uit la ecran ca să mă asigur că încă e conectat.

— Ce ţi se întâmplă când îţi spun lucrurile astea, Estelle? întreabă pe un ton aspru, făcându-mă să tremur involuntar.

— Nimic, îi şoptesc.

— Nimic?

Închid ochii, simţind provocarea din tonul lui, ştiind că aş fi făcut mai bine să ignor cu totul întrebarea.

— Nu te face să-ţi doreşti să fim singuri undeva?

— De ce aş vrea asta? întreb, sperând că vocea îmi sună mai ferm decât o simt.

— Pentru că, dacă am fi, mi-aş strecura mâna sub rochia ta…

Face o pauză şi îşi coboară şi mai mult vocea.

— În chiloţii tăi.

— Cine zice că am chiloţi pe mine? întreb dintr-o suflare.

— Nu ai chiloţi pe tine, Elle, obraznico?

Zâmbetul din vocea sa mă face să roşesc.

— Poate.

— Dacă bag mâna sub rochie şi descopăr că nu porţi, nu aş putea rezista. Ar trebui să-ţi scot rochia şi să văd dacă eşti complet goală pe dedesubt.

— Şi ce se întâmplă dacă sunt? întreb încet.

De ce intru în jocul ăsta? De ce, de ce, de ce îi dau apă la moară? De ce îmi place?

— Ai avea o mare problemă, spune cu un mârâit aspru, care îmi face inima să tresalte.

— Ce fel de problemă? îl tachinez.

— Prima dată aş vrea să te gust, începe el.

— Nu ne sărutăm la o întâlnire între prieteni, îl chinuiesc zâmbind.

— Nu te-aş săruta pe gură, spune cu o voce care mă face să tânjesc, înainte să continue.

— Nu m-aş grăbi, ţi-aş săruta corpul, mergând în jos, până la glezne, apoi m-aş întoarce încet în sus, parcurgând cu limba interiorul coapselor… gustându-ţi fiecare centimetru…

Vorbele îi sună ca un tors şi vibrez la imaginea intensă pe care mi-o descrie, ca şi cum i-aş simţi limba fierbinte pe pielea mea sensibilă.

— Te-aş savura până m-ai implora ca buzele şi gura mea să îţi intre în…

— Oliver! mă reped, scăpând un oftat printre buze.

Chiar am cerut-o, ştiu că aşa e, dar chiar să-l aud spunând-o mă înfierbântă prea tare, mă tulbură, e prea mult. Trag aer în piept şi reuşesc să chiţăi:

— Nu ai vieţi de salvat?

— Sunt în pauză, răspunde nonşalant, ca şi cum nu mi-ar fi spus acele lucruri chiar adineauri. Ştii, şi eu mănânc de prânz.

— Faci sex la telefon în pauza de prânz?

Ochii mi se deschid larg şi clipesc rapid, pentru a se obişnui cu lumina din studio.

El chicoteşte.

— Am această înzestrare.

— OK… te voi lăsa acum, ca să-ţi savurezi restul pauzei de prânz.

— Nu-i nevoie. Am o erecţie turbată acum şi trebuie să mă ascund în debaraua asta întunecată până mă gândesc ce să fac în privinţa asta, înainte de a-mi continua ziua.

Oftez, lăsându-mă în scaunul din spatele meu. Imagini cu el flirtând cu toate asistentele îmi trec prin faţa ochilor, înainte să le pot opri.

— Sunt sigură că există multe asistente doritoare… şi personal auxiliar care te pot ajuta.

Din nou linişte, apoi o respiraţie aspră.

— Mi-aş dori să nu ai o părere atât de proastă despre mine.

— Eu mi-aş dori să nu-mi fi provocat aceste gânduri de la început, dar asta e viaţa, Bean.

— Urăsc când îmi zici Bean, şopteşte el, vocea transformându-i-se brusc în ceva mai adânc, mai trist.

— De ce? şoptesc şi eu, deşi sunt singură.

— Am motivele mele, spune el, înainte de a-şi drege vocea.

— În orice caz, problema a trecut, deci nu e nevoie de întăriri. Nu

că aş fi solicitat.

— OK, păi… o zi bună, zic, neştiind ce altceva să zic.

— Şi ţie.

Las jos telefonul şi, chiar înainte să iau o bucată de sticlă pentru a-mi începe sculptura, vibrează din nou.

Următoarea regulă: fără „Bean" la întâlnirea amicală.

OK.

Şi fără „Găină". Doar Estelle şi Oliver.

Creaturi cu aripi flutură în interiorul meu.

E & O.

Mulţumesc. A fost o săptămână grea. Aveam nevoie să zâmbesc azi.

Când spune astfel de lucruri, îmi vine să plâng. Ştiu că meseria lui e grea şi faptul că vrea să continue la pediatrie şi după ce îşi termină rezidenţiatul e ceva ce nu pot înţelege. Să-l văd ieri arătând atât de înfrânt nu-i e caracteristic. Şi acum acest mesaj? Mi se rupe inima.

— ::plecăciuni:: Sunt aici toată ziua.

— În rochia ta?

— LOL. În rochia mea!

Niciunul nu mai răspunde după aia şi, în timp ce îmi continui munca la inima caleidoscopică zdrobită, zâmbesc. El e motivul pentru care am început să le fac, chiar dacă Wyatt m-a învăţat cum să le perfecţionez, astfel încât inimile să nu se mai destrame. Nu pot să nu mă întreb dacă ăsta nu a fost cumva un semn, dar nu las gândul să-mi dea târcoale prea mult. Nu are niciun rost să crezi în destin, dacă eşti prea încăpăţânat ca să i te supui.

Capitolul şaisprezece

Întâlnirea mea cu Oliver ajunge să pice într-o sâmbătă. Ne-am văzut doar în trecere de la ultima conversaţie telefonică/prin mesaje şi m-am concentrat în principal pe pictatul camerelor cu Micah şi Dallas.

Oliver mi-a dat trei reguli pentru întâlnire: fără rochii scurte, să port încălţăminte confortabilă şi să nu mă dau cu ruj. A trebuit să râd de-a dreptul la ultima şi, evident, nu am respectat-o. M-am îmbrăcat în blugi, ghete joase, negre, şi un maiou alb, dantelat, cu o haină verde-închis peste, în caz că se face frig mai târziu. Mi-am lăsat părul desfăcut şi l-am îndreptat şi m-am machiat, inclusiv cu ruj roşu-închis. Uitându-mă în oglindă, am zâmbit la reflexia mea. Înainte de a-l cunoaşte pe Wyatt, niciodată nu mă dădeam cu ruj. El a fost cel care mi-a sugerat să o fac, împreună cu haine mai de adult. Mi-a plăcut schimbarea. Era mai în vârsta decât mine şi ştia mai multe lucruri. Trăise o viaţă mai plină decât a mea, aşa că, de câte ori îmi sugera ceva, îl ascultam.

Înainte de Wyatt mă îmbrăcam cum îmi venea: rochii scurte, fuste strâmte, tocuri înalte, de toate. M-a îndepărtat încet de lucrurile alea şi m-a îndreptat spre ceea ce el numea „îmbrăcăminte de adult". Mia credea că sunt o idioată. Spunea că, pentru că aveam abia douăzeci şi unu de ani, puteam şi trebuia să ne arătăm atuurile.

— Mai ales tu, cu corpul tău de dansatoare, spunea.

Încă purtam Converse Chuck Taylor şi bocanci Dr. Martens, şi mi-am făcut şi un piercing în nas odată. Doar nu îmi mai dezgoleam prea mult picioarele şi nu mai purtam decolteuri atât de adânci şi nu era nimic rău în asta. Îi sunt recunoscătoare lui Wyatt pentru tot ce mi-a oferit, dar am decis că nu îmi voi mai schimba niciodată personalitatea, pentru nimeni, mai ales pentru un bărbat.

Cobor scările tropăind şi iau o sticlă de apă, pe care o beau în timp ce mă uit după o gustare.

— Arăţi bine, zice Vic în timp ce deschide frigiderul.

Mă întorc şi zâmbesc.

— Mulţumesc.

— Mergi la o întâlnire aşa devreme?

Mă uit la ceas, e zece, iar Oliver ar trebui să ajungă în orice moment. Deodată încep să devin agitată. Încep să realizez situaţia: Oliver o să mă ia, pentru a merge la întâlnirea amicală, de la fratele meu de acasă, casa celui mai bun prieten al lui. Evident, nu gândisem situaţia atât de bine cât ar fi trebuit. Am douăzeci şi cinci de ani. Nu mai sunt un copil, dar pentru Victor asta este absolut de neconceput. Ştiu, pentru că am auzit-o la nesfârşit. Ştiu, pentru că, oricât l-ar iubi pe Oliver, şi merge până acolo încât îl prezintă ca fratele lui când sunt împreună, nu i-ar plăcea ca Oliver să iasă cu mine.

— Nu chiar o întâlnire, spun. Ies un pic cu Bean.

Victor se încruntă, observându-mi faţa, dar dă încet din cap.

— Pare să vă lege chestia cu spitalul, nu?

O formulează ca pe o întrebare. O întrebare iscoditoare. Prea iscoditoare, venind de la fratele meu, care e avocat. Îi zâmbesc încordat şi îi răspund dând din cap. Se aude soneria înainte să apuce să mai spună ceva, iar eu ţâşnesc, practic, către uşă.

— Ne vedem mai târziu, îi strig peste umăr, în timp ce îmi înhaţ geanta şi deschid uşa. Ies fără ca măcar să mă uit la Oliver, care stă atât de aproape, încât mirosul parfumului său mă izbeşte ca un zid. Trebuie să încui uşa înainte de a-i acorda atenţie. Trebuie să ne îndepărtăm, înainte ca Victor să iasă şi să spună ceva care să ne facă să uitam pentru totdeauna de prietenia asta.

— Te grăbeşti? spune Oliver chicotind, în timp ce eu încerc să mă descurc printre milionul de chei pe care le am agăţate de breloc. Ochii îmi zboară la blugii lui închişi la culoare şi urcă uşor către mijlocul lui subţire şi spre poloul vişiniu care îi îmbracă corpul zvelt. Mă uit la faţa lui, trecând peste barba care îi acoperă un pic gropiţele, şi la felul cum părul lung îi atinge uşor pometii. Ochii

aceia verzi, superbi se aprind, amuzaţi. La dracu'! Arată prea bine pentru o întâlnire amicală. Ochii îi rămân lipiţi de buzele mele când le dezlipesc pentru a răspunde şi deschide gura ca să spună ceva în acelaşi timp, dar, înainte ca vreunul din noi să apuce să zică ceva, uşa se deschide şi Victor trage cu ochiul afară.

— Ha. Am crezut că glumeşti.

— În legătură cu ce? îl întreb.

— Ce faci, frate? spune Oliver în acelaşi timp, atingându-şi pumnul de al lui Vic.

— A zis că iese cu tine, dar se purta ca şi cum mi-ar ascunde ceva, aşa că am presupus că minte.

Inima ameninţă să-mi sară din piept, aşa că mă uit în altă parte, concentrându-mi atenţia pe munţii din depărtare.

— Nu sunt copil, Victor, mă reped, în timp ce Oliver îşi construieşte propriul răspuns.

— De ce ar ascunde ceva? spune el, pe un ton foarte confuz. Ne ascunzi ceva, Elle?

Ridic capul pentru a mă uita la el.

— Mergem undeva sau începeţi să mă interogaţi? Chestia asta e mai mult decât ridicolă.

Îmi întorc privirea spre Victor, care râde, scutură din cap şi intră înapoi în casă.

— Distracţie plăcută cu domnişoara Arţag! aruncă peste umăr.

Îi arăt degetul mijlociu, ceea ce îl face să râdă şi mai tare, şi tropăi pe scări îndreptându-mă către Cadillacul negru al lui Oliver. Trag de clanţă când aud zgomotul paşilor lui apropiindu-se, dar uşa rămâne închisă. Se opreşte lângă mine şi văd cheile în mâna sa, cu degetul pe butonul de deblocare a uşilor.

— Nu prea îmi place să încep întâlnirile, amicale sau altfel, cu stângul, spune el, semnalizându-mi să mă uit la faţa lui superbă şi serioasă.

— Mie nu-mi place să încep o întâlnire fiind interogată atât de frate-meu, cât şi de pretendent.

Buzele i se contractă.

— Pretendentul?

— Ştii ce vreau să zic, mormăi eu.

Oliver zâmbeşte, un eveniment absolut devastator.

— Nu ştiu. Aş prefera să clarifici, ca să nu îmi vină idei nepotrivite.

— Oliver.

— Estelle.

— Ştii regulile: fără sărutat, fără atingeri, fără chestii dubioase.

— Şi tu le ştii pe ale mele. Fără rochii scurte, fără ruj… şi totuşi, iată-te purtând ruj roşu. *Roşu*. Culoare clasică de întâlnire, apropo.

Mă muşc de falcă, pentru a nu râde, dar nu reuşesc.

— Roşu e culoare de întâlnire?

— Pe buzele alea, da, este.

Îmi susţine privirea pentru un moment, un moment de-a dreptul electrizant, în timpul căruia parcă îmi trece curent prin vene, înainte de a descuia maşina şi a se întinde pentru a-mi deschide portiera.

— Frumoasă maşină, îi spun când intră şi o turează.

— Mulţumesc. A fost cadou de la tata, pentru absolvirea facultăţii de medicină.

Încuviinţez.

— Cum se simte?

L-am întâlnit o singură dată pe tatăl lui, în trecere, dar am auzit destule despre el cât să ştiu că încă resimte efectele atacurilor cerebrale suferite.

— Este… bine. Recăsătorit. Pare fericit, şi soţia lui e drăguţă. Are grijă de sănătatea lui, ceea ce e bine.

— Mama ta şi Sophie ce fac?

Îmi aruncă un zâmbet rapid înainte să-şi îndrepte atenţia către drum.

— Fac foarte bine. Sophie e însărcinată, din nou, iar Sander creşte văzând cu ochii. Şi mama face bine, este atât de încântată de ei, încât a lăsat-o mai moale cu munca şi stă acasă ca s-o ajute pe Sophie.

— Uau, sunt impresionată! Se pare că oamenii chiar se mai schimbă.

— Ai fi surprinsă cât de mult, spune el cu o voce joasă, care rezonează în mine într-un fel delicios.

— Deci, zic, trântindu-mi mâinile pe coapse. Unde mergem?

— Întâi la micul dejun. Apoi la o podgorie.

Mă întorc pentru a mă uita la el.

— Încerci să mă îmbeţi la o întâlnire între prieteni?

Îmi dau seama că încearcă din răsputeri să nu zâmbească sau să râdă.

— Te-ai dat cu ruj roşu la această întâlnire prietenească.

Râd, oftez şi mârâi, toate în decursul a trei secunde.

— Eşti imposibil.

— Tu mă faci să fiu aşa.

— Hai să vorbim despre altceva, îi spun, uitându-mă pe geam. Maşina asta are bluetooth?

Oliver râde.

— Da, prinţesă Estelle, ţi-a trecut inspecţia?

Încetez să-mi mai mişc mâna pe bord şi mi-o pun înapoi în poală, simţind cum o roşeaţă mi se strecoară pe faţă.

— Îmi plăcea mai mult vechea ta maşină, îi spun.

Lui Oliver i se ridică sprâncenele şi se întoarce ca să se holbeze la mine.

— Îţi place hârbul de Maxima mai mult decât asta?

Ridic din umeri.

— Era mai intimă. Asta îmi aminteşte de Batmobil şi nu e nimic în neregulă la Batmobil, dar mie îmi plac lucrurile mai intime.

Scutură din cap şi mormăie ceva înfundat, dar începe să-mi caute telefonul pentru a-l conecta la bluetooth. Deja ştie că vreau să ascult muzica mea, nici nu trebuie să-i explic. Obişnuiam să-mi aduc propriul CD oricând eram cu el în maşină. Oliver ascultă două lucruri: rock greu şi rap şi, deşi sunt OK cu amândouă, prefer clasicii. Steve Miller Band nici nu au ajuns la partea interesantă când

sunt întrerupţi de un telefon de la Mia.

Oliver se uită la mine întrebător.

— Dacă nu te deranjează, îi spun.

Apasă butonul şi, înainte să spun „alo”, se aude vocea frenetică a Miei.

— Ce lenjerie porţi? întreabă.

Faţa mi se înroşeşte pentru a doua oară în dimineaţa asta. Cu coada ochiului îl văd pe Oliver muşcându-şi buza.

— Ce? întreb. Mia, eşti pe speaker!

— Nu mă interesează. E o urgenţă. Nu auzi ce voce stridentă am? Ce porţi pe sub haine?

Îmi arunc ochii la faţa lui Oliver, după aceea privesc prin parbriz, apoi, în sfârşit, trag un pic de bluză şi mă uit în jos, pentru că am uitat complet ce lenjerie am pe mine.

— Poţi să deconectezi telefonul? îi spun lui Oliver, care refuză dând din cap. Te rog, asta e… nemaipomenit de jenant.

— Răspunde, şopteşte.

— Cine se aude? întreabă Mia.

— Oliver. Suntem în maşina lui şi eşti pe nenorocitul de bluetooth.

Râde.

— O, Doamne! Îmi pare atât de rău, Bean!

— Ce? ţip eu. Nu el e cel hărţuit!

— O, dar acum este. Deci, lenjeria?

— Sutien de dantelă albă şi boxeri asortaţi, spun, aproape printre dinţi, fără să pierd felul în care privirea lui Oliver se mută spre mine, cu o mină aprobatoare.

Vreau să-l plesnesc pentru asta, dar ştiu că nu ar aduce nimic bun, aşa ca îmi încrucişez mâinile la piept, ca un copil bosumflat.

— Ei bine, ştii favoarea aia pe care mi-o datorezi? începe ea. Modelul poate să vină doar la prânz. O să fii disponibilă la ora aia?

Mă uit înapoi la Oliver, care scutură din cap.

— Putem să o facem mai târziu? Pe la… şase? spun eu,

întrebându-l mai mult pe el decât pe ea.

— Elle! Chestia asta este extrem de importantă. Ar trebui să mai dau telefoane şi nimeni nu poate face şedinţe din scurt, pentru că sunt toţi în L.A., la ceva chestie legată de modă.

Pufnesc şi închid ochii, rezemându-mi capul pe tetieră.

— Lasă-mă să te sun înapoi.

— Te rog, spune-mi în decurs de o oră. Te rog!

— Aşa voi face.

Oliver deconectează telefonul în timp ce parcăm în faţa unei gherete de lângă apă.

— Ce-a fost asta? întreabă el, oprind maşina şi întorcându-se către mine.

— Are o şedinţă foto, care se duce de râpă în toate felurile imaginabile, şi m-a rugat să pozez eu pentru ea, dar se pare că nu poate găsi un tip care să pozeze cu mine într-un timp atât de scurt.

— Vrei să o faci? Adică putem mânca şi după aia să mergem acolo.

Oftez, uitându-mă pe fereastră.

— Ştiu că nu asta plănuiseşi pentru întâlnire.

— Dar tu vrei să fii acolo pentru prietena ta. Înţeleg, Elle. Putem merge acolo după.

Mă întorc zâmbind către el.

— Mulţumesc.

Ridică din umeri ca şi cum nu ar fi mare lucru.

— Ţi-e foame?

— Mor de foame.

Mergem înăuntru şi ne aşezăm la terasă, unde suntem la câţiva metri de apă. Pe plajă este un grup de surferi care îşi îngrijesc plăcile, în timp ce alţii sunt în apă, aşteptând valuri mai bune.

— Este în regulă? întreabă Oliver, arătând cu capul spre surferi.

Zâmbesc.

— E perfect.

— OK, nu eram sigur.

Realizez la ce se referă când ochii i se mută înapoi, către plaja plină de surferi.

— Să ştii că putem vorbi despre asta. Chiar sunt OK.

Zâmbeşte delicat.

— Nu vreau să te simţi neconfortabil.

— Sunt bine.

Dă din cap.

— Te-ai mai întors după ce s-a întâmplat?

— La plajă? întreb, încruntându-mă. Sigur că da. Am fost de curând… la câteva zile după comemorare.

Ochii verzi îi sclipesc surprinşi.

— Am vrut să văd ce faci după ce s-a întâmplat. Îmi pare rău că nu am făcut-o. M-am interesat de tine prin Vic, dar ar fi trebuit să fiu acolo. De fiecare dată când mă gândeam să apar la galerie sau să te caut… oftează şi îşi întoarce faţa, privind din nou către apă. Intram în panică.

Când vine chelneriţa şi comandăm de băut şi ceva de mâncare, ştiu că pot să trec peste ce a spus. E o ocazie pentru amândoi să ne întoarcem la subiecte mai lejere, dar vorbele lui îmi tot răsună în cap.

— De ce panică? îl întreb încet, rupând o bucată de pâine şi ungând-o cu gem de căpşune, la fel ca şi el.

Simt că se uită la mine şi ridic ochii pentru a-l vedea cum dă din umeri.

— Din cauza ultimei dăţi când te-am văzut.

— Acasă la ai mei, dau din cap, semn că înţeleg.

Când chelnerul se întoarce cu băuturile, abandonăm subiectul, pentru că e prea mult pentru o întâlnire între prieteni.

— Deci, domnule doctor Hart, cum te descurci cu rezidenţiatul până acum? Ţi se dau teste? Cum funcţionează? îl întreb zâmbind.

Oliver chicoteşte, ochii aprinzându-i-se şi zâmbind astfel încât i se văd gropiţele.

— Sunt mândru să spun că toate testele au trecut, dar tot mă

observă destul de îndeaproape încât să ştie dacă greşesc… ceea ce nu fac, adaugă făcând cu ochiul.

Zâmbesc larg.

— Bineînţeles că nu greşeşti, Domnul Perfect.

— *Doctor* Perfect, mă corectează, ridicând o sprânceană.

Râdem împreună la gluma asta, dar râsul se stinge repede, când privirea îi devine din nou serioasă.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur că da, îi răspund, exact când chelnerul ne pune mâncarea pe masă.

El a comandat omletă de albuşuri cu bacon, iar eu ouă Benedict cu avocado. Împingem farfuriile spre mijlocul mesei, pentru a putea împărţi mâncarea, aşa cum obişnuiam. Totul pare atât de… natural.

Zâmbesc privindu-l cum ia o înghiţitură din ouăle cu avocado. Geme, făcând o faţă de extaz pur, apoi zâmbeşte şi taie o bucată pentru a-mi da mie. Pun mâinile pe marginea mesei şi mă aplec spre furculiţă, privindu-l în ochi în acest timp. De îndată ce explozia de arome îmi atinge limba, gem la fel ca el şi închid ochii.

— Este atât de bun, zic îndată ce termin de mestecat.

Zâmbesc când văd că Oliver încă se uită la gura mea.

— Aveai o întrebare pentru mine, îi amintesc.

El înghite şi încuviinţează.

— Chiar te dirija? întreabă el.

Probabil că mi se citeşte pe faţă cât de surprinsă sunt de întrebare, pentru că adaugă repede:

— Dacă nu te superi că întreb.

— Nu aş spune că mă dirija… nu în sensul rău, oricum… sunt sigură că Vic ţi-a descris o imagine îngrozitoare: tipul ăsta pleacă din oraş în mod constant şi o lasă singură, fără să sune cu zilele, şi când se întoarce îi spune că nu poate să se îmbrace cum o face de obicei şi că trebuie să lase cursurile de dans, îi spun, mimând vocea supărată a fratelui meu. Dar nu el m-a obligat să fac vreunul dintre acele lucruri, le-am făcut pentru că am vrut.

Faţa lui Oliver se schimonoseşte în ceva ce n-am mai văzut până acum. E ceva ca durerea, nu ştiu, dar la vederea acestei expresii inima îmi pică în stomac.

După un moment, îi şoptesc:

— La ce te gândeşti?

Îşi întoarce privirea, uitându-se la ocean, iar când ochii lui revin spre mine, expresia aceea nu a dispărut.

— Mă gândesc la…

Se opreşte, ca şi cum s-ar da un război în mintea lui pentru a decide dacă să-mi spună sau nu. Dau din cap, încurajându-l.

— Mă gândesc că nu cred că aş putea să stau câteva zile fără să-ţi aud vocea.

Răspunsul lui nu e deloc ceea ce aşteptam. Felul în care mă face să mă simt nu e deloc cum m-aş fi aşteptat. Iar faptul că îmi plac ambele, îmi creează o stare conflictuală.

— La ce te gândeşti? mă întreabă după o clipă.

— Că asta nu e deloc la fel ca ultima întâlnire la care am fost.

Oliver rânjeşte.

— Cu tipul ăla, Derek?

— De ce trebuie să ai o memorie aşa bună? îl întreb, zâmbind şi scuturând din cap.

— Ai mai ieşit cu el după aia?

— Nu. Nu e deloc genul meu.

— Care e genul tău? întreabă, privirea căzându-i pe buzele mele, pe care le umezesc, pentru că brusc îmi sunt uscate.

— Nu prea am unul anume, ştiu doar că el nu e, zic, ridicând din umeri.

— Cred că ai un gen.

— Serios? spun. O, înţeleptule, luminează-mă! Care este genul meu?

Oliver afişează zâmbetul acela leneş şi se lasă pe spate, împingând puţin cana de apă.

— Îţi plac bărbaţii cu părul lung.

— Spui asta doar pentru că Wyatt avea părul lung, îi zic.

Îmi aruncă o privire critică.

— Şi tu ai avut părul lung.

— Am, mă corectează.

— Era mai lung înainte.

— Vrei să-l las din nou să crească?

Ridic din umeri, ignorând fluturii din stomac.

— Mi-e indiferent. Lui Jen cum îi place?

Oliver zâmbeşte şi mai larg, scărpinându-şi barba.

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap să-i cer părerea.

Faptul că nu neagă că a fost ceva între ei mă face să vreau să arunc cu tacâmurile în el. Râsul lui mă trezeşte din gândurile criminale.

— Ce? întreb mai repezit decât am intenţia.

— Eşti atât de drăguţă când eşti geloasă.

Ripostez imediat:

— Nu sunt geloasă. Niciodată nu sunt geloasă. Puţin îmi pasă ce faci în timpul liber.

Continuă să-mi zâmbească, cu sprâncenele ridicate. Când simt că faţa mi se încălzeşte, închid ochii, pentru că nu suport să mă uit la ochii lui plini de veselie.

— Elle, spune el.

Tresar şi deschid ochii când îi simt mâinile mari acoperindu-le pe ale mele pe masă.

— Ţi-am spus deja că nu mă culc cu nimeni. Acum spune-mi, ce-ţi place?

— Nu contează ce-mi place mie. Întreab-o pe una dintre asistente, îi arunc şi regret imediat, pentru că realizez că par geloasă, într-adevăr.

Oliver râde din nou.

— Nici părerea lor nu contează.

— Şi totuşi a mea contează.

Ridic o sprânceană.

— A ta contează, răspunde el, înfăţişarea lui începând să mă afecteze într-un fel pe care nu-l pot controla bine.

— Ce altceva mai e genul meu? întreb, luându-mi mâinile de sub ale lui şi punându-mi-le în poală.

— Îţi plac bărbaţii mai în vârstă.

— Din nou spui asta doar pentru că Wyatt era mai în vârstă.

— Mult mai în vârstă, contrează el.

— Nu există aşa ceva.

Maxilarul i se încleştează şi îmi răspunde cu o întrebare complicată:

— Ştii cât de şocat am fost când am aflat că te-ai logodit cu el?

Stomacul îmi tresaltă. Ştiu răspunsul la întrebarea asta. Nu aş putea să-l uit niciodată, dar reuşesc cumva să dau încet din cap, dorindu-mi deodată ca vântul să mă ia şi să mă ducă departe, înainte să mă pierd în privirea lui.

— Cât de şocat?

— Foarte.

— De ce?

Oliver închide ochii şi expiră puternic. Chiar când îi deschide din nou, chelneriţa se întoarce cu nota de plată. El plăteşte şi îi mulţumim în timp ce ieşim pe uşa laterală, cea mai apropiată de plajă.

— Am crezut întotdeauna că eşti a mea, spune el.

Vorbele lui sunt atât de joase, încât aproape că se pierd în rafala de vânt care ne loveşte feţele, dar le aud ca şi cum mi le-ar striga. Ce să spun despre asta? Cum aş putea să răspund după atâta timp?

Sunt recunoscătoare când telefonul Miei ne întrerupe. Închid ochii.

— Am uitat să o sun înapoi, îi spun… spun plajei… nimănui în mod special, înainte să răspund.

— Elle, doar la douăsprezece pot. Nimeni altcineva nu poate să vină la ora aia.

Mă uit în sus la Oliver, care se uită în jos la mine, şi pun telefonul

pe mute.

— Eşti sigur că nu te superi dacă plec mai devreme? Vrei să mergi cu mine?

— Şi să mă uit cum pozezi cu un alt tip? zice el zâmbind şi ridicând din umeri. La naiba, de ce nu?

Îl privesc şi deschid difuzorul telefonului.

— Voi fi acolo la douăsprezece, dar vine şi Oliver cu mine.

Mia râde zgomotos.

— Asta ar trebui să fie distractiv.

Capitolul şaptesprezece

Distracţie înseamnă să te trezeşti în dimineaţa de Crăciun sau să te plimbi cu o maşină nouă, sau să bei ceva cu prietenii… sau chiar acea primă ceaşcă de cafea de dimineaţă, care îţi dă senzaţia, uneori falsă, că poate ziua aceea va fi nemaipomenită. Distracţia înseamnă multe lucruri. Să te dezbraci şi să ştii că ai fost de acord ca un fost iubit sau ce-o fi fost să se uite la tine în lenjerie intimă, în pat cu un alt bărbat, şi el tot în lenjerie? Asta este exact opusul distracţiei.

— Elle, poţi să vii acum! zice Mia, bătând a doua oară la uşă. O deschid un pic, exact cât să scot capul şi să observ camera. Patul este acoperit cu cearşafuri pufoase, albe, fereastra din spatele lui este deschisă, pentru a lăsa să intre lumina naturală, iar în mijlocul tuturor, Oliver vorbeşte cu modelul pe jumătate dezbrăcat. Dă din cap la tot ce spune tipul.

— Modelul e gay? o întreb pe Mia în şoaptă.

— Marlon? întreabă ea râzând. Categoric nu, conform fetelor cu care a mai lucrat.

Fac ochii mari. Deja îmi imaginez erecţia lui nedorită împungându-mă în fund.

— Ce înseamnă asta?

— Relaxează-te. Este un profesionist desăvârşit. Adică s-a culcat cu câteva dintre ele, după şedinţe. Nu în patul meu, în al lor.

— A!

Îmi strâng halatul şi o urmez în camera cealaltă. Şi Marlon, şi Oliver întorc capetele pentru a se uita la mine. Oliver e serios, iar Marlon etalează un zâmbet de model Colgate, în timp ce vine spre mine.

— Eu sunt Marlon, spune, întinzându-mi mâna.

— Estelle, îi răspund, strângându-i mâna.

— Ştiu că nu faci asta de obicei, dar relaxează-te, voi avea eu grijă de tine, îmi spune el, trăgându-mă spre pat. Arunc o privire către

Oliver, care ridică din sprâncene şi dă din cap dezaprobând pe de-a întregul.

— Cât va dura? o întreb pe Mia.

— Aproximativ o oră, aşa că fă-te confortabil, Bean.

— Confortul nu sunt sigur că e o opţiune în momentul ăsta.

Mia se uită la el rânjind.

— Te-ai simţi mai confortabil dacă i-ai lua locul lui Marlon?

Cât timp Oliver pare să se gândească, Mia îmi spune să-mi dau jos halatul, aşa că o fac. Alunecă şi se opreşte la picioarele mele goale. Marlon deja stă în mijlocul patului, aranjându-şi boxerii.

— Pot? spune deodată Oliver.

Mă uit peste umăr cu ochii holbaţi.

— Eşti sigur? întreabă Mia, zgâindu-se la el.

— Dacă Elle e de acord. Nu sunt aici să vă comand şedinţa foto.

Mia nu ezită să-i dea comenzi.

— Dă-ţi bluza jos. Trebuie să mă asigur că eşti încă în formă înainte să-l dau afară pe Marlon.

Sunt gata să-mi spun părerea, când Oliver îşi trage tricoul peste cap, şi vorbele împreună cu privirea mi se pierd undeva între sternul lui şi gropiţele din talia lui subţire.

— Da, eşti încă bun, zice Mia. Marlon, jos de pe pat. Nu e nevoie de tine.

— Ce? întreabă fără să-i vină să creadă. Cum adică nu e nevoie de mine?

— Îmi pare rău. Tu şi Elle nu aveţi chimie deloc, iar eu am nevoie de o atracţie foarte puternică pentru şedinţa asta.

— Abia ne-am cunoscut, argumentează el, în timp ce se dă jos din pat.

— Şi deja ştiu că nu există chimie între voi, spune Mia. O să te sun săptămâna viitoare, când se întoarce Miranda, şi programăm ceva atunci.

— OK, spune el, ridicând din umeri. Distracţie plăcută! Îmi spune.

Când pleacă să se îmbrace, Mia se întoarce spre mine şi spune:

— Ca să fie clar, nu l-aş da jos din pat în condiţii normale, dacă ştii ce vreau să zic.

Râd.

— Nici eu.

Oliver îşi drege glasul în spatele meu şi mă uit la el zâmbind şi ridicând din umeri.

— OK, Ollie, băiete, dezbracă-te şi treci pe pat. Elle, fă-te confortabilă pe pat. Vrei muzică? Oricum o să pun muzică, aşa că doar dă din cap.

— Eşti aşa o pacoste, zic râzând, în timp ce Mia atinge iPod-ul şi începe *Just Breathe* a lui Pearl Jam.

Mă opresc din râs şi mă uit la ea.

— Ăsta e genul de muzică pe care vrei să-l pui?

Ridică din umeri.

— Şedinţa mea, regulile mele.

Oliver se îndreaptă spre mine, pe pat, purtând o pereche de boxeri negri şi atât. Am nevoie de toată voinţa mea ca să mă abţin să-i devorez corpul cu privirea. Nici măcar nu e musculos ca Marlon, dar e perfect în stilul acela subţire, californian, de surfer şi fost jucător de baseball. Se urcă în pat şi se târăşte, practic, spre mine, ca un afurisit de leu, şi încep să mă simt ca o pisică în călduri, aşa că mă uit în altă parte.

— Eşti OK? mă întreabă, destul de încet încât să aud doar eu.

Dau din cap, tot fără să mă uit la el.

— Nu crezi că am acaparat complet şedinţa, nu? Sau că sunt autoritar, sau altceva, da? întreabă el.

Mă uit la el încruntată şi realizez că nu mă simt deloc aşa, deşi asta a cam făcut şi e un pic autoritar… destul de… nu? Adică e un nenorocit de doctor, nu model. Asta nici măcar nu e lumea lui!

— Nu sunt supărată sau ceva, dacă asta mă întrebi.

— Nu asta întreb.

Se aşază astfel încât picioarele îi sunt în jurul corpului meu, fără

să mă atingă, doar… înfăşurate, iar picioarele mele sunt apropiate şi îndoite. Mi le aduc mai aproape şi îmi pun bărbia pe genunchi.

— Ştii, sunteţi persoane diferite, îi şoptesc.

Pe buze i se aşterne un zâmbet.

— Deci eşti de acord că a fost o decizie bună din partea mea să-l las să stea pe modelul care şi-o trage cu modelele cu care lucrează?

— N-am spus asta, îi răspund, ascunzându-mi zâmbetul după picior.

— Dar eşti de acord. Te cunosc, spune el, plimbându-şi foarte uşor mâna în sus pe piciorul meu, până ajunge la mâna pe care mi-o odihnesc pe genunchi. Mă ţine de vârful degetului inelar şi îmi aduc aminte de ultima dată când l-a atins.

— Ai o obsesie pentru degetul meu inelar. Ai observat?

Dă drumul brusc mâinii.

— Am?

Dau din cap, fără să-i pierd privirea.

— Mereu îl atingi.

Nu spune nimic, dar ceva din ochii lui mă răscoleşte pe dinăuntru, şi vorbele lui de mai devreme, cele pe care crede că nu le-am auzit, mi se întorc ca o şoaptă.

Întotdeauna am crezut că eşti a mea.

Mi-aş dori să am curajul să-l întreb despre asta, dar nu-l am, şi clicurile aparatului Miei ne întrerup oricum.

— OK, uite cum stă treaba, eu o să vă îndrum, dar vreau să fie cât mai natural posibil. O să tragem întâi câteva cadre în care vă uitaţi unul la altul, apoi vedem cum evoluează lucrurile.

— Mă îngrijorează un pic „vedem cum evoluează lucrurile", mormăi eu, făcându-l pe Oliver să râdă.

— În regulă, dragilor, lăsaţi toată tensiunea sexuală adunată să iasă la joacă, spune ea, depărtându-se.

Oliver şi cu mine ne fixăm cu privirea, cu ochii larg deschişi, întrebându-ne în ce ne-am băgat. Cel puţin credeam că amândoi ne întrebăm, până trece şocul şi faţa i se întunecă, iar eu rămân cu un

sentiment de uluială, în timp ce Mia se duce să deschidă draperiile şi realizez deodată că sunt în lenjerie, cu Oliver, care e şi el în lenjerie, şi suntem învăluiţi într-o muzica lascivă. Trag adânc aer în piept.

— Eşti bine? mă întreabă, cu vocea prea joasă, prea aspră, în timp ce degetele i se plimbă pe gambele mele.

Tremur, închid ochii şi încuviinţez din cap.

Patul se mişcă şi îl simt apropiindu-se. Când deschid ochii, nasul său aproape îl atinge pe al meu.

— Perfect! spune Mia. Păstraţi poziţia asta.

Privirea să mă ţine acolo. Oricum nu mă pot gândi nici cât să clipesc.

— Elle, te deranjează dacă îţi scoţi sutienul? întreabă Mia, pierdută în spatele aparatului, iar Oliver respiră precipitat, ochii lărgindu-i-se la auzul cererii. Nu ţi se vor vedea ţâţele în poze, îţi promit.

— Ăăă… OK.

Nu am nicio angoasă legată de nuditate, totuşi trebuie să admit că toată chestia asta mă nelinişteşte al dracului de tare.

— Ai nevoie de ajutor ca să-l scoţi? mă întreabă Oliver.

— Nu.

— De fapt, ar ieşi nişte poze bune din asta, intervine Mia şi mă întorc să mă uit la ea. Ridică din umeri.

— Ce e? Bean, ai văzut destule ţâţe în viaţa ta, nu? Nu te deranjează?

— Asta e în mod sigur cea mai stânjenitoare pedeapsă pe care am primit-o vreodată. Data viitoare cred că o să aleg bătaia la fund, îi spun Miei, făcând-o să zâmbească, şi pe Oliver să râdă.

Las capul în jos, în timp ce el îşi înfăşoară braţele în jurul meu şi găseşte încuietoarea sutienului.

— Trebuie să te uiţi la el, spune Mia.

Inspir şi, văzându-i privirea, am nevoie de toată stăpânirea de care sunt capabilă ca să nu mă uit în altă parte sau să închid ochii

din nou.

Degetele lui îmi desfac sutienul şi, imediat ce se lărgeşte, îşi aduce mâinile pe umerii mei şi îmi trage foarte încet bretelele pe mâini, în jos, privindu-mă în ochi tot timpul. Stomacul îmi tresare, inima îmi este în gât şi simt că s-ar putea, sau nu, să vomit din cauza tensiunii ce mă străbate în momentul ăsta. Mă rog din răsputeri să nu se întâmple aşa.

— OK? şopteşte el, respiraţia lui atingându-mi gura.

— Perfect, îi şoptesc înapoi.

Nasurile ni se ating.

— Elle, pune-ţi mâna dreaptă peste sâni, ca şi cum i-ai proteja. Bean, uită-te în continuare aşa la ea şi aranjează-i părul de pe partea dinspre mine, spune Mia.

Mă acopăr cu braţul, în timp ce un deget al lui Oliver îmi umblă prin păr, iar mâna cealaltă îmi acoperă obrazul. Sunt complet pierdută în ochii lui. Sunt hipnotizată de felul cum mă atinge, cum se uită la mine. Pare că nu pot face altceva, decât să respir şi să mă uit la el.

— Eşti atât de frumoasă, spune el.

Vocea guturală amestecată cu dorinţa din ochii lui, îmi fac stomacul să se cufunde şi buzele să se deschidă. Oliver o ia ca pe o ocazie de a-şi apropia faţa şi să-şi atingă uşor gura de a mea.

— Perfect, spune Mia, amintindu-mi că avem spectatori. Rahat! Mă întorc imediat. Am nevoie de bateria de rezervă şi am lăsat-o în nenorocita de maşină.

Mă trag înapoi, fără să îmi iau ochii de la ai lui, şi îmi las mâna de pe piept. Îmi dau seama că îi este foarte greu să nu se uite în jos. Îi zâmbesc, întrebându-mă cât o să-i ia până să coboare privirea, dar nu o face. Continuă să se uite în ochii mei, să-mi cerceteze faţa, să-mi atingă părul, obrajii… Se apleacă în faţă şi îmi desface picioarele, astfel încât să fie peste ale lui, îndoite pe fiecare parte, iar piepturile noastre goale aproape se ating.

— Cât crezi că mai trebuie să facem asta? şoptesc cu ochii

ţopăindu-mi între ochii şi gura lui.

— Nu ştiu. Eu sper să dureze toată ziua.

— În mod sigur e o întâlnire amicala interesantă, spun zâmbind.

Afişează acea jumătate de zâmbet atrăgătoare.

— Încă mai crezi că asta e o întâlnire amicală?

Uşa se deschide şi se închide şi ne întoarcem capetele la revenirea Miei. Se opreşte în loc când ne vede.

— La naiba! Poziţia asta! Dacă reuşesc să trag câteva cadre cu poziţia asta, cred că am terminat.

Oliver şi eu ne întoarcem din nou unul către celălalt, în timp ce ea îşi pregăteşte aparatul.

— De ce ai făcut-o, până la urmă? Să-i iei locul lui Marlon. Adică, în afară de nevoia exagerată de a mă proteja, de frate mai mare.

Îmi aruncă o privire confuză, aproape comică din cauza felului cum îi pică gura.

— Crezi că asta e o nevoie de frate mai mare?

Ridic din umeri.

— Tu să-mi spui.

— Elle, stau cu tine pe un pat, practic dezbrăcat, făcând tot ce-mi stă în putere ca să nu mi se scoale, pentru că avem spectatori, şi după cum vezi, nimic nu funcţionează.

Mă uit în jos, bineînţeles, spre boxerii lui.

— Da, deci în mod clar nu te văd ca pe o soră. Nu-mi vine să cred că măcar ai… o lasă în coadă de peşte, pufnind.

— OK, uitaţi-vă din nou unul la celalalt, spune Mia. Aceeaşi poziţie şi menţineţi-o.

Mâna lui se întoarce pe părul meu, a mea revine peste sâni şi ne privim din nou în ochi.

— Vreau atât de mult să te sărut acum, îmi şopteşte pe buze.

— Nu o face, îi spun dintr-o suflare. E o regulă.

— Nu-mi plac regulile.

— Oliver, te rog, nu o face.

— Mă încântă când îmi spui Oliver, spune el, buza de jos

oprindu-se între ale mele. Nu se mişcă totuşi, doar poposeşte acolo, până când sunt nevoită să închid gura, prinzându-i buza. Apoi geme şi îşi lipeşte gura de a mea şi, până să-mi dau seama ce se întâmplă, sunt lungită pe spate şi el e peste mine, afundându-se în sărutul care nu trebuia să se întâmple. Dar, când limba lui o atinge pe a mea şi degetele intră în părul meu, nu pot decât să răspund şi ajungem într-un amalgam de cearşafuri şi limbi, cu mâinile lui pe părţile mele şi ale mele pe spatele lui bine făcut. Abia când auzim o tuse puternică, tresărim şi ne îndepărtăm unul de celălalt.

— Ei bine… asta a fost… zice Mia, făcându-şi vânt cu mâna. Pot să spun sincer că am văzut o grămadă de rahaturi întâmplându-se la şedinţe foto şi asta a fost, de departe, cea mai încinsă. OK, frumoşilor, am terminat treaba. Mergeţi şi îmbrăcaţi-vă. Elle, trebuie să vorbim.

Oliver se ridică de pe mine şi mă ia şi pe mine cu el. Ambii încă ne tragem sufletul după sărut, dar acum, că luminile sunt din nou aprinse şi momentul s-a rupt, simt greutatea celor întâmplate şi nu reuşesc să mă uit la el. În schimb, mă uit în jur, încercând să-mi găsesc halatul, pe care îl înfăşor pe mine în timp ce mă ridic. Îndreptându-mă către baie, refuz să mă întorc şi să mă uit la el. Aşa facem mereu, oricum. Avem momentele noastre, apoi nimic. Şi ăsta nici măcar nu trebuia să fie un moment, deci doar eu pot fi învinovăţită pentru faptul că simt că inima mi se va frânge în orice moment.

La baie mă uit în oglindă şi îmi duc mâna în dreptul buzelor. De ce mă face să mă simt aşa de fiecare dată? Închid ochii, mă gândesc la Wyatt şi la buzele lui, la atingerea lui şi mă simt vinovată pentru că am avut momentul ăsta cu un bărbat cu care el nu ar fi fost niciodată de acord. Nu că Wyatt l-ar fi cunoscut pe Oliver, dar ştia despre el. I-am împuiat capul cu Oliver când abia ne cunoscuserăm şi după aia nu l-a plăcut niciodată. A fost furios când a aflat că îi trimisesem lui Oliver o invitaţie la deschiderea galeriei, pentru că spunea că Oliver nu merită să respire acelaşi aer ca şi mine. Spunea

că sunt prea bună pentru cineva ca el. La vremea aia, credeam asta. O credeam, pentru că, atunci când vrem să credem ceva, asta facem. Wyatt m-a iubit, în ciuda faptului că eram distrusă. L-am iubit pentru asta. Dar acum m-am întors de unde am plecat şi nu-mi pot da seama dacă mi-a mai rămas ceva de iubit.

Capitolul optsprezece

Ies din baie şi îi găsesc pe Mia şi Oliver cufundaţi într-o discuţie silenţioasă. Din expresia feţei ei, îmi dau seama că îi spune să stea departe de mine, de parcă aş fi o domnişoară la ananghie, care nu se poate apăra singură. Când mă aud apropiindu-mă, se opresc din discuţie şi îşi întorc iar atenţia către aparatul foto din mâna ei.

— Pozele arată incredibil! exclamă ea, întorcând aparatul spre mine, pentru a putea vedea ecranul mic.

— Uau! Nici nu-mi vine să cred că suntem noi. Arătăm atât de… ochii îmi fug către Oliver, care mă fixează cu o privire în care vreau să mă pierd pentru totdeauna. Îmi mut repede privirea, uitându-mă înapoi la restul pozelor.

— Nu o să te afecteze treaba asta? întreb, uitându-mă din nou spre el. La muncă mă refer. La rezidenţiat sau la viitoare locuri de muncă.

Ridică din umeri şi se uită la poze.

— Vreau copii.

— Pentru ce? întreb, pe un ton puţin prea defensiv.

— Feţele nu vi se vor vedea prea mult, spune Mia, întrerupându-ne. Credeţi-mă, când le termin de editat, o să vreţi să le înrămaţi.

— Pentru ce revistă ai zis că sunt? întreb eu.

— Pentru *V!*

— La naiba!

Respir adânc, uitându-mă ia Oliver, care pare impresionat.

— Ştiu. Sunt foarte entuziasmată!

— Da, entuziasmată. Eu s-ar putea să vomit, spun încet.

— De ce? Sunt poze superbe.

— Da, dar pozez pe jumătate goală cu prietenul cel mai bun al lui Victor!

— Şi? zice ea.

Mă uit la ea ca la nebuni şi îmi îndrept atenţia către Oliver, care

acum se uită în partea cealaltă. Bineînţeles, nu se gândise la asta.

— Când apare revista? întreb.

— Într-o… lună? Chiar înainte de Ziua Recunoştinţei.

Dau din cap. Bănuiesc că, dacă le spun părinţilor mei şi lui Victor înainte să apuce să vadă singuri, n-o să fie atât de rău. Victor o să aibă sigur nevoie de timp pentru a se obişnui cu ideea.

— OK. De ce mai ai nevoie?

Mia se uită la Oliver.

— Trebuie să vorbesc cu Elle. O pot duce eu acasă, dacă vrei.

El se uită la mine, scărpinându-şi ceafa. Eu ridic din umeri, ridică şi el, după care spune „Sigur", apoi ne pupă pe fiecare pe obraz şi pleacă.

Atunci încep să simt că l-aş omorî. Cum poate să plece, pur şi simplu?

— Îţi vine să crezi aşa ceva? spun, după ce nu ne mai poate auzi. După ce tocmai am făcut asta.

Arăt spre pat.

— Şi el tot pleacă în mijlocul a ceea ce trebuia să fie o întâlnire, imediat după ce vine vorba despre fratele meu şi faptul că pozele astea vor fi văzute de public. Nici nu ştiu de ce mă mai deranjez.

Mia dă ochii peste cap.

— Ştii foarte bine de ce te interesează. Este drogul tău. Oricât de departe te-ai duce şi orice măsuri nebuneşti ai lua ca să te ţii departe de el, mereu ajungi exact de unde ai început.

— De data asta nu, spun cu fermitate. De data asta nu s-a întâmplat nimic, de fapt.

Mia râde.

— Elle, ceea ce tocmai am văzut, ceea ce tocmai am fotografiat, vreau să zic, spune altceva, zice ea, fluturând aparatul foto. Aşa ceva nu se poate inventa.

— Nu contează.

— Ai zis că ai nevoie să mergi mai departe.

— Da, dar nu cu el. Ai spus şi tu că e o idee proastă.

— Poate m-am înşelat. Poate nu e o idee rea.

— A, serios? dau ochii peste cap. Ţi-ai dat seama de asta din câteva poze?

— Nu. Am realizat-o vorbind cu el. Cred că s-a maturizat.

Dau frenetic din mână în direcţia uşii.

— Tocmai a plecat! Din nou!

Mia ridică din umeri.

— Da, pentru că l-am rugat eu. Te simţi vinovată pentru că te gândeşti să te combini cu cineva?

— Nu cred. Cred că doar de el îmi e frică.

Mia se apleacă şi mă îmbrăţişează.

— Dragostea trebuie să fie înspăimântătoare.

— Dragostea trebuie să fie confortabilă, răspund.

— Chiar crezi asta?

— Wyatt era confortabil.

— Wyatt nu te făcea să ai crize şi să-ţi spargi farfuriile Isaac Mizrahi Target cele noi pentru că nu a sunat sau să te ascunzi săptămâni la rând când ai aflat că o să se mute la patru ore depărtare.

Las mâinile în jos şi mă uit la ea ca şi cum ar fi spus cel mai plin de înţeles lucru din lume.

— Crezi că e posibil să iubeşti în feluri diferite?

— Adică îndrăgostită până peste cap şi doar îndrăgostită? întreabă ea.

Ridic din umeri şi o urmez afară.

— Da, ca dragostea pentru sufletul pereche, spre deosebire de dragoste pur şi simplu.

— Suflet pereche? întreabă râzând. În ceea ce mă priveşte, singurul meu suflet pereche eşti tu. Şi poate Robert, fiindcă mi-e geamăn şi ştii cum suntem noi, gemenii.

— Nu cred că… Adică nu vreau să cred că nu l-am iubit pe Wyatt cu toată fiinţa mea. Asta mă face să mă simt foarte prost, ştii? A murit fiind atât de tânăr şi să mă gândesc că nu am fost dragostea

vieţii lui, mă întristează.

— Of, scumpo, spune Mia, trăgându-mă spre ea, în timp ce mergem una lângă alta spre maşina ei.

— Totuşi, l-ai iubit atât de mult. Ai renunţat la atâtea pentru el, Elle. Dansul, prietenii tăi, timpul petrecut cu familia ta…

— Da, dar şi el mi-a dat foarte multe. Studioul… m-a învăţat să-mi perfecţionez arta… şi mi-a lăsat casa lui.

— Nu spun că nu a fost un tip bun pentru tine, dar a fost tipul cu care să fii pentru totdeauna? Ştii că nu pot fi de acord cu asta.

Mergem în linişte cu maşina, cântând doar, la unison cu CD-ul Miei cu Taylor Swift, când începe o piesă care ne place amândurora. Când ajungem acasă la fratele meu, sunt un pic tristă pentru că maşina lui Oliver nu e aici. Chiar a fugit. Din nou. Incredibil.

Abia după ce fac duş şi mă urc în pat decid că nu pot să o las aşa. Nu de data asta. Îi trimit un mesaj şi mă uit la telefon până răspunde.

Nu pot să cred că ai plecat.

Mia a spus că trebuie să vorbiţi. Aş fi rămas dacă ai fi vrut.

Am vrut.

De ce?

Mă uit îndelung la telefon, ca şi cum ar urma să-mi explice de ce bărbaţii sunt atât de proşti, iar când nu o face, decid că nici eu nu-i pot da un răspuns lui Oliver. Arunc telefonul pe noptieră şi îmi trag pătura peste cap. Soarele abia apune, deci nu e aşa de târziu, dar mă simt stoarsă de energie. Dorm până mă trezeşte ceva… o şoaptă lângă faţa mea… o mângâiere pe cap. Deschid ochii şi mă împing repede în şezut.

— Sunt doar eu.

Mi se taie răsuflarea şi mă uit la Oliver, care stă lângă mine.

— Ce cauţi aici? şoptesc, uitându-mă dinspre el înspre uşa mea întredeschisă. Unde e Vic?

Ridică un umăr şi îmi pune un deget pe buze, pentru a face linişte.

— A adormit deja. Pot să rămân?

Mă încrunt.

— Patul tău ce are?

— Nu eşti tu în el.

Dau la o parte felul în care îmi bubuie inima.

— Nici măcar nu ţi-am văzut vreodată patul.

— Vrei să-l vezi? întreabă el, coborându-şi vocea.

— Nu te mai uita aşa la mine.

— Cum, frumoasă Elle? întreabă, încercând să-şi înăbuşe un zâmbet.

— Ca şi cum ai vrea să mă înghiţi dintr-o bucată.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap că poate chiar vreau?

Se mută mai aproape şi îmi ţin respiraţia.

— Dar fără şmecherii în noaptea asta: Promit! Pe cuvânt de cercetaş.

— Nu ai fost niciodată cercetaş.

Rânjeşte.

— OK, dar promit să nu încerc nimic. Vreau doar să fiu cu tine în noaptea asta.

— Ultima dată când ai spus asta…

— Am fost un idiot, închid ochii.

— Şi fratele meu?

— Ce-i cu el?

— Dacă urcă şi te prinde aici?

Oliver mă apucă de talie şi mă trage spre el, astfel încât suntem nas în nas.

— Ce ai vrea să fac dacă mă prinde?

— Nu ştiu, şoptesc, respiraţia oprindu-mi-se din cauza privirii sale grave.

— Vrei să-i spun că doar la tine mă gândesc? întreabă el, şoptind la fel ca mine.

Scutur din cap şi ne pupăm cu nasurile. Încă nu sunt gata ca Victor să afle despre asta, orice ar fi asta.

— Spune-mi de ce ai fi vrut să rămân.

— Pentru că nu ni se terminase întâlnirea.

Oliver chicoteşte.

— Întâlnirea aia amicală m-a făcut să merg acasă şi să fac cel mai lung duş din viaţa mea.

— Şi eu am făcut duş, îi şoptesc, iar obrajii îmi ard în timp ce mă uit la el printre gene.

Faţa îi devine complet serioasă şi mârâie.

— Dumnezeule, Elle, de ce a trebuit să-mi spui asta? Râd.

— Ce să-ţi spun? Că m-am atins gândindu-mă la tine? Privirea i se învolburează puţin.

— Dacă vrei să mă ţin de cuvânt, trebuie să nu mai vorbeşti despre asta.

— Bine.

Zâmbesc şi mă întorc, astfel încât spatele meu să fie pe pieptul lui. Mă cuibăreşte în el, creându-mi un locşor călduţ.

— Spune-mi o poveste, îi spun, căscând.

— Despre ce? murmură el, sărutându-mă pe cap.

— Despre orice. Ca acelea pe care mi le spuneai când eram tineri.

— OK.

Face o pauză şi mă strânge mai tare.

— A fost odată ca niciodată o fetiţă pe nume Cassia. Obişnuia să se plimbe, vorbind singură.

Îl împung.

— Cu plantele, nu singură.

El râde.

— A, aşa e. Vorbea cu plantele. Într-o zi, un băieţel pe nume Jeter o întrebă…

— Jeter? îl întreb, uitându-mă la el peste umăr. Ca jucătorul de baseball?

Oliver râde şi dă din cap, cuibărindu-se în mine.

— Am uitat la câte întreruperi duc poveştile astea, spune el, lipit de gâtul meu.

— Pai mereu vorbeşti despre cât de ciudată sunt eu, dar ascultă-ţi numai poveştile.

Oftatul său îmi trimite un tremur prin tot corpul.

— OK, atunci hai să trecem la partea de glume.

Mârâi.

— Urăsc glumele tale.

— Nu ar trebui să-mi spui asta, îmi zice sfidător, mâinile lui plimbându-mi-se pe corp. Cu ce eşti îmbrăcată, apropo?

Deschid brusc ochii şi mă bucur că suntem învăluiţi în întuneric.

— Este unul dintre tricourile lui Wyatt, şoptesc.

Mâinile lui Oliver nu mi se mai plimbă pe abdomen.

— Ai păstrat multe dintre lucrurile lui?

Mă întorc în braţele lui şi îmi proptesc cotul pe pernă. Face şi el la fel.

— Doar tricourile. Le-am dat înapoi părinţilor lui pozele şi alte lucruri pe care nu le-am vrut. Dar pare că nu mă pot despărţi de tricouri.

— Din cauză că ţi-e dor de el? întreabă.

— E nasol că mă întrebam acelaşi lucru zilele trecute? Că dintr-odată îmi vin în cap toate întrebările astea?

Oliver îmi mângâie faţa cu dosul palmei.

— Cum ar fi?

— Chiar vrei să ştii?

— Sigur. Vreau să ştiu tot ce vrei să-mi spui.

Păstrez liniştea încă o clipă şi mă întreb din nou de ce i-a luat locul lui Marlon în şedinţa foto cu adevărat. Poate că doar mă proteja de un nenorocit şi nu a fost felul lui de a-şi marca teritoriul. Până la urmă este vorba de Oliver. El nu prea îşi marchează teritoriul; doar trece peste el cu un buldozer şi pleacă înainte de a putea vedea pagubele.

— OK. Păi, la început, după ce a murit, simţeam că nu pot respira, mai ales noaptea, când eram singură, dar cu trecerea timpului a fost mai bine…

— Şi acum?

— Acum nu-i mai simt lipsa deloc, uneori, şoptesc.

Mă simt nerecunoscătoare… neloială. Ca şi cum ar fi o ruşine şi să o gândesc, darămite să o spun cu voce tare, mai ales lui Oliver. Mă întorc la loc şi îmi fac din nou culcuş în căldura lui Oliver.

— Este OK să-ţi găseşti fericirea după ce el nu mai e. Ştii asta, nu? spune el, cu vocea lipită din nou de gâtul meu.

Înghit în sec.

— Probabil că aşa e. Totuşi, mă simt vinovată uneori. Am locuit împreună. Am fost logodiţi. A fost un angajament important.

Oliver tace o lungă perioadă, înainte de a spune ce vrea să spună.

— Mult timp nu m-am imaginat căsătorindu-mă vreodată. Nu e niciun secret că întotdeauna am avut o aversiune legată de angajamente, spune încet. Dacă nu pui la socoteală şcoala şi munca, faţa de astea îmi pot lua angajamentul, dar cu femeile… când eram mai tânăr, nu am găsit niciuna cu care să vreau să mă aşez.

Ultima parte o spune în şoaptă, iar inima mi se opreşte în gât înainte să continue.

— În afară de o fată. Mereu se uita la mine ca şi cum aş fi fost cineva, deşi nu eram. Şi bineînţeles, norocul meu a făcut să nu o pot avea exact pe unica persoană faţă de care am simţit că îmi pot asuma un angajament. Am încercat din răsputeri să mă ţin departe de ea.

Mă sărută pe umăr.

— Îmi reaminteam mereu ce s-ar fi întâmplat dacă prietenul meu cel mai bun ar fi aflat de sentimentele mele. Le-am păstrat ascunse, chiar şi după ce fata mi-a cerut să o sărut. Şi după ce am rugat-o să mă lase să o sărut. Şi după ce m-a lăsat să o ating în baie la o petrecere. Şi după ce ea m-a atins în dormitorul unui străin.

— De ce nu i-ai spus niciodată ce simţeai? şoptesc.

Îşi bagă faţa în gâtul meu şi închid ochii când îi simt respiraţia atingându-mă.

— Pentru că am fost un idiot.

— Hei, Oliver?

— Da?

— Crezi că pot să dorm în tricoul tău în noaptea asta?

Mă strânge şi mai tare, dacă e posibil, şi îşi afundă mai tare capul în mine. Sunt aproape de a-mi lua cuvintele înapoi şi a spune că era doar o glumă, când îşi trage braţele şi se ridică în fund. Îi imit mişcarea şi privesc prin întuneric cum îşi scoate tricoul. Fac şi eu acelaşi lucru şi îmi arunc tricoul în cel mai depărtat colţ al camerei, lângă dulap.

— Hei, Oliver! şoptesc din nou.

— Da, Elle? şopteşte şi el.

Pot distinge cum pieptul îi urcă şi îi coboară, dar nu şi altceva, aşa că mă strecor mai aproape.

— Vreau să mă atingi.

Închid ochii strâns. Nu pentru că aş fi timidă, absolut deloc, dar nu am mai avut de mult parte de asta. Foarte, foarte mult. Şi mă tem de ce reacţie va avea. Mai rău, mi-e frică de reacţia mea dacă el cedează.

Îşi dă capul pe spate şi expiră. Tocmai când cred că îmi va spune că nu poate sau că fratele meu se va trezi în orice moment, sau că trebuie să plece, întinde mâinile şi îmi atinge uşor braţele.

— Doar dacă vrei, adaug când nu mai mişcă mâinile.

Râsul lui înfundat zguduie patul.

— Doar dacă vreau, repetă el, aplecându-se în faţă şi desfăcându-şi degetele mâinilor, aflate pe coastele mele.

— Dumnezeule, Estelle, nici nu ştii cât de mult vreau!

Împingându-mi corpul înainte, mă ţin de umerii lui. Degetele mari mă ating chiar sub sâni, aşa că mă aplec încă puţin, sperând să înţeleagă aluzia. Râsul lui îmi dă de înţeles că înţelege şi o ignoră înadins.

— Bean, te rog, şoptesc gâfâit în timp ce îl strâng mai tare.

— Bean nu este acasă acum, şopteşte el, aplecându-şi capul şi sărutându-mă de la gât până la claviculă şi înapoi.

— Oliver, te rog, îi spun, aruncându-mi capul pe spate când buzele lui ajung pe adâncitura gâtului meu.

— Spune-mi ce vrei, iubito. Spune-mi unde vrei să te ating, murmură lipit de mine, cu o voce care mă face să mă aprind.

— Peste tot, numai… oriunde.

Mâinile îi urcă, în sfârşit, astfel încât degetele lui îmi ating uşor sfârcurile, făcând ca un tremur de plăcere să mă zguduie.

— Mai mult, îi spun, trăgându-l pe pat pentru a-i putea desface picioarele. Mă frec de el, aducându-mi buzele lângă ale lui. Geme lipit de gura mea, înfigându-şi limba în ea şi explorând ca un om flămând în căutarea următoarei mese. Strânsoarea mâinilor sale nu creşte totuşi. Pur şi simplu continuă să-mi exploreze trupul, ca şi cum aş fi din sticlă. Mâinile i se plimbă uşor pe trupul meu, pe sâni, de-a lungul gâtului, în jos, pe abdomen, şi se opresc chiar deasupra elasticului chiloţilor.

— Continuă, te rog, îi spun, cu o voce care nu este a mea. Picioarele îmi tremură şi nici măcar nu m-a atins unde am nevoie să o facă. Oliver îşi dă capul pe spate şi îmi trage faţa în lumina lunii, care intră pe fereastră, îmi cercetează faţa, iar eu aprob frenetic, în timp ce el zâmbeşte.

— Dacă fac asta, suntem încă la o întâlnire amicală? întreabă el.

Faptul că e în stare să glumească, în timp ce eu simt că mă prăbuşesc, este puţin enervant, aşa că, în loc să-i răspund, îi apuc mâinile şi i le imping în jos, ca să înţeleagă aluzia. Oliver scutură din cap.

— E tot o întâlnire între prieteni?

— Nu ştiu, îi şoptesc destul de tare, începând să mă lase răbdarea. Nu mă interesează, doar atinge-mă!

Zâmbeşte larg şi îşi bagă o mână în chiloţii mei, gemând la fel ca şi mine, când descoperă cât de udă sunt deja.

— Îmi pui în primejdie sănătatea. Ştii asta?

— E bine că eşti doctor, atunci, scâncesc, când îşi bagă un deget în mine.

Îl foloseşte ca pe un cârlig, făcându-mă să dau ochii peste cap.

— Îţi place? întreabă, lipit de gâtul meu.

Măreşte ritmul când aprob din cap.

Mâinile mi se mişcă de pe umeri, peste piept, până în boxerii lui. Până să apuce să zică ceva, îi prind membrul şi strâng.

— Dumnezeule mare, Estelle! mârâie, schimbându-şi greutatea pe o parte, pentru a-mi oferi acces mai uşor.

— Eşti atât de tare, îi şoptesc, aplecându-mă pentru a-l săruta din nou.

— Eşti atât de udă, spune el, lipit de buzele mele.

— Eşti atât de mare, zic.

Am uitat cum arată, cum se simte. Chicoteşte cu răsuflarea tăiată, în timp ce eu mişc mâna în continuare, potrivind ritmul cu cel al mişcărilor lui.

— Eşti aşa de strâmtă, geme el, făcând mişcări circulare pe clitoris cu degetul mare, în timp ce îşi bagă celelalte degete înăuntrul meu.

O să… o să… gâfâi, chiar înainte ca vederea să mi se transforme în lumini puternice.

Continui să-mi mişc mâna pe el până geme şi simt lichid cald pe mână.

Stăm nemişcaţi un minut, în linişte, în cameră auzindu-se doar cum ne tragem respiraţia. Într-un final, mă sărută pe frunte şi se ridică pentru a se curăţa. Nu ştiu dacă se aşteaptă să-l urmez, dar uitându-mă la umerii lui laţi, în timp ce iese din cameră, nu pot să nu mă întreb dacă cumva a fost o greşeală. Vine cu un prosop umed şi-mi şterge atent mâinile, iar când se întoarce din nou, se pune pe locul pe care îl avusese înainte.

Niciunul nu spune nimic cât ne liniştim, braţele lui înconjurându-mă, în timp ce stau întinsă în coconul ce pare sculptat exact pe mărimea corpului meu.

— Îmi place să te ţin în braţe, spune el, în sfârşit, respirându-mi în ureche.

Ochii mi se închid.

— Şi mie.

Prea mult. Mult prea mult.

— Am încălcat multe dintre regulile tale azi.

— Aşa e. Prea multe, zic, zâmbind în întuneric.

— Când mergem la următoarea întâlnire amicală?

— Dormi în patul meu în noaptea asta, îi amintesc.

— Te-ai dat cu ruj roşu.

Râd.

— Ai tu ceva cu idiotul de ruj.

— Zic doar că o femeie care se dă cu ruj de culoarea aia la o întâlnire vrea să şi-o tragă.

Scutur din cap râzând, şi el râde odată cu mine, strângându-mă mai tare. Nu spunem nimic o vreme şi mă gândesc că poate a adormit. Simt cum mă relaxez şi somnul începe să mă cuprindă din nou. Când mă trezesc a doua zi, cu soarele bătându-mi pe faţă, realizez că sunt singură în pat. Un sentiment de tristeţe mă ameninţă, dar îl împing la o parte. A fost opera mea. Am cerut-o. Eu l-am împins. Totuşi, aceste gânduri nu îmi alină durerea, închid din nou ochii şi respir. Când îi deschid la loc, văd tricoul lui Wyatt aruncat într-un colţ, ca o amintire desuetă, şi deodată devin şi mai tristă. Poate nu a fost bărbatul perfect şi poate am avut multe divergenţe, dar Wyatt nu m-a făcut niciodată să simt că nu sunt specială pentru el. Nu a plecat niciodată după sex fără să mă sărute sau să-mi spună cât am fost de încântătoare. Nu m-ar fi lăsat niciodată singură în pat fără a-mi mulţumi pentru ca am împărţit ceva special.

Încep să mi se formeze lacrimi în timp ce mă îndrept clătinat către dulap şi ridic tricoul. Îl îmbrăţişez, cerându-i iertare, pentru că a fost un gest foarte urât din partea mea. Apoi încep să plâng pentru că vorbesc cu un tricou în timp ce port tricoul altui bărbat. Un bărbat pe care l-am lăsat să mă atingă, un bărbat care a plecat iarăşi fără să-şi ia la revedere. Uşa se deschide brusc şi mă uit în sus, la

timp cât să-l văd pe Oliver intrând. Zâmbetul îi dispare imediat ce mă observă: cu faţa plânsă… strângând în braţe tricoul logodnicului meu care a murit.

— Am crezut că ai plecat, şoptesc răguşit.

Nu se mişcă, nu vorbeşte, doar mă priveşte încă un moment. În sfârşit vine spre mine şi îmi înconjoară capul cu braţele, trăgându-mă la pieptul lui tare.

— Nu aş fi plecat fără să-ţi spun la revedere, spune în părul meu.

Mă gândesc de câte ori a făcut-o, de câte ori *am* făcut-o, şi mă întreb dacă de data asta va fi altfel.

— A fost o noapte nemaipomenită.

— Şi pentru mine la fel, şoptesc lipită de el.

Mă săruta pe cap.

— Nu vreau să stric treaba asta, Elle. Aşa că îţi voi lăsa ceva spaţiu, OK? Nu pentru că nu te doresc… nu pentru că azi-noapte nu a fost incredibil… dar nu vreau să te forţez.

Îmi înclină faţa ca să-l pot privi, şi inima mi se opreşte în gât, aşteptând ca ochii aceia verzi să mă străpungă.

— Vreau ca relaţia asta să se întâmple.

— OK.

E tot ce apuc să şoptesc înainte să-şi lase mâinile jos şi să iasă pe uşă. Nu ştiu ce să fac cu ce mi-a spus. Nici nu ştiu exact ce anume mi-a spus. Tot ce ştiu e că îmi este frică să-l vreau atât de mult. Mi-e groază să nu mă ard din nou.

* * *

Peste câteva zile, mă trezesc şi-mi pun pe mine la repezeală hainele de spital pe care mi le-a dat asistenta Gemma, într-o zi când am făcut mai multă mizerie pictând decât de obicei. Când ajung la spital, o văd la postul asistentelor, şi ea râde.

— Ai venit să te oferi să ne ajuţi? întreabă ea.

— Doar dacă vrei să înceapă să curgă procesele de malpraxis.

— Niciodată să nu-i dai lui Estelle ceva cu ac. S-a notat.

Râd dând din cap.

— O să fiu rapidă azi. Vreau doar să mă asigur că arată perfect.

— Ultima zi, zice ea. Nu o să mint, o să-mi fie dor să-l am pe tipul ăla, Micah, prin preajmă.

— Păi, există aripa de maternitate.

— Nuuuu! Nu-l trimite acolo! Trebuie să-l revendic mai întâi.

După ce mai vorbim puţin, ajung, în sfârşit, în camera la care am lucrat şi dau draperiile la o parte, să văd cum merge uscatul vopselei. Zâmbesc la vederea frumuseţii pe care am creat-o şi aleg o pensulă subţire pentru a retuşa norii cărora le lipseşte puţină culoare.

— Am auzit că eşti aici, spune Oliver în spatele meu, aproape făcându-mă să pictez în afara conturului.

— Niciodată nu te furişa în spatele unei persoane cu o pensulă în mână.

Râde.

— Îmi pare rău. Vrei să te ajut?

Mă opresc din pictat şi mă încrunt la el peste umăr, făcându-l să ridice din umeri.

— Pot să le ţin locul băieţilor.

— Ia o pensulă. Norii mai au nevoie de un strat de culoare.

Face cum îi spun şi stă lângă mine. Mă uit la norul pe care îl pictează şi mă mut la următorul, care este la câţiva paşi depărtare.

— Apropo, araţi foarte bine în uniforma de spital.

Încerc să nu zâmbesc şi eşuez.

— Mersi.

— Ţi-ar sta bine ca asistentă, adaugă.

Mă opresc din pictat şi mă întorc spre el cu o sprânceană ridicată.

— Nu şi ca doctor?

— Dacă aş căuta un răspuns pentru întrebarea asta, ar însemna să spun că doctorii sunt mai importanţi decât asistentele, şi nu sunt. Ba, ar putea fi chiar invers, oricum nu vreau să intru în subiect. Voi spune, totuşi, că ai fi bună la orice profesie care presupune să

lucrezi cu oameni.

— O să am în vedere, în caz că nu-mi iese cariera în pictură, spun zâmbind.

— Adică niciodată? spune el chicotind, în timp ce se mută la următorul nor, pe partea cealaltă a camerei.

— Ce crezi că ai fi, dacă nu ar exista arta?

— Moartă.

Oliver lasă pensula în jos şi se uită la mine.

— Să nu spui asta niciodată.

Cumva, cu o singură privire, mă face să simt intensitatea vorbelor sale.

— OK, în regulă, probabil profesor sau consilier şcolar. Aprobă şi se întoarce la pictat.

— Să se consemneze că eu cred că ce faci acum este perfect. Proiectul ăsta arată cu adevărat incredibil.

— Fac ce pot, spun, ridicând din umeri.

— De ce o faci? întreabă el, apropiindu-se de mine. Ştiu cât îţi place să lucrezi cu copiii, aşa că am ştiut că ţi-ar plăcea să vii aici şi să pictezi cu ei, dar asta? Asta e ceva mai mult, Elle.

Mă întorc de la privirea lui înapoi către norul din faţa mea şi privesc peretele în timp ce-i răspund.

— E nasol să ai o zi grea şi să trebuiască să te trezeşti dimineaţă şi să-ţi faci treaba, pentru că asta aşteaptă lumea de la tine. Imaginează-ţi că ai o boală şi nu ai de ales, trebuie să vii în camera asta şi să te uiţi la aceşti patru pereţi urâţi, în fiecare zi. Toate zilele mele nasoale par o prostie când aud cu ce se confruntă copiii ăştia, şi nici măcar nu se plâng de nimic, îi spun, expirând, în timp ce las mâna în jos şi mă întorc cu faţa spre el.

Inima îmi tresare la ce găsesc în ochii lui. Mă duc lângă el şi îl mângâi uşor sub ochiul stâng.

— Pari foarte obosit.

— Aşa arată o tura de douăzeci de ore fără pauză, dar, după cum ai spus, ei nu se plâng, aşa că nici eu nu am motiv să mă plâng,

spune el.

Las mâna şi mă balansez pe călcâie, uitându-mă în continuare la el.

— Eşti un om bun, Oliver Hart.

Buzele i se curbează într-un zâmbet şi îi văd mâna ridicându-se. Mă pregătesc pentru atingerea lui, dar lasă mâna jos înainte să-mi ajungă la faţă.

— Tu eşti o femeie extraordinară, Estelle Reuben.

— Arta e ceva destul de egoist. Fac lucruri pentru mine şi sper ca celorlalţi să le placă, dar nu mă gândesc la binele altora când fac ceva. Ceea ce faci tu, pe de altă parte, este complet altruist.

Ochii îi sclipesc.

— Aici greşeşti. Profesia asta poate părea altruistă, dar ajutându-i pe copiii aceia simt că las o urmă. Când îi ajut să plece mai sănătoşi decât când au venit, este ceva…

Oftează, uitându-se în altă parte pentru o secundă. Când privirea i se întâlneşte din nou cu a mea, pare pe deplin fericit.

— Înseamnă totul pentru mine. Simt că sunt important.

— Chiar eşti important, îi spun zâmbind.

— Şi tu la fel. Crezi că arta este egoistă, dar eu cred că este destul de generoasă. Eu nu pot face asta.

Îşi mişca mâna de jur împrejurul camerei.

— Am petrecut nopţi nedormite şi nenumărate zile aici, asigurându-mă ca aceşti copii se fac mai bine, dar în afară de zilele în care le spun că pot pleca acasă, nu îi pot face să zâmbească la fel cum o vor face picturile astea.

Vorbele lui fac să mă doară inima. Mă întorc spre zid şi termin de pictat norul la care lucrez, înainte să mă duc la materiale şi să las pensula acolo. Oliver are un fel de a face până şi cel mai neînsemnat lucru să pară că are toată importanţa din lume. Ţine de farmecul lui, bănuiesc.

Ne luăm la revedere, mişcându-ne nesigur într-un teritoriu neexplorat. Niciodată nu am avut parte de întregul Oliver. Din câte

ştiu eu, doar muncii i se dedică în totalitate. În trecut am fost prieteni, după aia mai mult decât prieteni, dar asta pare ceva diferit. Mi-e frică să nu mă las pradă sentimentelor şi să primesc mai mult decât pot duce. Mi-e frică şi că nu voi primi destul.

Capitolul nouăsprezece

Trecut
Oliver

Nu-mi aduceam aminte când plânsesem ultima dată, dar când am fost să-l vizitez pe tata la spital şi am văzut cum avea jumătate de corp gârbovită, exact asta mi-a venit să fac. Poate că nu ne-a fost un tată ideal, dar mereu a fost cel mai puternic. Să-l văd aşa, încovoiat, la un loc cu încercarea de a lua cu brio toate examenele finale şi slujba de îndrumător pentru studenţii de an inferior (care consta în tot, de la a-i medita până la a-i ajuta să-şi aleagă cursurile), mă stresa.

În acea dimineaţă mă aşezasem la o masă din colţul cafenelei de lângă casa mamei şi munceam la o lucrare de fizică cuantică, încercând să nu mă gândesc la starea tatălui meu, când Estelle s-a aşezat în faţa mea. Am ridicat privirea la timp cât să văd cum îşi încrucişează picioarele şi cum zâmbeşte la mine, în timp ce prindea cu gura paiul din paharul pe care îl ţinea în mână.

— Ce cauţi prin părţile astea? a întrebat.

Am respirat adânc şi am lăsat jos pixul. Nu o mai văzusem de vreo două săptămâni. Ultima dată când am petrecut ceva timp împreună a fost într-un restaurant Chili aglomerat. Mersesem acolo cu Victor şi am luat o fată cu mine, pentru că nici nu mă gândisem ca Estelle va fi acolo. Nu se purtase ca şi cum ar fi interesat-o. A vorbit cu Mia şi Jenson majoritatea timpului, dar eu mă simţeam ciudat cu ea acolo, după ce ne sărutasem de atâtea ori… după ce am vrut mai mult de fiecare dată… şi iată-mă cu altcineva. M-am simţit uşurat pentru că o vedeam acum, vorbind cu mine ca şi cum totul ar fi fost în ordine, ceea ce îmi era teamă că nu avea să se întâmple după seara aceea.

— Te-ai tuns, am zis ezitant.

— Doar bretonul, şi deja regret decizia.

Şi-a dat şuviţele lungi de pe faţă.

— Îţi stă bine.

— Te întâlneşti cu cineva aici? a întrebat, uitându-se în jur.

Părea ezitantă, deodată. Am zâmbit, întrebându-mă dacă se referea la fata din Chili.

— Te-ar deranja dacă ar fi aşa?

Ochii i s-au lărgit înainte să se încrunte îngândurat.

— Nu chiar.

— Tu te vezi cu cineva aici? am întrebat, sperând să nu fie cazul.

De ce? Nu ştiam. Era liberă să iasă cu cine voia, dar asta nu însemna că aş fi vrut să văd. A ridicat uşor buzele, ca şi cum putea să-mi citească gândurile. Începeam să cred că poate.

— Nu. Tocmai ce am plecat de la o întâlnire groaznică.

— De ce a fost groaznică? am întrebat, aplecându-mă puţin în faţă şi punând ambele coate pe masă, cum erau şi ale ei.

— A vorbit despre el tot timpul. Exact ca un sportiv. Toate fetele îl vor, toţi băieţii vor să fie ca el, a spus, mimând o voce de bărbat, în timp ce îşi dădea ochii peste cap.

Am râs.

— Sună destul de nasol. De ce i-ai acorda şi minimum de atenţie unui sportiv? am întrebat, ridicând o sprânceană.

— Îmi vine în cap un sportiv care îmi place, deşi e foaaarte tocilar, a spus ea, cu ochii jucându-i-se de atâta amuzament, încât m-a făcut să râd.

— Mai povesteşte-mi despre sportivul ăsta.

— Păi, a început ea, lăsând privirea în jos.

În timp ce vorbea, a început să deseneze cercuri pe masă cu condensul de la cafeaua rece din pahar.

— Arată foarte bine, dacă îţi plac tipii de genul surfer bronzat, cu părul lung… şi gropiţe ireale…

S-a uitat în sus şi a zâmbit sfios către mine într-un fel care mi-a oprit inima.

— E un băiat foarte bun, dar merge vorba că nu prea îi plac relaţiile.

— Nu pare să fie potrivit pentru tine. Nu poţi pune baza unei relaţii pe un abdomen lucrat şi gropiţe.

A zâmbit.

— Nu am zis nimic de abdomen lucrat.

Am ridicat din umeri.

— Am dedus. Ce altceva îţi mai place la sportivul ăsta tocilar?

— Îmi place cât de deştept e. Îmi place cum mă face să mă simt când îmi vorbeşte… când se uită la mine…

Obrajii i s-au îmbujorat.

— Când mă sărută.

Am încercat să ignor bubuiturile din piept.

— Ai o părere destul de bună despre un bărbat căruia nu-i plac relaţiile.

— Toţi avem părţile noastre proaste, asta e a lui, a spus ea, ridicând din umeri în timp ce şi-a mutat privirea.

— Ce s-ar întâmpla dacă ar fi de acord cu relaţiile?

Nici nu ştiu de ce am întrebat. Nu conta. Nu numai că nu eram de acord cu relaţiile, eram complet împotriva lor.

Privirea i s-a întors din nou către a mea.

— Ştiu din sursă sigură că nu e.

Am dat scurt din cap şi am expirat, uitându-mă în altă parte.

— Te-am supărat? m-a întrebat, făcându-mă să mă uit din nou la ea.

— Nu. De ce?

— Arăţi ca şi cum… nu ştiu… te porţi ciudat.

— Sunt…

Mi-am trecut mâinile peste faţă. Nu aveam de gând să-i spun ei sau altcuiva despre asta, dar felul în care se uita la mine, cu ochii aceia superbi, blânzi, m-a făcut să vreau să-i spun totul.

— Tatăl meu e internat în spital.

A icnit şi şi-a întins mâinile după ale mele. O las să le ia. Mâinile

îi erau mici şi reci, dar atingerea lor m-a încălzit.

— Iarăşi? O să fie în regulă?

Râd scurt.

— A avut încă un accident cerebral. Ar trebui să fie bine, dacă se îngrijeşte de data asta. Însă e atât de încăpăţânat. Nu vrea să se lase de fumat. Nu vrea să ţină regim sau să facă mişcare. Mă înnebuneşte.

Estelle mi-a strâns mâinile şi mi-a zâmbit puţin.

— O să fie în regulă. Am încredere în faptul că se va schimba.

Vorbele ei m-au făcut să zâmbesc. Îl întâlnise o singură dată. Nu avea nicio idee despre cum era.

— Crezi că oamenii se pot schimba?

Ochii i-au licărit între ai mei. S-a lăsat în faţă până ce jumătate din corpul ei era peste masă, mai aproape de mine. Voiam să-mi scot mâinile de sub ale ei şi să-i trag faţa către a mea. Voiam să o sărut şi să mă pierd în sentimentul acela, aşa cum făceam mereu. Faţa ei s-a oprit la câţiva centimetri de a mea.

— Ştiu că pot. Trebuie doar să-şi dorească să o facă, a şoptit înspre mine dintr-o suflare.

— Ai multă încredere în oameni.

S-a dat înapoi, lăsându-se pe spate în scaun. A zâmbit larg şi încrezător, în timp ce şi-a luat paharul şi a apucat din nou paiul cu buzele.

— Categoric, am.

Mă faci să vreau să mă schimb este ceea ce nu am spus. *Mă faci să cred că pot.*

A doua zi, la aceeaşi oră, ne-am întâlnit din nou acolo, şi din nou în ziua următoare. Ne-am aşezat, am vorbit, ne-am făcut să râdem, şi după aia a plecat fiecare pe drumul său. Mă făcea să zâmbesc în zile în care râsul mi se părea ceva imposibil. Mă făcea să văd speranţă acolo unde nu ştiam că există. Atunci a devenit cu adevărat Estelle a mea. Doar că nu o ştia. La naiba, nici eu nu ştiam.

Capitolul douăzeci

Prezent
Estelle

După o săptămână, echipa mea a terminat picturile din camere şi hol. Am transformat un ocean într-un câmp plin cu flori şi copii jucându-se. Toată lumea a muncit nonstop, pentru a ne asigura că terminăm la termen, aşa că e de la sine înţeles că, odată ce am terminat, cu toţii am ovaţionat zgomotos. Plecăm toţi, ţinându-ne unul de braţul celuilalt, luptându-ne cu impulsul de a închide ochii.

— Chiar sunt gata să dorm, spune Micah, sprijinindu-și capul pe mine.

— Şi eu, spun căscând.

Aproape mă împiedic în propriile picioare când dăm colţul şi îl văd pe Oliver vorbind cu o asistentă pe care nu am mai văzut-o niciodată. Stă rezemat de perete, şi ea se apleacă peste el de parcă ar fi următoarea ei masă. Îi surprind privirea şi se îndreaptă un pic, dar mă uit în altă parte şi mă bag în Micah, ieşind din spital înainte să mă poată aborda, nu că m-aş aştepta să o facă. Mor pentru că trebuie să-mi admit mie însămi că simt ceva când văd o scenă din asta. Mor pentru că eu chiar nu sunt genul de fată care simte gelozie din orice şi totuşi, când e vorba de Oliver, sunt posesivă.

Mă duc acasă şi dorm ca mortul. Nu aud nici telefonul sunându-mi, nici mesajele text, nici ţipetele de jos ale fratelui meu, spunându-mi că trebuie să mănânc. Nici nu-mi pasă de nimic, până realizez că am un apel ratat de la agentul imobiliar şi îl sun frenetic, sperând la veşti bune.

— Alo?

— Nu vreau să-ţi faci prea mari speranţe, dar avem un posibil cumpărător.

— Slavă Domnului! În sfârşit!

Continuă spunându-mi cât au oferit şi mă anunţă că va reveni imediat ce va avea din nou nevoie de mine. Mă întind şi cobor, pe jumătate sperând să nu-l văd pe frate-meu acolo, dar, din păcate, dau nas în nas nu doar cu el, dar şi cu prietenul său, Bobby, de la muncă. Şi eu arăt ca un rahat.

— Hei, Elle, mă bucur să te văd din nou! zice Bobby zâmbind, în timp ce ochii i se plimbă de sus în jos pe corpul meu.

— Hei, scuză-mă pentru că a trebuit să mă vezi în condiţiile astea, dar am dormit vreo…

— Optişpe ore, ne întrerupe Vic.

— Nu-mi spune.

— Ba, îţi spun.

— Uau! Presupun că eram obosită rău.

— Da, cred. A sunat Bean şi a întrebat de tine.

Mă încrunt şi scot capul din frigider.

— Şi?

— Şi mi s-a părut ciudat, spune Vic ridicând din umeri. Aţi petrecut destul de mult timp împreună, nu?

— Nu chiar.

Mă bag din nou în frigider, fără să caut ceva în mod special.

— A zis că a încercat să te sune şi nu te-a prins.

— O să-l sun înapoi mai încolo. Cred că lucrează în seara asta, oricum.

— Da, azi e seara lui Grace, nu? întreabă Bobby, râzând cu gura plină de brioşă.

Vic nu răspunde, doar se uită la mine căutând o reacţie pe care nu i-o ofer. Pe dinăuntru ţip „Cine rahat e Grace?", dar nu pot lăsa să se vadă. În orice caz, asta întăreşte motivul pentru care Vic n-ar trebui să ştie de mine şi Oliver. Doar mă enervează că par să-i ştie fiecare mişcare. Asta mă face să îmi dau seama că eu nu i le ştiu.

— A sunat şi mama.

— OK, Vic, ce eşti tu, blestematul de operator? O să-i sun pe toţi înapoi când o să am chef.

Mă întorc şi urc înapoi în camera mea.
— La naiba! Poate avea nevoie de un pic mai mult somn.
— S-a născut scorpie, se amuză Vic pe seama mea.

Capitolul douăzeci şi unu

Când nicio soluţie nu funcţionează, aleargă la mama acasă. Cel puţin eu la asta m-am gândit când m-am trezit azi-dimineaţă. Nu am luat în considerare că, imediat cum voi intra în parcarea ei, mă va acosta şi îmi va pune un miliard de întrebări cu care nu vreau să mă confrunt. *Ai mâncat bine în ultima vreme? Cum a fost şederea cu frate-tu? El mănâncă bine? Cum a fost întâlnirea cu Derek? Îţi aranjez o alta întâlnire, o să-ţi placă tipul ăsta, îţi promit. Cum e studioul? Am auzit că ai făcut o treabă grozavă la spital.* Şi în sfârşit… *Intră, lasă-mă să te hrănesc!*

Ceea ce, evident, am şi făcut. Am stat la masa cu vedere la munţi şi la oceanul din spatele lor. Vic şi cu mine am fost copii iubitori de apă, dar părinţii mei preferau peisajul montan din Santa Barbara. Aveau o casă în Malibu unde obişnuiam să mergem cu maşina în weekenduri. Uneori eram cu ei, dar de obicei mergeam cu prieteni.

— Vic zice că ai petrecut mult timp cu Oliver, aruncă mama un comentariu, folosindu-şi vocea nonşalantă, ca şi cum curiozitatea nu-i influenţează tonalităţile vocii.

Mârâi.

— Vic e atât de enervant. Ne vedem mult la spital. Am ieşit o singură dată în afara muncii. Mare lucru.

Râsul ei mă face să-mi întorc brusc privirea spre ea.

— Ce?

Dă din umeri.

— Frate-tu nu văzuse nimic în neregulă până nu i-am menţionat eu că mi se pare ciudat că petreceţi timp împreună. Parcă îl urai, nu?

— Nu, nu îl uram.

Mă încrunt. De unde naiba i-ar veni ideea asta?

— Credeam că aşa e. Mereu vorbeai despre ce mare fante este.

— Pentru că era, spun, aruncându-i o privire care înseamnă „pe

bune!?”

— Şi acum?

Mă uit fix la ea o perioadă, jucându-mă cu şerveţelul de pe masă. Lumea spune că sunt copia ei la indigo şi că nici clona ei nu ar fi semănat mai mult cu ea decât semăn eu. Gândul ăsta mă face să zâmbesc, pentru că mama este o persoană cu adevărat frumoasă, atât la exterior, cât şi în interior. Chiar şi având cariera dificilă de profesor, mereu a reuşit să pună familia pe primul loc. Ca astăzi, când m-a văzut intrând cu maşina pe alee şi imediat a sunat să anunţe că nu ajunge la serviciu. Obişnuiesc să-i spun totul, dar dintr-un anume motiv nu pot vorbi cu ea despre Oliver. Pur şi simplu nu pot. E ca al treilea copil în casa asta. Nu e ca şi cu Wyatt, când puteam să vin şi să mă plâng de el sau să spun lucruri frumoase despre el şi oricum nu conta, pentru că era un străin pentru toţi. Oliver a locuit aici, practic, când eram copii. Şi, chiar dacă nu se întâmplă absolut nimic între noi, ca de obicei, nu aş vrea să-l prezint într-o lumină nefavorabilă.

— Nu ştiu, mamă, spun într-un final. Sincer, nu ştiu. Sunt sigură că Vic te poate lămuri mai bine decât mine.

— Dar te vezi cu el la muncă.

— Da, şi?

— Are o iubită? Sau iubite? întreabă ea, dându-şi peste cap ochii căprui.

Ridic din umeri.

— Doar îl cunoşti, flirtează cu tot ce mişcă, deci bănuiesc că da.

— Crezi că se culcă cu toate?

Ochii mi se deschid larg.

— OK, devine jenant, şi încă o dată, nu ştiu.

— Câteodată bărbaţii ca el capătă o reputaţie proastă, nu crezi? Adică a fost mereu un băiat atât de bun.

Fac un semn de nepăsare cu mâna.

— Nu mă interesează. De ce vorbim despre asta?

Apoi zâmbeşte foarte larg, iar eu mă cufund din nou în scaun. Pe

jumătate mă aştept să-mi spună că îmi aranjează o întâlnire cu el.

— Pentru că tipul ăsta, Zach, are o reputaţie de genul ăsta în rândul doamnelor, dar am auzit că nu este deloc un Don Juan, începe ea.

— Mamă!

— Şi e aşa de drăguţ, Estelle.

— Mamă!

— Are o galerie în Malibu.

— Zach Edwin? aproape ţip.

Mama zâmbeşte, dând aprobator din cap şi ridicând din sprâncene, ca şi cum tocmai ar fi mâncat toate fursecurile din borcan fără să fie prinsă.

— De unde naiba îl cunoşti? întreb, puţin prea entuziast pentru binele meu.

— Ei bine, e o poveste haioasă. Bettina şi cu mine făceam nişte cumpărături acum vreo două săptămâni şi am intrat în magazinul lui, din întâmplare. Are lucruri superbe în magazin, apropo, dar piesa care ne-a atras atenţia a fost o inimă, una dintre inimile tale. Am intrat, prefăcându-ne că nu ştim nimic despre nimic, şi am întrebat cât costă inima.

Face o pauză pentru efectul dramatic.

— Patru mii de dolari.

Îmi pică faţa.

— Spune că pe ultima a vândut-o cu trei mii şi doar pe asta o mai are, dar persoana de la care le-a cumpărat nu a lăsat o carte de vizită, aşa că nu poate lua legătura cu cine le-a făcut. Elle, te simţi bine?

Dau din cap, cu gura căscată încă.

Mama râde şi mă bate uşor pe mână.

— Îţi vine să crezi? Bănuiesc că le-a cumpărat de la Wyatt.

Înghit în sec, încercând să-mi revin.

— Da, Wyatt mi-a zis că i-a vândut câteva piese acum ceva ani, dar… uau… patru mii de dolari?

— Deci nu ai primit o parte din banii ăia? întreabă mama, încruntându-se.

— Nu era în regim de consignaţie. Le-a vândut ca să scape de ele, pentru că făcusem prea multe pentru o expoziţie la care participam şi Wyatt a crezut că îmi va face bine pe termen lung să i le vândă lui Zach. Bineînţeles că nu am urmărit dacă s-au vândut, iar Wyatt probabil îşi uitase cărţile de vizită, cum făcea mereu, dar Dumnezeule!

— Ştiu! ţipă mama.

— OK, şi cum a venit vorba despre întâlnire?

— A. Păi, i-am spus că fiica mea este cea care le-a făcut şi a fost foarte impresionat.

— Aha?

— Şi după aia am scos telefonul şi i-am arătat site-ul studioului tău. Ţi-a văzut poza şi i-am văzut chipul luminându-se.

— Dumnezeule, mamă! îi spun, îngropându-mi faţa în mâini.

— Aşa că i-am povestit pe scurt despre Wyatt şi i-am spus că ai început să mergi la întâlniri. L-am întrebat dacă ar fi interesat şi n-a ezitat.

— Dumnezeule, mamă! spun din nou, vorbind tot cufundată cu faţa în palme.

— L-ai văzut, Elle? întreabă.

Mă uit la ea printre degete şi dau din cap.

— Arată bine!

— E al dracului de bun, dar nu pot să ies cu el! Nu suntem în secolul al şaisprezecelea. Nu poţi să umbli prin oraş încercând să mă peţeşti!

— De ce naiba să nu pot? spune ea, încruntându-se. Nu ai văzut emisiunea aia în care oamenii chiar plătesc pentru a li se aranja întâlniri? *Peţitori Milionari,* sau aşa ceva.

Mă uit în gol.

— Nu, nu am avut plăcerea să o văd. Doar că… nu ştiu, adică mi-ar plăcea să îi mai vând nişte lucrări, dar nu pot să ies cu el!

— Pentru că e un cuceritor?

— Ce? Nu!

Zach chiar are reputaţie de cuceritor şi pe bună dreptate. În general nu se vede cu femei din domeniu, dar cu singura fată cu care a ieşit s-a căsătorit, a înşelat-o şi a divorţat în decurs de un an. După aia se ştia că se culca cu modele, actriţe şi cu oricine mai intra în magazinul lui pe două picioare slabe şi cu fustă scurtă.

— Eşti sigură?

— Absolut sigură! Nu caut ceva serios, aşa că de ce mi-ar păsa de reputaţia lui?

— Nu cred că reputaţia îl defineşte. Îţi spun eu, are farmec, dar nu cred că se culcă cu atâtea femei pe cât se aude.

— Am terminat? Aş vrea să-mi mănânc clătitele în linişte acum, murmur.

— Sigur, dragă. Mai vrei cafea?

— Sigur. Unde e tata?

— A plecat la răsărit. Are o zi lungă azi. Trei clienţi celebri.

— Distractiv.

— Da, sunt sigură că ne va povesti tot când se întoarce. Rămâi aici în noaptea asta?

Oftez şi îmi torn sirop pe clătite.

— Da, cred că voi rămâne.

— Eşti sigură că nu vrei să-l cunoşti pe Zach? Stă la doar câteva străzi de aici.

O străfulger cu privirea.

— Glumeşti.

— Ce-ar fi dacă vine la cină? În felul ăsta nu e o întâlnire, ci o ocazie să vorbiţi despre artă.

— De când eşti tu interesată de artă? Urai când venea Wyatt pe aici şi vorbea despre artă.

Oftează şi îşi pune mâna la inimă.

— Niciodată nu m-a deranjat când venea! Doar nu îmi plăcea cum îţi vorbea uneori.

— Chiar aşa? Adică cum? zic, înfigând cuţitul într-o bucată de clătită.

Nu vreau să-mi răspundă, dar o face oricum.

— Ca unui copil.

Mestec mai încet. Eram un copil. Avea cu unsprezece ani mai mult decât mine şi experienţa unui om de optzeci de ani.

— Nu-mi vorbea ca unui copil, îi spun.

— Erai muza lui, lumina lui, bănuiesc. Îmi dau seama de asta acum, dar pe vremea aia era enervant cum voia să stai mereu lipită de el de fiecare dată când prietenii tatălui tău erau prin preajmă. De parcă îi era frică să nu te ia de lângă el. Nu ai avut niciodată senzaţia asta?

Îi arunc o privire.

— Bineînţeles că am avut-o. Aşa sunt bărbaţii.

Îşi apleacă uşor capul, aparent cântărind spusele mele.

— Presupun că sunt. Oricum, e clar că te-a iubit în felul lui şi te-a ajutat foarte mult. Dar gândeşte-te doar, Zach Edwin!

Restul zilei îl petrec făcând cumpărături cu mama şi Bettina (mama Miei), vorbind despre Zach şi cum o să vină la cină. Mia m-a sunat şi m-a ameninţat că mă omoară dacă nu o sun înapoi imediat după ce pleacă Zach. Cândva între momentul când probam pantofi la Neiman Marcus şi cel când am băut ceva la Chili, fratele meu a aflat de treaba asta şi m-a sunat ca să mă ameninţe că mă omoară dacă mă cuplez cu Zach, pentru că a auzit că se culcă cu toată lumea, inclusiv cu fosta nevastă a unui client de-al lui. Îmi închid telefonul după aceea. Îmi ajunge că trebuie să le ascult pe Bettina şi pe mama vorbind la nesfârşit despre toţi bărbaţii cu care eu şi Mia puteam să ne fi căsătorit până acum. Nu ştiu dacă uită că am fost logodită sau doar aleg să ignore aspectul, pentru că nu am fost logodită cu cineva pe placul lor.

Seara port una dintre rochiile cumpărate mai devreme, o rochie scurtă, dar nu prea scurtă, înflorată, care îmi strânge trunchiul, dar se deschide şi îmi curge peste talie. Mama insistă să o port cu

pantofi roşii cu toc, pentru că mi-ar face picioarele să arate miraculos (cuvintele ei). Când uşa se deschide la şapte, practic sar pe tata înainte să poată să-şi lase jos servieta. Râde, râsul lui ca de Moş Crăciun venindu-i din suflet, şi mă îmbrăţişează puternic.

— Cuiva i-a fost dor de mine, spune el zâmbind, când îmi dă drumul.

Părul său, cândva nisipiu, este acum cărunt, iar liniile feţei îi sunt marcate de fiecare dată când a râs, şi au fost multe. Ochii lui căprui strălucesc de fiecare dată când se uită la mine şi mă simt din nou ca un copil.

— Eşti singurul om normal din casa asta, în afară de mine, îi şoptesc cu voce tare în mod dramatic, în timp ce el continuă să se hlizească şi dă din cap.

— Nu te-a pus nimeni să stai singură cu maică-ta, îmi şopteşte înapoi conspirativ.

— Şi cu Bettina!

Face ochii mari.

— O, Doamne, ai nevoie de o băutură.

— Sau de douăzeci.

Râde din nou, punându-mi mâna pe după umăr.

— Thomas, ai ajuns! spune mama, zâmbind larg, în timp ce se îndreaptă spre noi, purtând o rochie neagră până la genunchi.

— Încerci să-mi provoci un infarct, Hannah? Cu ce eşti îmbrăcată? întreabă el, luându-şi mâna de pe umărul meu şi întinzându-se spre mama.

Să te uiţi la ei e ca şi cum te-ai uita la *Pe aripile vântului*. Ştiţi, ultima parte, când Rhett Butler îi ţine faţa în mâini lui Scarlett O'Hara? Ăştia sunt părinţii mei. În. Fiecare. Zi.

— Ei, încetează, Tom, ştii că lui Elle nu-i plac mostrele de afecţiune în public, gângureşte mama, aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui.

Râd şi dau din cap.

— Nu-mi plac, dar voi fi afară dacă aveţi nevoie de mine.

— De ce insişti să-i tot aranjezi prostiile astea de întâlniri? îl aud pe tata şoptindu-i în timp ce mă depărtez.

— Pentru că trebuie să-şi refacă viaţa.

— O s-o facă, atunci când va fi pregătită. Amestecul tău nu o ajută. Şi acum mă sună Victor să-mi spună că vine încoace ca să facă o intervenţie, spune el.

Înlemnesc cu mâna pe clanţă. Am un moment de claritate în gândire, când zic că poate închei seara şi mă duc acasă, dar apoi îmi aduc aminte unde e acasă în momentul ăsta şi decid să ies şi să stau în curtea alor mei.

În copilărie am avut două feluri de prieteni: cei cu părinţi foarte autoritari şi cei pe ai căror părinţi nu-i interesa ce fac copiii lor. Întotdeauna am vrut să am al doilea tip de părinţi. Ai mei nu erau prea stricţi, decât dacă luam note proaste, şi se amestecau în treburile mele doar dacă… mă rog, se amestecau mereu. Când a murit Wyatt, am apreciat asta, pentru că probabil aş fi stat nemâncată cu săptămânile dacă nu m-ar fi hrănit ei, practic ca pe bebeluşi. Inutil să spun că nu sunt surprinsă că Vic a decis să vină după mine acasă când a aflat de treaba cu Zach, mai ales după comentariul despre clientul lui. Asta e ceva mai mult decât atitudinea lui de frate protector; are legătură cu munca.

Tata mi se alătura după ce face duş şi îmi oferă un pahar de vin alb.

— M-am gândit că ai nevoie, spune el, dând noroc.

— Mersi, îi răspund, sorbind din pahar şi lăsându-mă pe spate în pernele scaunului.

— Am auzit că ai făcut o treabă grozavă la spital.

Mă uit la el şi zâmbesc.

— Da, cred că am făcut.

— Sunt mândru de tine, Elle. Ştiu că mereu am zis că arta e o pierdere de vreme şi că ar fi trebuit să alegi altă carieră, dar după aia faci ceva de genul ăsta şi nu pot decât să fiu mândru de tine.

— Mulţumesc, îi spun, aplecându-mă spre el şi sărutându-l pe

obraz.

— Maică-ta nu o să se lase până nu vei avea un nou iubit, ştii, nu? Cred că ar trebui să te prefaci că eşti îndrăgostită, ca să termine odată cu asta.

— Mama nu o să se oprească până nu voi avea copii.

— Credeam că nu vrei să ai copii, spune el, luând o gură de vin.

Nu se uită la mine când o spune. Privirea îi e departe, în zare. Nu-mi vede expresia dărâmată de pe faţă. Wyatt nu voia copii. Îmi întorc corpul şi îi copiez poziţia, uitându-mă la munţi, la locul unde ştiu că sunt munţii, dar e prea întuneric pentru a-l vedea acum.

— Nu m-am hotărât încă, spun până la urmă.

— Câteodată renunţăm la o mare parte din ceea ce ne dorim pentru oamenii pe care îi iubim, spune tata. E greu să ştii când să te opreşti, pentru că simţi că dacă iubeşti pe cineva, ar trebui să nu te deranjeze să renunţi la lucruri pentru omul acela.

Dau din cap şi beau din vin.

— Când m-am însurat cu Erika, spune el, aducându-şi aminte de soţia lui decedată, femeia pe care a pierdut-o cu ani de zile înainte de a o cunoaşte pe mama, am renunţat la tot ce iubeam. Am renunţat la şcoală şi mi-am luat o slujbă, pentru că simţeam nevoia să am grija de ea. Asta fac bărbaţii, ştii, avem grijă de femeia noastră, de familia noastră. Apoi am pierdut-o din cauza unui şofer beat şi m-am gândit „acum care e viaţa mea"? Nu am nimic. Şi treaba e că nu mă simţeam aşa pentru că o pierdusem, mă simţeam aşa din cauza lucrurilor la care renunţasem pentru ea.

Iau o înghiţitură mare de vin, ştiind exact cum se simte.

— Şi cu mama cum a fost? Şi cu noi?

— Pai, până să o cunosc pe mama voastră, mă pusesem din nou pe picioare. Ea era mai tânără, aşa că am aşteptat să termine facultatea, pentru că nu voiam să facă aceeaşi greşeală pe care o făcusem eu cu Erika. Niciodată nu am vrut să fiu motivul pentru care se uită la viaţa ei şi regretă lucrurile pe care nu le-a făcut.

— Crezi că toţi bărbaţii sunt aşa? Că aşteaptă momentul potrivit

pentru a face lucrurile? întreb eu, gândindu-mă la Oliver.

— Nu, nu toţi. Cred că fratele tău e aşa. Cred că aşteaptă să se realizeze profesional înainte de a se aşeza la casa lui cu cineva şi, dacă ar fi întâlnit deja pe cineva, i-aş zice că e un prost pentru că face asta la vârsta lui, dar nu a găsit pe nimeni care să-l facă să se răzgândească, deci bănuiesc că e pe drumul cel bun.

— Da, probabil.

— Ce vreau să spun, Elle, e că probabil ai renunţat la mai mult decât crezi, când ai fost cu Wyatt, şi ăsta nu e un lucru rău. Ăsta e mersul vieţii. Doar că nu vreau să te arunci într-o nouă relaţie cu mentalitatea asta. Oricât de arătos ar zice maică-ta că e tipul.

Îmi aruncă un zâmbet, pe care i-l întorc.

— Ei, ştim amândoi că de multe ori gusturile mamei sunt puţin date peste cap, zic, făcându-l să râdă.

— Adevărul ăsta e.

Capitolul douăzeci şi doi

Trecut
Oliver

Mereu m-am considerat norocos să îl am prieten pe Victor. A fost altruist, de neclintit, şi mai presus de toate, loial. Când nu aveam unde să mă duc, după ce am absolvit, şi contractul de închiriere îmi expirase, Vic nu a ezitat o secundă.

— Locuieşti cu mine, a zis.

— OK, să-mi spui cât îţi datorez. Am nevoie să stau doar vreo două săptămâni, am spus, iar el s-a uitat la mine de parcă aş fi fost nebun.

— Eşti fratele meu. Nu-mi datorezi nici pe dracu'.

Aşa am ajuns să dorm în mica dependinţă de lângă casa pe care o închiriase pentru vară. Vacanţa de vară, *ultimul dezmăţ* îi spunea el. Ultimul dezmăţ înainte ca eu să plec la facultatea de medicină şi el să rămână la facultatea de drept de la UCLA. Viaţa a fost frumoasă în săptămânile acelea: ne trezeam, făceam surf, mâncam ceva, beam, petreceam şi ne combinam cu fetele care stăteau pe lângă noi. Tratam universitatea cum unii bărbaţi ar trata ultimul weekend de burlăcie, ceea ce era haios, pentru că ne autoproclamaserăm burlaci pe viaţă.

— Cine are nevoie de o femeie, când putem avea zece? astea au fost vorbele lui Vic.

Urmate de ale lui Jenson:

— Fraţii înaintea paraşutelor.

Junior a fost singurul care nu a putut lua parte la vara noastră nebună, pentru că era legat de aceeaşi fată încă din primul semestru de şcoală. Oricât glumeam pe seama lui, cred că eram toţi un pic invidioşi pe faptul că găsise o fată cu care chiar să vrea să fie în fiecare zi.

M-am îmbrăcat în seara aceea, cum făceam în toate serile, dar eram extenuat de la stat în soare toată ziua şi trebuia să mă trezesc devreme a doua zi ca să încep să-mi car lucrurile la facultate. O băutură… poate două, după aia somn, mi-am promis în timp ce mergeam către casa mare, unde petrecerea deja începuse.

O băutură, poate două, după care somn, mi-am repetat, mantra asta devenind ca un al doilea refren al cântecului care bubuia în boxe. O băutură, poate două, eram pe cale de a-mi spune din nou, când am reperat-o pe Estelle intrând în casă. Am simţit cum un zâmbet mi se strecoară pe faţă, privind cum îşi trecea degetul prin părul ciufulit de vântul de afară. Buzele îi erau lipite într-o expresie bosumflată, dar sexy, cercetând camera cu privirea. Şi-a dat jos geaca, lăsând să se vadă o bluză scurtă neagra, care îi împingea în sus sânii, şi o fustă cu paiete, din care se vedea fiecare curbă a picioarelor ei.

Presupun că a simţit că mă holbam la ea, pentru că privirea ei a întâlnit-o pe a mea un moment mai târziu şi a zâmbit cu zâmbetul acela larg al ei. Am înţeles din el că nu era pusă pe fapte bune şi că se întreba dacă sunt disponibil. O băutură, poate două, după care somn, mi-am spus iarăşi, de data asta lovindu-mi fruntea, în speranţa ca îmi voi baga minţile-n cap înainte să ajung la ea. Picioarele mele trădătoare au mers spre ea, cum făceau mereu, iar ea a stat acolo şi m-a aşteptat, cum făcea de obicei.

— Nu te-am văzut de ceva vreme, am spus, admirându-i ochii marmoraţi, în timp ce ea m-a inspectat încet din cap până-n picioare.

— Care e verdictul? am întrebat când ochii ei s-au oprit, în sfârşit, la ai mei.

A roşit puţin şi a întors privirea, râzând.

— Arăţi bine, a spus, întorcându-şi din nou privirea către a mea.

— Tu arăţi superb, am zis şi ea a zâmbit. Ce-ai mai făcut?

Trecuseră vreo două luni de când ne văzuserăm ultima dată. Două luni de când limbile noastre dansaseră, cum făceau de obicei

oricând eram la una dintre petrecerile astea sau la film, sau oriunde puteam să ne ascundem. Niciodată nu ajunseserăm prea departe, de obicei ne sărutam şi ne atingeam peste haine, înainte să fim întrerupţi de câte ceva. Perioada în care nu ne văzuserăm nu era o coincidenţă. Am tot mers la petrecerile Cal Tech, în loc de ale lui Vic, pentru că începuse să mă apese vina pentru ceea ce simţeam când Estelle se afla prin preajmă. Ca atunci când am văzut-o la mall, acum vreo două luni, şi am încolţit-o pe un hol lung, care ducea la baie. Voiam doar să vorbesc cu ea ca să punem punct nebuniei ăsteia dintre noi, dar ea mi-a tras faţa către a ei şi m-a sărutat atât de profund, încât mi-am uitat pe loc şi afurisitul de nume. Era periculoasă pentru mine. Nu era în regulă ce simţeam când eram în preajma ei. Aveam viaţa planificată şi ceea ce mă făcea să vreau nu se încadra în plan. Nu încă.

— Destul de bine, a zis.

Am mers spre bucătărie şi am luat pahare roşii cu bere, când am ajuns la masa cu băuturi.

— Dar ţie? Am auzit că în curând pleci la Berkley. Eram sigură că o să intri.

Am zâmbit. Ultima dată când o văzusem, încă aşteptam răspunsul.

— Pare aproape ireal.

Şi-a înclinat capul şi s-a uitat la mine un moment lung, până când buzele i s-au transformat într-un mic şi călduros zâmbet.

— Sunt mândră de tine, Oliver.

Mi-a tresărit un pic inima când am auzit asta. Am zâmbit şi am băut nişte bere.

— Eşti tot pusă numai pe distracţie? am întrebat.

Nu ţineam neapărat să aud despre viaţa ei amoroasă, dar voiam să ştiu tot ce făcea. Tot ce pierdusem.

Elle a râs în timp ce am ajuns la banca de afară şi ne-am aşezat.

— Presupun că se poate spune că da.

— Încă nu ţi-ai găsit *alesul?* am întrebat, sperând că vocea îmi

sună relaxat, nu ca tot ce simţeam că mă strângea pe dinăuntru.

— Poate că l-am găsit, poate că nu. Cum aş şti dacă e alesul? a zis, zâmbind şi ridicând din umeri.

Mi-am mutat privirea, uitându-mă în zare, spre locul în care ştiam că e marea, la doar câţiva metri depărtare.

— Aş vrea să cred că ştim când întâlnim persoana aceea specială.

— Tu ai întâlnit-o pe aleasă? a întrebat ea.

Am înghiţit în sec, am mai băut nişte bere şi am răsuflat.

— Am decis acum mult timp să evit să o întâlnesc până la momentul potrivit, am spus cu voce joasă, de parcă aş fi mărturisit o crimă unui preot.

Estelle s-a dat mai aproape, până ce braţele noastre s-au atins, apoi şi-a aşezat capul pe umărul meu.

— E vreodată momentul potrivit?

— Nu ştiu, am şoptit, întorcând faţa ca să-i miros părul.

— Am întâlnit un tip, a spus ea brusc şi inima mi s-a prăbuşit.

— Da? am spus, dând pe gât restul berii.

— E… diferit. E drăguţ. Mai în vârstă.

— Cu cât mai în vârstă?

A ridicat capul pentru a se uita la mine şi mişcarea ne-a adus nas în nas. Un fior m-a străbătut şi am înaintat mai aproape de ea. Pentru că sunt un nenorocit. Pentru că sunt egoist. Pentru că voiam ca buzele alea să fie ale mele, şi acei ochi să fie ai mei, şi vocea aia să fie auzită doar de mine, chiar dacă era pentru o singură noapte.

— Mai mare decât mine, a şoptit, nasul atingându-i-se de al meu. Mai mare decât tine.

M-am dat înapoi, uitându-mă un moment în jur, fiind străbătut de adrenalină la gândul de a fi prinşi. M-am certat o clipă, o clipă scurtă, fugară, care s-a pierdut imediat ce m-am uitat din nou în ochii ei.

— Îţi plac tipii mai mari? am şoptit, buzele mele mângâindu-le pe ale ei.

Privirea ei m-a fulgerat.

— Îmi plac unii.

— Da? am întrebat, apucându-i cu dinţii buza de jos.

— Da, a zis, respirând greu.

— Crezi că el e alesul? am întrebat şoptit, aşezându-i un sărut pe marginea buzelor.

— Nu, a spus ea, repetând mişcarea mea şi sărutându-mă pe marginea alor mele.

— Ai fost vreodată îndrăgostită, Estelle? am întrebat-o încet, dându-mă un pic în spate pentru a-i căuta ochii mari.

— Tu ai fost? a şoptit, privindu-mă fix, aşteptând.

— Am…

Nu am ştiut ce să zic şi, până să apuc să zic ceva, nişte voci gălăgioase s-au auzit din spatele nostru şi ne-am depărtat rapid. Ne-am întors şi am văzut câţiva tipi încurajându-l pe altul, care dădea berea peste cap. Mulţimea aclama şi ţipa, dar s-au potolit repede şi ne-am uitat iar unul la celalalt.

— Vreau foarte mult să mă săruţi, a spus ea, uitându-se în ochii mei.

De parcă ar fi fost posibil, inima m-a înţepat şi mai tare în piept. Am aplecat capul până ne-am lipit nasurile.

— Vreau foarte mult să te sărut din nou.

— Vreau să faci mai mult de data asta.

Mi-am ţinut respiraţia.

— Estelle…

— Te rog.

Am închis ochii la rugămintea ei. Am profitat de acel moment pentru a bloca petrecerea zgomotoasă şi a mă concentra pe motivele pentru care asta nu se putea întâmpla. *Victor e cel mai bun prieten al tău şi ai promis că vei avea grijă de ea, nu că o vei răni. O să te omoare. E fratele tău. Cum te-ai simţi dacă el i-ar face asta lui Sophie?*

Dar apoi am simţit-o pe Estelle apropiindu-se şi mai mult. Am simţit respiraţia ei gingaşă pe urechea mea şi, în timp ce mâna ei s-a întins în jos şi s-a aşezat chiar pe penisul meu, nu am mai putut nici

respira, darămite să gândesc.

— Te vreau, Oliver! a şoptit.

Ochii mi s-au deschis brusc şi, când m-am uitat la ea, am ştiut că nu aş putea s-o refuz nici dacă voiam. Chiar dacă ar fi trebuit.

S-a ridicat, m-a luat de mână şi a început să meargă spre căsuţa mea. M-am uitat peste umăr ca să mă asigur că nu ne văzuse cineva. Ochii au scanat petrecerea, căutându-l pe Vic în mod special, dar nu l-am văzut. Apoi m-am simţit ca un nemernic pentru asta. Eram pe cale să dispar într-o cameră cu sora lui mai mică şi mă asiguram că nu ne-a văzut. Trebuia să o protejez de lupul cel rău şi totuşi iată ce făceam, simţindu-mă chiar eu ca un lup. Dar nu mă puteam abţine. Când era vorba de Elle, nu vedeam lumina roşie, vedeam numai verde şi start, şi simţeam lucruri care mă făceau să vreau să fiu mai bun pentru ea, deşi ştiam că nu pot.

Uşa s-a deschis şi s-a închis în spatele nostru. Imediat ce ne-am întors unul cu faţa la celălalt, a sărit pe mine, picioarele încolăcindu-i-se de mijlocul meu, şi şi-a aruncat braţele în jurul gâtului meu, în timp ce îşi zdrobea buzele de ale mele. Am ţinut-o, apucând-o de fund, în timp ce îmi afundam limba în gura ei. Nu m-am putut abţine să gem când a muşcat-o uşor, sugând-o înăuntru şi afară din gura ei. Am pus-o jos, doar ca să o las să-mi scoată tricoul. M-a ars cu privirea, de la faţă până la trunchi. Degetele ei mici mi-au atins fiecare linie a corpului, lăsând o dâră de foc în fiecare loc pe care l-au atins.

— Te gâdili, a zis, uitându-se în sus la mine, mirată.

Nu mă gâdila, nu chiar, dar când mă atingea aşa, muşchii mi se contractau, aşa că am ridicat din umeri şi am lăsat-o să creadă că aşa e. Nu am vrut să o grăbesc, aşa că am lăsat-o să mă dezbrace complet. Am lăsat-o pe ea să conducă şi să decidă ce urmează.

— Eşti superb, a răsuflat ea, în timp ce eu stăteam gol în faţa ei.

A întins mâna şi m-a apucat de penis, care a tresărit. Am gemut, muşcându-mi buza şi lăsând capul pe spate, rugând toţi zeii să-mi dea destulă putere cât să nu-mi dau drumul în mâna ei în timp ce

mi-o freca. Până la urmă mi-am pierdut controlul şi am păşit în faţă, apucând-o de tivul bluzei. Am aşteptat, m-am uitat cum îmi face semn din cap să i-o dau jos. Am făcut-o, apoi am rămas holbându-mă la pieptul ei gol. Îmi imaginasem cum arată de un milion de ori, şi niciuna dintre acele dăţi nu se compara cu realitatea. Era pur şi simplu… perfectă. I-am desfăcut fermoarul fustei şi am lăsat-o să-i cadă la picioare, în jurul pantofilor cu toc pe care îi purta. Apoi am înclinat capul şi am sărutat-o, un sărut încet, tacticos, care s-a înteţit odată ce mâinile îmi coborau de-a lungul corpului ei. Buzele mi s-au depărtat de ale ei şi şi-au făcut drum către gâtul ei, pe claviculă, în defileul dintre sânii ei… apoi i-am supt fiecare sfârc. M-a tras de păr cu un geamăt profund de încurajare, aşa că am continuat să-i acopăr corpul cu sărutări, peste chiloţi, pe care i-am tras cu dinţii. I-am împins în jos peste gambe, până la labele picioarelor, unde i-am desfăcut fiecare pantof şi am ajutat-o să-i scoată.

Eram încă în genunchi, croindu-mi drum înapoi în sus, când o undă de dorinţă m-a lovit ca un val de trei metri. M-am oprit şi m-am uitat în ochii ei când am ajuns între coapsele ei pentru a le îndepărta. M-a privit fascinată, ca şi cum aş fi fost un puzzle minunat pe care încerca să-l rezolve.

— Pe pat? am întrebat, în timp ce mâinile mele îi mângâiau încet coapsele.

A dat din cap, cu buzele desfăcute, uitându-se cu ochii aceia multicolori. M-am ridicat şi am dus-o în braţe pe pat, ca pe o mireasă. Niciunul din noi nu a vorbit în timp ce mă mişcăm din nou pe corpul ei, sărutând-o, amăgind-o, arătându-i cât de mult o vreau. Corpul i se zbătea pe pat, sub buzele mele umede, şi mă trăgea de păr, spunându-mi numele iar şi iar. *Oliver, o, Olivei!* Niciodată nu am auzit o melodie atât de frumoasă.

Degetele au luat locul buzelor când m-am întors la sânii ei, prinzându-i sfârcurile şi strângându-le încet.

— E atât de bine, a scâncit cu o zvâcnire, iar eu am zâmbit. Voiam să se simtă mai bine. M-am poziţionat între picioarele ei şi m-am

oprit. Niciodată nu mă opream, întotdeauna căutam un prezervativ, mi-l puneam şi continuam. Niciodată nu mă opream ca să mă întreb dacă aş putea să scap fără prezervativ. Niciodată nu mă opream şi-mi doream să nu fie nicio barieră între noi. Dar acum eram cu Elle. *Elle a mea.*

Mâinile i s-au mişcat pe pieptul meu, în jos, până la penis, şi l-a strâns din nou.

— Iau pastile, a spus ea încet.

— Faci asta des? Fără prezervativ? am întrebat pe acelaşi ton.

Inima mi se împiedica de nerăbdare. De ce am întrebat asta? Conta? De când mă interesa ce fac iubitele mele cu alţi parteneri?

A scuturat din cap.

— Niciodată.

Am răsuflat uşurat. Niciodată. M-am simţit în al nouălea cer. Puteam să-i ofer ceva ce nu mai avusese niciodată. Nu am fost cel care i-a luat virginitatea. Nu am fost eu cel care a avut plăcerea primului ei sărut. Dar asta puteam să-i ofer. M-am lăsat mai jos şi am tachinat-o cu penisul pe coapse.

— Te rog, Oliver, a spus ea, tremurând sub mine. Te rog!

M-am aplecat şi am sărutat-o din nou, lăsând-o să-şi simtă gustul pe buzele mele şi gemând când m-a tras de păr mai aproape.

— O luăm încet, am şoptit lângă ea.

— Nu, nu vreau încet, a zis, cu ochii larg deschişi. Şi-a tras şoldurile în sus, iar eu am zâmbit.

— Vreau eu încet, am spus, împingându-mă înăuntrul ei cu o mişcare adâncă.

Corpul i s-a arcuit pe pat, însoţit de un scâncet. M-am tras înapoi şi a oftat, am împins din nou înăuntru şi a scâncit iar.

— Tot mai vrei repede? am întrebat, mârâind când şi-a strâns picioarele în jurul meu.

— Tot vreau repede, a gâfâit ea, privindu-mă.

Am ieşit cu totul, apoi am intrat încet şi am zâmbit când a gemut spre mine. Împingeam tare şi prelung. Mă bucuram de cum o

simţeam în jurul meu. Încercam să-i absorb căldura, umezeala, tot ce puteam, aşa că nu mă grăbeam. Nu m-am grăbit până când a dus mâna în jos, spre abdomenul ei plat, la locul în care corpurile ni se uneau, şi a început să frece. Atunci am pierdut controlul. I-am ridicat piciorul şi am început să mă mişc. Să mă mişc cu adevărat. Mi-a ţipat numele, iar eu l-am gemut pe al ei. Şi-a înfipt unghiile în mine, şi asta m-a făcut să mă mişc mai repede. Apoi a început să scâncească *Oliver, Oliver, nu pot, nu pot*, în timp ce îşi mişca dintr-o parte în alta capul şi dădea ochii pe spate. Am ieşit din ea şi a gâfâit şi arăta ca şi cum m-ar fi omorât, aşa că m-am dat în spate şi m-am aşezat, luând-o pe sus şi aşezând-o în poala mea. Nu am pierdut nicio secundă contactul vizual şi când am pătruns-o şi a început să se mişte, am fost pierdut.

Felul în care îmi cerceta privirea spunea *simţi asta? O simţi şi tu? Mi se pare mie?* Cuvintele nu au fost niciodată verbalizate. Au fost spuse cu limba unuia lipită de a celuilalt. *Încă mai cauţi? Încă mai crezi că altcineva e mai bun pentru tine?* Mâinile mele i-au încadrat faţa, la fel cum au făcut ale ei cu a mea, şi ne-am ţinut unul pe altul în timp ce ea a ajuns în pragul orgasmului. Eu am ajuns imediat după ea. A fost lent la început, apoi puternic şi epuizant. Ne-am uitat unul la celălalt trăgându-ne respiraţia, căutând încă… chestionându-ne… întrebându-ne lucruri pe care nu am avut curajul să le spunem cu voce tare.

Capitolul douăzeci şi trei

Prezent
Estelle

— Aia e o rochie nouă? mă întreabă Vic, în timp ce iau loc la masă, vizavi de el.

— Am cumpărat-o ieri cu mama. Cu mama şi cu Bettina.

Vic mârâie.

— Doamne, ce pereche. Şi au reuşit să agaţe un nenorocit cu care să te vezi, în timp ce făceaţi cumpărături.

Râd, pentru că nu e complet greşit ce spune. Venirea lui Zach aseară mi-a întărit convingerea că bărbaţii disponibili la momentul ăsta nu sunt chiar spectaculoşi. Este arătos, fermecător şi vorbeşte despre el nouăzeci la sută din timp. A folosit restul de zece la sută din timp pentru a-mi spune cât ar putea să câştige de pe urma inimilor mele caleidoscopice. Până a ajuns Victor, eram gata să mă duc la culcare, dar am mai stat, pentru că era atât de stingherit. Pe drum spre casa părinţilor făcuse pană şi l-a rugat pe Oliver să-l ia, pentru că deja folosise rezerva. Asta a dus la un Oliver stând confuz în sufragerie, uitându-se ba la Zach, ba la mine, cu o mină ciudată. Nu eram sigură dacă era gelos sau dacă era doar enervat de cât de mult vorbea Zach. Oricum, s-a scuzat şi a plecat destul de devreme şi imediat ce a plecat, m-am dus sus.

— Nu a făcut altceva decât să vorbească despre el, zic, scuturând din cap.

— Ca un artist adevărat, spune Vic şi rânjeşte când îl plesnesc peste umăr. Ai mare noroc la întâlniri, ha?

— Întâlnirea ta cu el a fost mai lungă decât a mea. Eu m-am dus la culcare, îi spun, ridicând o sprânceană.

— Cum zici tu. Nu ieşi cu el. E un afemeiat şi un adulterin şi sunt destul de convins că e implicat în nişte chestii ciudate.

— Asta spui despre toată lumea. „Sunt destul de convins că e implicat în nişte chestii ciudate”, îl imit, dând ochii peste cap.

Ridică din umeri.

— De obicei am dreptate.

— Eşti mai rău decât tata. Nu o să fii niciodată de acord cu un bărbat cu care ies.

— Nu e adevărat, spune, el, încruntându-şi sprâncenele.

Se uită în sus când aude uşa închizându-se după mine şi, până să mă întorc, îmi prinde privirea.

— Atâta timp cât e un băiat bun, nu un fustangiu, şi nu e implicat în lucruri dubioase, sunt de acord.

— Cu ce eşti de acord? întreabă Oliver, a cărui voce mă face să tremur.

Mă ridic şi merg spre bucătărie, uitându-mă înapoi şi întâmpinându-l cu un zâmbet.

— Vic îmi spune cu cine pot şi cu cine nu pot să ies. Nu-ţi face griji, până acum nu eşti pe lista de candidaţi.

Vic izbucneşte în râs şi spune ceva de genul:

— Asta ar fi culmea.

În timp ce Oliver se holbează la mine, nevenindu-i să creadă că am zis asta, am nevoie de tot autocontrolul de care sunt în stare pentru a nu-i arata degetul mijlociu. În schimb, îmi întorc atenţia către cămară şi aranjez cerealele. Nu ştiu de ce sunt aşa de furioasă, dar pare că, de câte ori inima mea are legătură cu Oliver, totul înăuntrul meu face scurtcircuit. Şuruburile mele, deja slăbite, se clatină. Judecata mea, deja îndoielnică, dispare. Şi, în ultimul rând, latura mea posesivă, pe care nu am ştiut că o am, iese la suprafaţă. Tot ce îmi aduc aminte e că Bobby a menţionat că e „seara cu Grace” şi e de-ajuns ca să vreau să arunc cu ceva în bărbatul care nici măcar nu e al meu.

— Mama are numai cereale sănătoase din tărâţe aici, strig. Ce naiba! zic, când uşa cămării se trânteşte în faţa mea şi mă trezesc cu Oliver privindu-mă languros.

Mă încrunt.

— Ce e?

— Cine e pe listă? mă întreabă el şi îmi ia câteva secunde până realizez la ce listă se referă.

Râd.

— Ce contează?

— Contează, insistă el.

Ridic o sprânceană.

— Cum a fost „seara cu Grace”?

Oliver măreşte ochii, şocat.

— Ce?

Deschid din nou cămara, făcându-l, efectiv, să se dea din calea mea.

— Nu există seară cu Grace, spune el cu voce tare.

Simt cum ochii lui mă ard pe o parte a feţei, uitându-se la mine prin uşa cămării.

— Există doar seara Mae, seara Danny, seara Patrick, seara Justin… vrei să continui? Pentru că îmi petrec majoritatea serilor de gardă într-un spital, în afara cazului în care sunt foarte norocos, iar atunci e seara Estelle.

Cuvintele lui îmi accelerează bătăile inimii, dar refuz să mă uit la el.

— Acum spune-mi, cine e pe lista candidaţilor?

— Chiar vrei să ştii? întreb cu voce joasă, închizând cămara.

Îşi încrucişează mâinile la piept. Nu poartă hainele de spital azi, ci un tricou bleumarin, care îi încadrează umerii, şi blugi care îi vin pe coapse de parcă ar fi fost făcuţi la croitor. Părul îi este ud şi pieptănat pe spate şi este bărbierit. Arată ca un afurisit de model şi urăsc asta. Băiat idiot. Băiat drăguţ idiot.

— Am întrebat.

— Du-te şi întreabă-l pe frate-meu, îi zic, arătând din cap în direcţia aceea.

— Te întreb pe tine.

Îmi încrucişez braţele şi stau în faţa lui.

— Iar eu îţi spun să te duci să-l întrebi pe el, pentru că nu ştiu cine e pe lista celor aprobaţi. Este vreun motiv pentru care mi-ai închis în nas uşa cămării sau eşti aici doar ca să mă enervezi, Bean?

Deschide gura şi o închide, apoi o deschide din nou.

— Vreau lista ta. Nu mă interesează lista lui Vic. Ştiu că nu voi ajunge niciodată pe a lui. Vreau lista cu cei aprobaţi de tine.

Nu pot să vin cu o replică la asta, aşa că sunt bucuroasă când intră tata, dregându-şi vocea, şi trebuie să-mi mut privirea de la privirea intensă a lui Oliver. Ochii căprui ai tatălui meu ţopăie de la unul la altul şi ridică interogator din sprâncene.

— Întrerup ceva?

— Nu, spunem eu şi Oliver în acelaşi timp.

— Am auzit că asta e ultima ta săptămână la spital, spune tata, cu vocea lui entuziastă, ocolind şi desfăcând braţele pentru a-l îmbrăţişa pe Oliver. Felicitări, băiatul meu, ştiam eu că poţi, în ciuda nopţilor târzii petrecute în oraş.

Mârâi şi mă prefac că mă înec. Persoanele din casa asta nu pot să nu mai vorbească despre trecutul omului ăstuia? Isuse!

— Mulţumesc, spune Oliver. Acum e timpul pentru lumea reală.

— Ştii unde o să lucrezi? întreabă tata, deschizând frigiderul.

Oliver se întoarce către mine când răspunde.

— Am primit câteva telefoane, dar îl aştept pe cel potrivit, spune el.

Pufnesc ca o şcolăriţă răsfăţată şi mă întorc.

— Tată, ce s-a întâmplat cu cerealele Lucky Charms?

— Mama ta nu vrea să le mai cumpere.

— Ce? De ce? întreb, deschizând congelatorul. Nu aveţi nimic de mâncare!

Râsul mamei răsună prin toată casa.

— Nu avem nimic din ce îţi place ţie să mănânci, dar avem o grămadă de mâncare. Stai jos, o să-ţi fac nişte ouă.

— Urăsc ouăle, mormăi încet.

În timp ce stau cu spatele la blatul de bucătărie, degetele lui Oliver îmi trec prin păr şi simt un fior care îmi face ochii să ţâşnească spre ai lui.

— Îţi plac ouăle, zice el.

Scutur din cap.

— Chiar nu-mi plac.

— Cu brânză de capră? întreabă el, acum degetele fiindu-i întrepătrunse cu ale mele.

— Îmi plac un pic dacă au brânză de capră, şoptesc, încercând să-mi desfac mâna din a lui, dar face să fie imposibil.

— Ce faci?

— Vreau să fiu pe lista aia, spune încet, ca numai eu să pot auzi, dar ochii îmi trec automat prin cameră, pentru a mă asigura că nimeni nu e atent la noi.

— Atunci înscrie-te pe listă.

— Pe a ta sau pe a lui? întreabă el, arătând cu capul în direcţia în care se află Victor.

— Care contează mai mult pentru tine.

Mă întind ca să-i dau părul de pe faţă, trecându-mi degetele prin el, pentru a rămâne pe spate. Această mişcare îl face să închidă ochii şi inima mă înţeapă din cauza intimităţii situaţiei. Tata îşi drege din nou vocea şi mă îndepărtez de Oliver, lăsând destul spaţiu între noi cât să pară că nu se întâmplă nimic. Pentru că nu se întâmplă nimic. *Nimic.*

— Vrei cafea, Oliver? întreabă tata.

— Da, vă rog.

Când trec pe lângă el, tata îşi suceşte buza într-un zâmbet.

— Fratele tău l-ar omorî. Ştii asta, nu?

Mă sprijin de marginea blatului de bucătărie.

— Nu are niciun motiv.

Râde.

— Eşti sigură?

Şi astea fiind zise, mă grăbesc la masă şi mă aşez în faţa fratelui

meu, ca de obicei. Oliver se aşază lângă mine, ca de obicei, iar mama şi tata stau pe locurile lor, în timp ce mama pune mâncarea în mijlocul mesei: omletă, ouă ochiuri, ouă poşate, pâine prăjită, gem şi unt. Eu iau pâine prăjită. Oliver îşi atribuie obligaţia de a mă servi cu omletă, pentru că e cu brânză de capră şi bacon. Îi mulţumesc şi mănânc cu o mână, în timp ce cu cealaltă mă joc neastâmpărat cu şerveţelul în poală. Tata se uită la noi ca şi cum am fi pe cale să anunţăm că sunt însărcinată şi tot micul dejun este stânjenitor.

— Îmi place cum îţi stă cu rochia asta, îmi şopteşte Oliver, şi faţa mi se aprinde.

— Oliver, Tom spune că îţi vei termina rezidenţiatul în curând. Vei rămâne la pediatrie? îl întreabă mama.

— Sigur. Îmi place să lucrez cu copiii, aşa că îmi caut un cabinet mic căruia să mă alătur.

— Totuşi, probabil că vezi atâtea lucruri în spital, spune mama cu voce tristă.

— Nu e uşor, spune Oliver, întinzându-şi mâna după a mea pe sub masă. Chiar te face să-ţi dai seama cât de multe avem şi cât de norocoşi suntem că nu avem probleme de sănătate.

— Este clar. Sunt sigur că îţi oferă o altă perspectivă asupra propriei vieţi, comentează tata.

— Aşa e, răspunde Oliver strângându-mi mâna.

Simt că îmi strânge inima.

— M-a făcut să văd clar multe lucruri.

— Cred că anul ăsta ne-a deschis ochii în multe privinţe, începe mama, până să o întrerupă Victor.

— Am ratat eu anunţul că ăsta e mic dejunul de Ziua Recunoştinţei?

Îmi muşc buza, încercând să nu râd, şi mă uit la Oliver, care pare să facă acelaşi lucru. Ne strângem mâinile mai tare.

— Nu trebuie să fie Ziua Recunoştinţei ca să fii recunoscător, spune mama.

— Vic e doar supărat pentru că fata aia cu care se vede nu a mai

trecut pe la el de câteva zile, zic eu, scoţând limba la el când se strâmbă.

— Mă rog. Măcar nu trebuie să facă mama pe peţitoarea pentru mine.

— Nici pentru mine nu trebuie! spun, aruncându-i mamei o privire.

— Dovedeşte-o, zice Vic. Dovedeşte-o. Ieşi în oraş în seara asta şi găseşte-ţi un partener în modul clasic.

Râd.

— Prin ieşit în oraş bănuiesc că te referi la un club şi ăla e ultimul loc unde aş vrea să-mi găsesc un partener. În afară de asta, de când vrei tu să ies cu bărbaţi?

— De când ai început să te iei de viaţa mea amoroasă, când tu nu ai deloc.

Îmi dau ochii peste cap.

— Sunt singură şi fericită, mulţumesc foarte mult.

— Zic doar că nu am nicio problemă în a găsi femei care vor să iasă cu mine.

— Nici eu nu am probleme în a găsi bărbaţi care să iasă cu mine.

Ridică o sprânceană, dar nu mai comentează.

— Vorbesc serios, Victor.

Îşi ridică mâinile.

— Am lăsat-o baltă, Elle. A rămas valabil să ieşim ca să sărbătorim faptul că am încheiat cazul ăsta?

— Cred că da, nu? zic, ridicând din umeri.

— Poate îţi găseşti acolo un partener.

— Eşti atât de enervant.

— Nu se ştie, poate găseşti dragostea unde nu te aştepţi, zice el râzând.

— Mamă, nu ai de gând să-i zici nimic fiului tău idiot?

— Estelle!

— Ce Estelle? Se poartă ca un prost!

— Cred că fratele tău vrea doar să-ţi refaci viaţa, spune tata.

Numai că are un mod ciudat de a-şi arăta sentimentele. Şi oricum, cine zice că nu îşi reface viaţa chiar sub nasul nostru?

Victor pufneşte.

— În primul rând, ne-am da seama. În al doilea, nu cunoaştem pe nimeni cu care s-ar cupla.

— Nu se poate întâmpla aşa ceva, îmi spun în mâini, în timp ce Oliver râde lângă mine.

Victor îl sună pe Jenson, care pare a fi în oraş în fiecare weekend, pentru a ni se alătura. Invitaţii lui sunt: Mia, Jenson, Oliver, Bobby şi eu. A, şi cele pe care or decide Jenson şi Oliver să le aducă, pentru că Dumnezeu ştie că nu ies fără o parteneră decât dacă urmează să găsească acolo.

* * *

— De ce naiba să vrea să meargă într-un club? întreabă Mia, în timp ce umblăm prin dulapul ei.

— Pentru ca în mod clar Victor nu are o viaţă în afara muncii lui, care, lasă-mă să-ţi amintesc, constă în a avea de-a face cu oameni care divorţează şi încearcă să se jupoaie unii pe alţii.

— Îhh. De ce e din nou Jenson aici? Devine enervant. Îmi place mai mult când e pe coasta de Est, spune ea şi deodată se opreşte din a căuta haine şi se aşază pe pat.

Mă uit la ea şi văd expresia tristă care îi cuprinde faţa de fiecare dată când e menţionat Jenson.

— Nu trebuie să mergi, îi zic. Poţi să sari ieşirea asta.

Mia se uită la mine.

— Eşti sigură că o să fii OK?

— O să fiu bine. O să am trei paznici şi nu pot să te învinuiesc pentru că nu vrei să-l vezi pe Jenson.

Oftează.

— Pur şi simplu nu sunt pregătită.

Mă aşez lângă ea şi îi ţin mâinile în ale mele.

— Ştiu.

Nu îi spun ca Jenson pare supărat de fiecare dată când e pomenit numele ei, pentru că nu are rost.

— Mă enervează faptul că te întristează atât de tare.

Mia zâmbeşte.

— Şi eu, dar asta e viaţa.

Conversaţia se mută la ţinuta şi la părul meu şi încep să mă pregătesc şi, pentru o vreme, amândouă uităm de fantomele trecutului.

Capitolul douăzeci şi patru

Când ajung la club, sunt condusă în zona VIP, unde Victor, Bobby, Jenson şi Oliver vorbesc cu nişte femei de la masa de lângă ei. Îi privesc pentru câteva momente, dar muzica house dată tare şi lumina chioară fac imposibil să înţeleg ce spun. Faptul că niciunul nu simte că îi privesc destul cât să se uite în sus spune tot. Sunt toţi complet pierduţi în conversaţie. Oliver îşi aruncă capul pe spate, râzând, şi pot să jur că-i simt râsul vibrând din pieptul lui până în al meu. Sau poate e de la boxa de care mă sprijin. Oricum, e destul pentru a-mi îndrepta în sfârşit paşii în direcţia opusă, către bar. Mă voi întoarce după ce îmi voi fi alimentat corpul cu tot curajul lichid de care are nevoie pentru a sta lângă ei… lângă *el*.

Imediat ce fundul îmi atinge scaunul de la bar, cer ceva de băut şi încep să privesc în jur, uitându-mă cum se mişcă trupurile şi cum femeile merg ţanţoş pe ringul de dans în căutarea următoarei victime. După două băuturi mă ridic, merg din nou la zona VIP şi îi fac cu mâna fetei care m-a condus mai devreme. Zâmbeşte şi mă conduce din nou la Vic şi mă aşez direct în faţa lor, ca să mă audă, în ciuda muzicii.

— Hei!

Victor îşi desprinde ochii de la femeia care îi sta practic în braţe, dar se pare că acum toate femeile stau în braţele bărbaţilor. Încerc să evit să mă indispun, nelăsându-mi privirea să alunece spre Oliver.

— În sfârşit, ai ajuns! zice fratele meu, părând sincer fericit, în timp ce se ridică pentru a mă îmbrăţişa. Ea e sora mea, Estelle. Poate să garanteze pentru noi şi să vă confirme că suntem toţi singuri.

Probabil că fac o faţă ciudată, pentru că cea care e agăţată de el râde zgomotos.

— Bună, Estelle. Eu sunt Marie.

Apoi toate cele patru femei mi se prezintă.

— Deci sunt singuri, spune o brunetă.

Pare un pic beată, cu zâmbetul mult prea larg şi mâinile în poala lui Oliver, trăgând de el. Totuşi, zâmbesc, deşi e un zâmbet încordat.

— Sigur. Unii au un trecut mai agitat decât alţii. Alegeţi.

Îl fulger pe Jenson cu privirea şi dă din cap spre mine, ca şi cum nu i-ar veni să creadă. Probabil că a fost o răutate din partea mea.

— Era doar o glumă. Ne vedem mai târziu, băieţi.

Le fac scurt cu mâna şi le arunc un ultim zâmbet înainte de a mă întoarce la acelaşi bar la care am fost mai devreme. Simt pe cineva aşezându-se lângă mine, dar nu îl bag în seamă. Sorb în continuare din băutură şi bat darabana pe tejghea cu unghiile în timp ce mă gândesc dacă să mai stau puţin sau să plec şi s-o sun pe Mia, să mergem undeva.

— Ce face o femeie ca tine aici, singura? mă întreabă, iar ochii îmi sar din orbite, practic, pentru că are cel mai sexy accent britanic pe care l-am auzit vreodată.

Nu că aş fi auzit multe, în afară de filme. Mă întorc în scaun şi dau de un bărbat atrăgător, mai în vârstă. Arată a om de afaceri, mai mult după costumul pe care îl poartă decât după orice altceva.

— Nu sunt singură. Aveam nevoie de puţină distanţă de oamenii cu care se presupune că sunt.

Îşi strânge buzele.

— Atât de rău?

Privirea mi se plimbă pe trăsăturile lui şi observ buze subţiri, ochi închişi la culoare, cârlionţi de culoare deschisă în cap şi lipsa părului pe faţă. Mă întreb dacă e la fel de fină la atingere cum pare. Zâmbetul i se lărgeşte, la fel şi al meu.

— Sunt cu fratele meu şi prietenii lui, sărbătorim ceva legat de munca lui. E destul de nasol.

— În cazul ăsta, mai vrei unul? întreabă, uitându-se la paharul meu de votcă şi apă tonică, acum aproape gol.

— Sigur, zic zâmbind. Ai venit singur?

— Cu câţiva tipi de la muncă.

Arată spre o masă aproape de cea unde stau Vic şi băieţii.

— Stai la VIP şi ai venit până aici ca să-ţi iei de băut?

Se apleacă, astfel încât gura lui să fie lângă faţa mea.

— Te-am văzut şi m-am gândit să vin să mă prezint, înainte ca altcineva să apuce să o facă.

Zâmbesc şi îmi concentrez atenţia la băutura pe care barmanul o aşază în faţa mea.

— Miles, spune el, întinzându-mi mâna.

— Estelle.

— Foarte frumos nume. Ce faci ca să te distrezi, Estelle? În afară de a evita petreceri plictisitoare cu fratele tău.

Privirea mea o găseşte pe a lui şi îi zâmbesc scurt.

— Dansez.

Ridică o sprânceană.

— Arată-mi.

Mă ridic, dau pe gât băutura într-o maniera nu foarte feminină şi îl iau de mână, trăgându-l după mine pe ringul de dans. Arunc o privire peste umăr, unde sunt băieţii, şi văd că încă vorbesc, în afară de Victor, care acum dansează cu una dintre fete. Singurul care mă observă e Oliver, iar privirea pe care mi-o trimite e suficientă pentru a mă aprinde pe interior. Miles mă apucă de şolduri şi începem să ne legănăm pe muzică. În sfârşit închid ochii şi ignor privirea lui Oliver, la un loc cu tot restul. Las muzica să mă cuprindă şi îmi las corpul să preia controlul, până la punctul în care uit unde mă aflu şi cu cine.

— Te pricepi foarte bine, îmi spune Miles la ureche. La ce te mai pricepi?

Nu-mi pot stăpâni un zâmbet, dar continui să dansez şi îi ignor întrebarea. Rămânem pe ringul de dans şi, pe măsură ce melodiile devin mai provocatoare, la fel devin şi mişcările mele, şi mâinile lui Miles pe corpul meu. De unde la început erau pe mijlocul meu, au căzut pe fund. Mă întorc în braţele lui şi îi trag mâinile mai sus, pe talia mea, şi în timp ce fac asta detectez o siluetă înaltă îndreptându-

se spre noi. În mod normal nu ar fi nimic ciudat, din moment ce ne aflăm în mijlocul unui club aglomerat, dar aş recunoaşte mersul acela oriunde. Bătăile inimii mi se accelerează puţin când îi întâlnesc privirea lui Oliver. Mă uit pe lângă el şi observ că Vic şi Bobby sunt amândoi prinşi cu fetele de lângă ei. Dacă observă că Oliver a plecat, nu o arată. Nu se opreşte până nu ajunge la mine.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spune el, aplecându-şi faţa între mine şi partenerul meu de dans.

— Dansăm, spune Miles, dar se opreşte, aşa că toţi trei stăm.

— Şi acum nu mai dansaţi, spune Oliver, cu o voce care îmi face părul de pe ceafă să se ridice.

Miles o ia ca pe o provocare şi ridică o sprânceană, uitându-se la mine ca şi cum ar spune *îţi vine să crezi ce face tipul ăsta?* Şi, sinceră să fiu, nu, nu-mi vine să cred.

— Oliver, ce vrei? îl întreb.

Nici nu se uită la mine. Continuă să-l fixeze pe Miles.

— Aş vrea să las în urmă zilele când mă băteam, în şcoala generală, aşa ca, dacă ai putea să-mi faci favoarea să-ţi iei mâinile de pe fundul ei şi să pleci, o să fim OK, spune Oliver.

Furia îmi clocoteşte în adâncul stomacului în timp ce privesc schimbul de replici. Singurul lucru la care pot să mă gândesc este „seara cu Grace". Cuvintele mi se repetă în cap, urmate de chicotitul amuzat al lui Bobby, şi deodată sunt lividă, pur şi simplu.

Fac un pas în spate şi îi arunc o privire criminală.

— Care e problema ta?

— Înţeleg ca vă cunoaşteţi, spune Miles, dând din cap.

Se uită la mine o ultimă dată.

— Când terminaţi de jucat ce joc vrea el să jucaţi, eşti bine-venită să ni te alături la masa noastră.

Apoi se întoarce şi dispare în mulţime, lăsându-mă să mă uit cu gura căscată la locul unde stătea.

— Elle, zice Oliver, dar ridic mâna pentru a-l opri şi mă întorc şi plec către partea din spate a clubului.

Coada la baia femeilor este ceva nebunesc, ca de obicei, aşa că mă uit în ambele părţi şi concep planul următor. Când observ o siluetă venind din spatele meu, ţâşnesc spre cea mai apropiată ieşire, tremurând când mă loveşte un val de frig.

— Estelle! strigă el, în timp ce uşa se închide în urma lui, zgomotul clubului estompându-se.

— Ce vrei? îi spun.

Ce ar putea să vrea. Îmi ţin braţele apropiate, în timp ce alcoolul rămas îmi traversează corpul, protejându-mă de aerul rece de afară. Brusc sunt foarte supărată pe tot, pe toată lumea. Asta se presupunea a fi o ieşire în oraş. Poate chiar o noapte în care să-i arăt lui Vic că pot să-mi găsesc singură un bărbat, fără ajutorul mamei, fără şcoală, fără artă, doar eu. Şi e o prostie. E o prostie, pentru că sunt într-un club, încercând să demonstrez lucruri pe care nu ştiam că am nevoie să le demonstrez. Ce aş fi făcut, oricum? Să am o aventură de o noapte cu un bărbat la întâmplare? Să găsesc o şansă reală de a-mi reface viaţa într-un loc unde conversaţia e opţională, iar sexul pe uscat e obişnuinţă? Îmi scapă un râs, din cauza gândurilor tâmpite, idioate pe care le am. Şi urmează încă unul când îmi aduc aminte cine e în spatele meu: singurul bărbat pe care îl vreau, dar nu ar trebui. Cel pe care nu *vreau* să-l vreau. Cel pe care îmi e *groază* să îl vreau.

Când Oliver nu răspunde, mă întorc cu faţa spre el. Are ochii închişi, trecându-şi mâna prin păr şi dându-l pe spate, parcă ar filma o reclama la Pantene. Pare epuizat, ca un om care a muncit optzeci de ore pe săptămână şi tot a reuşit să iasă noaptea în oraş pentru a fi alături de prietenul cel mai bun ca să sărbătorească o victorie. Dar, când deschide ochii şi se uită la mine, parcă primeşte forţe proaspete.

— Ştiu că sunt dat peste cap, Elle. Sau, cel puţin, am fost în trecut, spune el, râzând scurt.

Vine mai aproape, şi eu rămân pe loc. Nu vreau să întrerup nimic din ce îmi va spune cu vocea aceea, în timp ce se uită la mine cu

ochii ăia.

— Nu ai niciun motiv să te deschizi în faţa mea. Ştiu că nu te pot avea, Elle. Ştiu că nu ar trebui să te am. Ofertele de muncă pe care le am sunt din San Francisco, ceea ce înseamnă că probabil voi pleca în curând… din nou. Fratele tău nu ar fi niciodată de acord cu asta… cu noi… ca eu să fiu cu tine, spune el oftând. Stând în faţa mea, îşi trece din nou degetele prin păr. Este atât de aproape, încât doar braţele mele încrucişate stau între noi. Îşi lasă fruntea pe creştetul meu şi respiră prelung, suflându-mi peste faţă.

— Deci, de ce te vreau atât de mult?

— De câte ori o să trecem prin asta? şoptesc.

De câte ori o să te las să-mi frângi inima?

— Acordă-mi o singură întâlnire, spune el la fel de încet, mişcându-şi faţa astfel încât nasurile ni se ating.

— O singură întâlnire şi după aia ce? Pleci a doua zi? zic, păşind în spate.

— Lasă-mi timp să mă gândesc la aspectul ăsta, spune el, ochii săi rugându-i pe ai mei.

Scutur din cap.

— Nu pot.

— De ce nu?

— Pentru că ultima dată când am făcut asta, m-ai părăsit! îi spun, puţin mai tare decât intenţionez.

Tresare.

— Am petrecut împreună noaptea aia, după care m-ai părăsit! M-am trezit a doua zi şi erai plecat. Toate catrafusele îţi dispăruseră! Nu ai lăsat nici măcar un bilet, doar un „Bean a plecat la Berkeley azi, a zis că vă vedeţi data viitoare" de la Victor, care credea că nici nu ne-am întâlnit la petrecere. Ştii cât de tare a durut asta?

Se uită în altă parte.

— Credeam că am stabilit că sunt dat peste cap.

— Da, păi, încetează să ne mai dai tuturor vieţile peste cap odată cu a ta.

Mă fulgeră cu privirea.

— Te-ai logodit un an mai târziu!

— A, trebuia să te aştept? Am omis eu memo-ul în care îmi spuneai că te vei întoarce şi că vom avea o şansă adevărată la ceva? Îmi cer mii de scuze, Rege Oliver. Probabil că am omis asta, la un loc cu scuzele pentru că m-ai lăsat şi apoi mi-ai făcut viaţa un calvar la…

Buzele i se zdrobesc de ale mele înainte să-mi pot termina propoziţia şi îl împing în zidul din spatele lui. Geme când îmi lipesc corpul de al lui şi îmi afund limba în gura lui. Mintea mi se înceţoşează de la mirosul lui, de la gustul lui şi de la senzaţia de fier din gurile noastre, cauzată de ciocnirea dinţilor. Ne sărutăm parcă suntem înfometaţi… hămesiţi… unul de altul. Prin ceaţa din cap aud pe cineva strigându-ne numele, dar nu îmi dau seama ce se întâmplă până nu aud vocea din ce în ce mai tare, mai aproape, iar telefoanele încep să ne vibreze (al lui în buzunar, al meu în husa pe care o am prinsă de încheietură).

— Elle?

— Bean?

Vocea lui Jenson ne străfulgeră, iar Oliver gâfâie lipit de gura mea şi se trage înapoi sau mă împinge pe mine. Se simte aproximativ la fel. Vibraţiile telefoanelor devin frenetice. Mă uit în jos, scoţând telefonul, şi văd numele lui Vic pe ecran. Ochii îmi fug spre Oliver, care îmi spune că pe el îl sună Jenson. Dăm din cap şi răspundem la telefon în acelaşi timp.

— Da, e cu mine, suntem afară, spune Oliver în telefon.

— Sunt afară, îi spun lui Vic.

— A. Jenson e cu voi? A ieşit să fumeze.

— Nu, nu l-am văzut.

— Te întorci cu noi? Nu am apucat să stau cu tine înăuntru.

— Erai puţin ocupat înăuntru, îi spun şi deschid gura pentru a aproba, când mă întrerupe.

— OK, păi atunci ne vedem acasă. Spune-i lui Bean că fetele cu

care vorbeam vin la noi, spune Victor şi simt cum mi se întoarce stomacul.

— Sigur. Îi spun, zic, uitându-mă la Oliver, care mă priveşte intens. Imediat ce închid şi îmi bag telefonul în poşetă, Oliver întinde mâna spre mine, dar ridic mâinile pentru a-l opri.

— Nu te obosi. Victor zice că aveţi companie în noaptea asta. Voia să-ţi transmit că vin fetele la noi, îi spun, mergând spre ieşirea de pe alee, în faţa clubului. Îl prind pe Jenson holbându-se la noi, cu gura căscată şi tot restul. În momentul ăsta nici nu mă interesează că ne-a văzut. Mâine sunt sigură că o să mă gândesc mai mult la asta, dar acum simt că trebuie să plec de acolo.

— Iau un taxi, îi spun când ajung lângă el şi deschid uşa primului taxi pe care îl văd. Arunc o privire peste umăr şi văd faţa tristă a lui Oliver înainte de a intra în maşină şi a închide portiera. Apoi mă îndrept către singurul loc pe care am putut să-l numesc „acasă” în ultimii doi ani. Din fericire, încă mai am cheie.

Capitolul douăzeci şi cinci

Trecut
Oliver

Partea proastă a ambiţiei este că, uneori, laşi viaţa să treacă pe lângă tine şi realizezi asta abia post-factum. Ca şi anotimpurile, oamenii se schimbă, vieţile li se schimbă, şi deodată te trezeşti blocat între toamnă şi iarnă şi nu ştii dacă ar trebui să mergi înainte sau înapoi. Nu am mers acasă în vacanţele din primii doi ani de facultate, pentru că mama şi Sophie veneau să mă viziteze la Berkeley. Apoi într-un an au venit băieţii în vacanţa de primăvară, iar în celălalt am fost în Las Vegas. Întoarcerea acasă mi s-a părut ciudată la început, ca şi cum totul ar fi rămas la fel, în afară de mine. Aşa am crezut, până m-am întâlnit la Starbucks cu un Victor stresat, într-o dimineaţă.

— Dacă nu încetezi să dai din picior, ţi-l înjunghii, îi spun, ridicând privirea din manualul din mâna mea.

Trebuia să învăţăm, el pentru admiterea la Drept, eu pentru un test de genetică.

— Sunt doar… îmi pare rău. Doar că am o grămadă de rahaturi pe cap acum.

Pun cartea jos şi mă las pe spate în scaun.

— Vorbeşte.

A închis ochii şi a respirat pe nas, lung şi greoi. Nu ştiam la ce să mă aştept că va spune. Poate nu a trecut vreun examen. Poate a lăsat vreo fată însărcinată. Poate îşi luase un hamster. Cu Vic nu puteai şti niciodată.

— S-a logodit, a spus într-un final.

— Aşa? am spus tărăgănat, aşteptând să dezvolte ideea.

— Estelle, a zis el, sprâncenele tresărindu-i. S-a logodit.

Câteva lucruri s-au întâmplat în acelaşi timp: mi-a căzut faţa, tot

aerul mi-a ieşit din corp, şi barmaniţa a scăpat o cafea, provocând agitaţie în cafenea.

— Ce a făcut? am zis.

A încuviinţat, ridicând din sprâncene, ca şi cum am fi fost pe aceeaşi lungime de undă. Habar nu avea că, în timp ce lungimea lui era jos, la nivel familiar, a mea ţâşnea în munţi, unde sunau clopote de avertizare. Am simţit cum nişte gheare uriaşe mă strângeau de gât. Estelle era logodită. Estelle a mea.

— Cu cine? Nici nu ştiam ca are un iubit serios, am spus, încercând să-mi păstrez vocea moderată, încercând să nu mă supăr, pentru că urechile mi s-ar fi înroşit şi s-ar fi prins că se întâmplă ceva.

Unde naiba fusesem? Unde naiba fusese… de ce nu mi-a spus nimeni nimic?

— S-a tot văzut cu pictorul ala, Wyatt. Ba se despărţeau, ba se împăcau, de ceva vreme.

— Da, dar erau mai mult despărţiţi totuşi, nu?

Eram nebun? Auzisem că nu e ceva serios. Sau poate doar asta am presupus eu.

Vic a ridicat din umeri.

— Ei bine, e al naibii de serios acum. Se mută împreună, sunt logodiţi… doar că… e sora mea mai mică, ştii? Una e să se logodească Junior, dar când o face Estelle e ca şi cum… nu ştiu. Simt că trec printr-o criză a vârstei mijlocii.

Nici măcar nu am putut să glumesc sau să râd de ce spusese. Eram prea blocat pe *Estelle e logodită.* Estelle se mută cu cineva, cineva care nu sunt eu. Cineva care, evident, avea capul pe umeri şi a fost destul de deştept încât să nu lase o persoană atât de specială să îi treacă prin viaţă fără să o păstreze.

— Nu se despart mereu? am întrebat iarăşi.

— Bănuiesc că vrea să facă în aşa fel încât să nu se mai despartă, a spus el, muşcând din capătul creionului din mâna sa. E şi un enervant încrezut. Are impresia că e mai bun decât toată lumea.

— Chiar aşa? Şi Estelle se mută cu el?

M-am uitat în jos, la lemnul decolorat de pe masă.

— Spune că-l iubeşte.

M-a strâns pieptul, dar am dat din cap şi am scos un sunet care să arate că ascult.

— Spune că este fericită cu el şi că a învăţat-o foarte multe. Cred că doar se simte în siguranţă cu el. Adică e mai în vârstă, are foarte mare succes şi deschid galeria aia împreună.

— Îşi deschid împreună o galerie? am întrebat.

Nu se putea să meargă mai rău.

— Frate, nu ţi-am arătat pozele? a întrebat Vic, scoţând telefonul şi căutând prin poze.

Cea la care s-a oprit era chiar poza folosită pentru a-şi anunţa logodna. Estelle ţinea mâna pe pieptul tipului şi amândoi zâmbeau larg către cameră. Avea părul lung şi blond, ca al meu… barbă, ca mine… şi o faţă care ar fi trebuit să fie a mea. Părul închis la culoare al lui Estelle era desfăcut, căzându-i în bucle largi peste corpul slab. Ochii căprui îi erau la fel de largi şi de zâmbitori ca şi gura. M-am uitat la diamantul de pe degetul ei şi am întors privirea. Îl simţeam ca pe un bolovan pe claviculă. Nu puteam să respir. Am pus telefonul jos şi m-am uitat în alta parte.

— Deci, bănuiesc că e fericită, am comentat, luându-mi din nou cartea.

Simţeam cum Vic se uită la mine de pe partea cealaltă a mesei. Pe jumătate mă aşteptam să mă întrebe de ce mă port aşa de ciudat. Mi-am pregătit un discurs în care îi spuneam că sunt îndrăgostit de sora lui şi că ştiam că nu e de acord, dar că nu îmi păsa. Mi-am zis că îi voi spune. Întreabă-mă, am implorat, dar nu a făcut-o. A oftat şi s-a lăsat pe spate în scaun.

— Mă simt ca un bătrân. Sora mea se mărită.

— Se logodeşte, l-am corectat. Mulţi oameni se logodesc şi nu se căsătoresc.

Eram un nenorocit pentru că îmi doream asta? Eram oribil pentru

că speram ca această logodnă să se destrame? De ce mă deranja atât de tare, în fond? Nu am fost acolo. Am plecat. Am plecat. Nu puteam să mă învinovăţesc decât pe mine.

— Vrei să vii la petrecerea de logodnă diseară?

Putea la fel de bine să mă întrebe dacă vreau să mă îmbrac într-un costum de gimnastică roz la un meci de fotbal.

— Ce? Măcar ai putea să-mi ţii companie, a zis, râzând de expresia de pe faţa mea.

Pentru că simţeam nevoia să o văd, în ciuda împrejurărilor, am acceptat. Bineînţeles că am acceptat. Aş fi mers să îi spun să nu se mărite cu idiotul ăla de pictor. Sau poate că aveam doar nevoie să o văd pentru a mă asigura că este fericită într-adevăr. Ca să mă asigur că nu mai exista scânteia dintre noi. Poate că orice ar fi fost între noi în trecut nu mai exista, acum că avea o relaţie adevărată. Poate că am aşteptat prea mult. Sigur, am aşteptat prea mult. Fiecare secundă în care mă pregăteam să merg acasă la Vic a devenit o numărătoare inversă către o condamnare. M-am schimbat de cinci ori. *Cinci.* Parcă eram Sophie. În ideea asta am sunat-o pe soră-mea. Nu-i spusesem niciodată despre Elle, pentru că ştiam că nu ar fi fost de acord, dar aveam nevoie să spun cuiva, oricui. Trebuia să scot totul la iveală pentru ca universul să mă audă şi poate spunându-i lui Sophie ar fi devenit real. Poate, dacă îi spuneam, se oprea logodna… se anula nunta… nu ştiu.

— Dacă nu mă suni ca să-mi spui că vii să-l hrăneşti pe Sander, vocea ta nu e bine-venită în momentul ăsta, a zis ea, părând complet epuizată.

— Soph, am făcut-o de oaie.

A tăcut pentru un lung moment.

— Ai… OK, nu-mi dau seama cum ai fi putut s-o faci de oaie, aşa că luminează-mă, o, perfectule, ce-ai făcut?

— Îţi aminteşti de Estelle, nu?

— Aha.

— Ei bine, ne-am cam cuplat în trecut. De câteva ori… mai mult

decât de câteva ori, am admis încet.

— Dumnezeule, nu-mi spune că ai lăsat-o însărcinată.

— Nu! Doamne, nu, am spus cu o voce puţin înfrântă.

Ar fi fost cea mai proastă veste? Ca eu s-o fi lăsat însărcinată? În mod normal aş fi zis că da, dar azi nu eram atât de sigur.

— OK, atunci? Te-a prins Victor şi ţi-a învineţit ochiul? a mai ghicit o dată.

— Nu! am zis mârâind. S-a logodit!

Iar linişte. Singurul indiciu că nu închisese era gânguritul lui Sander.

— Şi eşti supărat pentru că nu mai poţi să te culci cu ea? a întrebat.

— Sunt supărat pentru că am impresia că sunt îndrăgostit de ea, am zis cu o voce foarte joasă.

Nu-mi recunoscusem nici mie.

— Adică, nu sunt sigur, dar aşa cred.

Sophie a râs.

— Ei bine, asta e… a oftat. Asta e ceva…

— Sophie!

— Bean, mă suni în mijlocul mesei copilului ca să-mi spui că poate, dar nu ştii sigur eşti îndrăgostit de sora mai mică a prietenului tău cel mai bun din clasa a treia şi că ea e logodită cu altcineva. Vreau să zic… nu am cuvinte. Când a început asta? Când ţi-ai dat seama?

— A început acum ani de zile, dar nu a fost niciodată ceva adevărat, ştii?

— Doar destul de real cât să faci o criză când afli că e logodită?

Ochii mi s-au închis.

— Cum poţi să nu fii sigur că o iubeşti? Ţineţi legătura?

— Nu, nu. Nu am mai vorbit de.. De ceva timp. De când am venit ultima dată acasă, şi chiar şi atunci a fost doar „bună" şi „pa" rapid, a fost ciudat, pentru că eu plecam dintr-un restaurant cu o tipă şi ea venea să se vadă cu un tip.

— Şi acum?

— Şi acum e logodită cu un nenorocit.

Sophie a râs din nou.

— Şi tu eşti vreun Făt-Frumos.

— Nu ştiu ce să fac. Merg la petrecerea ei de logodnă şi nu ştiu ce să fac.

— Mergi la petrecerea ei de logodnă? a zis ea. Eşti nebun? Ce crezi că o să zică?

— Nu ştiu. Sper să-şi scoată inelul şi să i-l arunce tipului în faţă.

— Ollie…

Am mârâit. Sora mea îmi spunea aşa doar când mă linguşea ca să-mi zică ceva ce nu voiam să aud.

— Poate ar trebui să renunţi la ea. Poate nu ţi-a fost sortită.

— Mi-a fost! Îmi este! am spus, plimbându-mă nervos prin cameră.

— Dacă aşa simţi, de ce nu ai făcut ceva mai devreme? a întrebat oftând.

— Îţi aminteşti cum a fost când a plecat tata?

— Tata nu a plecat. Au divorţat. E o diferenţă.

— Mă rog. Îţi aminteşti când s-a întâmplat? Ce spunea? Cum se simţea neîmplinit şi simţea că nu îi poate asigura mamei nimic?

— O, Doamne! Chiar ai ascultat grămada de tâmpenii pe care ni le servea tata când era, probabil, beat?

— Bineînţeles că am ascultat! Eram un copil! Era tata! Şi toţi prietenii mei erau atât de… nu ştiu. Am avut mereu imaginea a ceea ce vreau să fiu când voi fi mare. Voiam să am succes, astfel încât soţia mea să nu trebuiască să muncească, decât dacă vrea.

— Deci ai plănuit toată povestea asta ruptă dintr-un film al anilor ’50 pentru tine şi viitoarea ta soţie, fără să iei în considerare faptul că viaţa trece, cu sau fără voia ta? a spus după o lunga pauză.

Expir precipitat.

— Rahat! Rahat! Rahat! Rahat! m-am răstit, lovind cu piciorul peretele din spatele dulapului.

— Ei bine, ăsta e semnalul meu, a spus ea când Sander a început să plângă. Mult noroc diseară. Şi, Bean?

— Da?

— Câteodată îi lăsăm să scape pe primii, dar asta ne învaţă să îi preţuim cu atât mai mult pe cei care urmează.

Am îngânat un da, mulţumesc, şi i-am promis că o voi vizita a doua zi. Nu mă puteam împăca deloc cu ideea de a o lăsa pe Elle să-mi scape. Era atât de rău că voiam să o păstrez? În sfârşit am rămas cu ce aveam pe mine şi am plecat de acasă. În loc să iau maşina, am mers pe jos până la Vic. Trebuia să mă gândesc la ce aveam să fac când ajungeam. Gânditul nu a ajutat. Ba dimpotrivă, vântul care îmi şuiera în ureche m-a derutat şi mai mult. Când am ajuns, nu ştiam ce să fac. În mod normal intram pe uşa din spate, dar azi nu venisem ca prieten ai lui Vic, ci ca… ceva al lui Estelle, aşa că am folosit uşa din faţă.

Thomas, tatăl lui Victor, avea o expresie şocată când mi-a deschis uşa.

— Nu cred că ai mai folosit vreodată uşa asta, a zis, încruntându-se.

— M-am gândit că ar trebui, având în vedere că a trecut ceva timp de când nu ne-am văzut.

— Eşti tot băiatul nostru, oricât de mare te faci şi oricâte vieţi salvezi, Domnule Doctor.

A râs cum râdea şi Victor, cu umerii zguduindu-i-se şi dinţii perfecţi strălucind.

— Aşadar, e o zi mare, am spus.

— O zi mare, a încuviinţat, uitându-se în jur.

Erau doar câţiva oameni, dar m-am gândit că e doar începutul.

— Vic e în camera de jocuri, cu fratele Miei, iar Estelle e în bucătărie. Logodnicul ei e… pe aici.

Nu aveam deloc intenţia să-l cunosc, dar imediat ce a pronunţat cuvintele, logodnicul din poză a apărut în faţa noastră. L-am măsurat repede. Era clar că e mai matur decât mine, mai slab decât

mine, un pic mai scund decât mine, dar avea un zâmbet care solicita atenţie. Cunoşteam zâmbetul ăla, pentru că îl vedeam pe faţa mea când mă uitam în oglindă. Deci, în mod evident, Elle avea un gen. Dacă nu i-ar fi dat inelul de pe degetul ei, aş fi zâmbit şi eu.

— Wyatt! El e Oliver, unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Victor, a zis Thomas, întorcându-se şi arătând spre mine.

Wyatt s-a uitat la mine cu cei mai serioşi ochi căprui. Prima dată s-a încruntat, apoi, ca şi cum ar fi înţeles ceva, a zâmbit.

— Sigur că da, Oliver. Am auzit multe despre tine. Mă bucur să pot asocia, în sfârşit, numele cu o faţă, a zis el, întinzându-mi mâna, pe care am luat-o şi am strâns-o mai tare decât aş fi făcut-o în mod normal.

— Interesant. Eu abia azi am auzit de tine şi, în ideea asta, trebuie să spun că eşti al dracului de norocos, i-am răspuns, făcându-l să ridice o sprânceană.

Probabil ar fi trebuit să-mi controlez veselia când am spus-o, mai ales că tatăl lui Elle era chiar acolo, dar nu aveam niciun filtru.

— Ştii ce se spune despre primii veniţi, a zis şi s-a depărtat, făcându-mi cu ochiul.

Voiam să-l bat cu o bâtă.

— Ce vede la tipul ăla? am mormăit, destul de încet, încât am crezut că Thomas nu mă putea auzi, dar s-a auzit râsul lui sănătos. M-a bătut pe spate şi m-a condus către camera de jocuri.

A părut o eternitate cât m-am uitat la Robert şi la Victor jucând un joc video idiot în care împuşcau tot ce trecea pe lângă ei. Aşa o mizerie fără sens.

— Mă duc să-mi iau o bere. Vreţi ceva? am întrebat, ridicându-mă.

— Eşti sigur că nu vrei să joci? m-a întrebat Vic, deşi ştia că jucam doar fotbal american.

Când nu i-am răspuns, mi-a strigat să-i aduc o bere.

Am intrat în bucătărie şi i-am salutat pe cei pe care îi cunoşteam. Mia, care se certa la telefon, a reuşit să dea ochii peste cap şi să arate

spre mine într-un fel care, în limbaj codat, însemna *îţi vine să crezi ce rahat se întâmplă?* Le-am văzut pe mama ei şi pe mama lui Elle, le-am îmbrăţişat rapid şi am vorbit cu ele despre Berkeley. L-am văzut pe Wyatt pe geam. Era afară, vorbea la telefon, fumând o ţigară. Am făcut o pauză. Elle se mărita cu un fumător?

Toate detaliile pe care le vedeam din viaţa asta a ei erau exact opusul a ce aş fi ghicit. Mi-o imaginam pictând, făcând sculpturile ei superbe, mâncând chestiile alea din granola care îi plăceau şi bând latte-uri. Nu mi-o imaginasem cu… tipul ăsta. Poate că nu era nimic în neregulă cu el. Poate doar căutam scuze ca să-l urăsc, dar nu mi-a plăcut felul în care m-a întâmpinat, de parcă m-ar fi cunoscut. De parcă ar fi ştiut de toate greşelile idioate pe care le-am făcut cu Elle, iar el le îndreptase pe toate.

Când am dat colţul spre bucătărie, am văzut-o în sfârşit şi am rămas în cadrul uşii. Era în mod clar una dintre femeile acelea care se fac mai bune cu timpul, ca un scotch bun. Purta o rochie sidefie, care îi ajungea până la genunchi şi îi îmbrăţişa corpul ca o mănuşă. Pantofii erau aurii, cu ţepi pe tocuri. Părul îi era lăsat pe spate în mod natural, dar tuns mai scurt în faţă, şi de fiecare dată când se apleca, trebuia să şi-l sufle din ochi. Am aşteptat să se ridice înainte de a da buzna, pentru că, atunci când era vorba despre mine şi ea, asta făceam. Nu ciocăneam, nu ceream voie. Pur şi simplu invadam.

— Hei! am spus către spatele ei.

I s-a tăiat răsuflarea şi a devenit rigidă, acordându-şi un moment înainte de a se întoarce să se uite la mine.

Pentru un moment ce a părut o eternitate, s-a holbat la mine, cu ochii mari, întrebându-se, evident, ce dracului căutam acolo.

— Bună! a zis în sfârşit, cu voce guturală, înainte să şi-o dreagă.

— Am auzit că te-ai… nici nu puteam să pronunţ cuvintele.

Mi-au picat ochii pe degetul ei. Inelul mă privea lung. Ţipând.

— Da, a spus ea.

Ochii ni s-au întâlnit din nou. Nu ştiam ce să spun. Nu o puteam felicita pentru ceva de care nu mă bucuram.

— Eşti fericită? am întrebat-o, dându-mă mai aproape de ea.

A făcut un pas în spate, lovindu-se de tejgheaua din spatele ei, şi a tras adânc aer în piept.

— Nu face asta, a zis ea, ridicând mâinile defensiv. Eu… da. Sunt fericită.

— Deci, el e alesul? am întrebat cu voce fermă, inima dând ture şi ochii implorând.

Şi-a mutat privirea de la a mea.

— Mă face fericită, dacă la asta te referi.

M-am apropiat.

— Asta trebuie pentru a fi alesul?

Ochii i s-au îndreptat din nou către ai mei şi jur că în acel moment mi-a risipit orice umbră de îndoială aş fi avut. Chiar acolo, în ochii ăia, în marea agitată pe care o crea cu o singură privire.

— Trebuie să fii acolo. Trebuie să nu pleci de fiecare dată când se poate întâmpla ceva semnificativ. Trebuie… Isuse, Oliver, nici nu ştiu ce vrei să-ţi spun, mi-a şoptit ţipat.

— Spune-mi că el e alesul. Spune-mi că te face să te simţi cum te simţi când eşti cu mine, am insistat, apropiindu-mă de faţa ei.

A lăsat să-i scape un râs scurt.

— Nu te-am văzut de cât timp? De peste un an? Şi vii aici uitându-te aşa la mine şi vorbind despre cum mă simt când sunt cu tine. Ce ar trebui să fac cu asta, Oliver?

Am apucat-o de umeri şi am ţinut-o astfel încât să respirăm unul în faţa celuilalt. Mirosul de aluat de prăjituri şi vin mi-a intrat în nări şi am putut doar să închid ochii şi să-mi imaginez ce gust ar avea.

— Dă-mi drumul, a spus cu voce joasă. Nu mă vei săruta. Nu ai voie să mă săruţi. Nu azi.

— Asta ar putea fi ultima mea şansă să te sărut, am zis uşor, buzele căzându-mi pe obrazul ei. Asta ar putea fi ultima dată când te pot ţine în braţe.

— Oliver, te rog, a zis ea, undeva între şoaptă şi rugăminte.

— Îţi face inima să gonească, cum fac eu? am şoptit lângă colţul gurii ei. Te face să simţi că nu poţi respira uneori?

— Îmi place să respir, mulţumesc mult, a şoptit, dar s-a împins în atingerea mea.

— Cât de des te gândeşti la mine, Elle?

— Nu răspund la asta, a spus, închizând ochii când buzele mele le-au mângâiat pe ale ei.

— Nu mă vei opri să te sărut, i-am zis, ca o avertizare.

— Ar trebui. Dacă vine încoace, se va supăra.

— Nu ar fi trebuit să plece de lângă tine, în primul rând.

S-a lipit de mine, împingându-mă puţin înapoi. Sunetul de tocuri pe podea mă sperie şi îmi las mâinile de pe coatele ei, făcând un pas în spate.

— Sunt gata fursecurile, scumpo? Nu am altceva cu ce să-i servesc pe oameni, a zis mama ei, apărând lângă noi.

— Da, uite-le. Mai fac o tranşă de cârnăciori în foitaj şi cu asta termin, a răspuns ea.

Hannah s-a oprit lângă mine şi m-a apucat de bărbie.

— Nu se face mai frumos de fiecare dată când vine pe aici? a spus ea, ciupindu-mă de obraz în timp ce se depărta.

Estelle s-a uitat lung la spatele mamei ei, în timp ce eu am zâmbit uşor.

— Pare a şti multe despre mine, am zis când am rămas din nou singuri.

Faţa i s-a întunecat.

— Ştie destule.

— Destul cât să ştie că ar trebui să se îngrijoreze pentru că eu şi cu tine suntem singuri?

— Destul cât să ştie că aduci probleme. Grave. Că eşti un risc pentru sănătatea mea.

Am oftat, trecându-mi o mână prin păr. Treaba nu mergea cum plănuisem.

— Deci o s-o faci? Te măriţi cu el? am spus, dându-mi seama, în

sfârşit, că era o bătălie sortită eşecului.

— Suntem logodiţi, Oliver. Locuim împreună. Deschidem o galerie împreună. Numai asta şi e ca şi când am avea un copil, a zis ea, vorbele făcându-mă să tresar.

Un copil cu el.

— E atât de greu pentru mine, i-am şoptit, păşind din nou în faţa ei.

— Ceea ce am avut noi… a trecut, a spus ea, uitându-se la podea, lângă noi.

— Chiar crezi asta? am întrebat-o, ţinând-o de bărbie ca s-o fac să se uite la mine.

— Trebuie să încetezi, a şoptit, ochii strălucindu-i de la lacrimi nevărsate.

Uram să fiu cauza lor. M-am întrebat câte oi fi pricinuit de-a lungul anilor. Atunci am înţeles cu adevărat: am făcut o mare mizerie. Nu era uşor să repar ce făcusem. Nu mergea cu *dă-mi voie să vin mâine pe la tine şi să repar roţile ajutătoare pe care le-am stricat din greşeală.* Sau *dă-mi voie să înlocuiesc pânza în mijlocul căreia am aruncat cu o minge de fotbal.* Aici era vorba de viaţa reală. Asta se întâmplă când nu trăieşti momentul. Oamenii cresc. Se schimbă, merg mai departe şi te trezeşti dorindu-ţi să te fi uitat în sus la timp cât să mergi împreună cu ei.

— Ai dreptate, am zis, păşind în spate şi lăsând jos mâna. Ai dreptate. Îmi pare rău. Dacă eşti fericită, sunt fericit pentru tine, frumoasa mea Elle.

M-am aplecat spre ea şi am sărutat-o pe obraz, acordându-mi un ultim moment pentru a o mirosi, şi am plecat.

Capitolul douăzeci şi şase

Prezent
Estelle

Telefonul mi s-a descărcat la câteva minute după ce am intrat aseară pe uşă şi chiar am fost recunoscătoare pentru clipele de linişte. Am dormit pe canapeaua pe care agentul imobiliar a insistat să o las în sufragerie, care era singura cameră din casă cât de cât decorată. Dimineaţă, când m-am trezit, am mers sus şi am stat în mijlocul dormitorului meu nemobilat, gândindu-mă la ultima oară când am făcut asta. S-a întâmplat când Wyatt a insistat să cumpere un pat nou, din moment ce urma să mă mut cu el. Cumpărase casa împreună cu o fostă prietenă, cu mult înainte de a ne cunoaşte. Nu mă deranjase, până mi-am dat seama că ar fi trebuit să dorm în patul pe care îl cumpăraseră împreună. Atunci a aruncat salteaua veche şi mi-a spus să merg la West Elm şi să aleg un pat nou, ceea ce am şi făcut. Acum camera pare fără viaţa, goală, fără patul aşezat în mijloc. Patul i l-am dat mamei lui. Nu mai suportam să dorm în el. Am dormit în el un an întreg după ce a murit Wyatt, îmi ajunsese. Să depăşesc momentul însemna să renunţ şi la cel mai mic sentiment de confort pe care îl împărţisem cu el.

Şi totuşi, iată-mă aici, înapoi de unde începusem. Nu e vorba că nu am o identitate fără Wyatt sau fără viaţa noastră împreună, dar îmi plăcea simplul fapt de a veni acasă şi de a şti ce găsesc. Dintr-un anume motiv, mă simţeam un pic pierdută ştiind că, în curând, acest loc nu va mai fi al meu. Încotro o iau acum? Sigur, îmi voi cumpăra o casă nouă. Sigur, o voi decora după gustul meu, dar mă voi simţi acasă acolo? Mă adun şi mă duc jos din nou, trăgând cu ochiul în toate camerele în timp ce trec pe lângă ele. Iar când deschid uşa de la intrare ca să plec, scap tot ce am în mâini, pentru că Oliver e aşezat pe trepte, cu spatele la mine.

— Ce cauţi aici? îl întreb.

Oftează, dar nu se întoarce cu faţa la mine. Îşi trece mâinile prin păr. A crescut din nou. Mă mir că nu îl are deja prins în coadă.

— Plănuisem un întreg discurs, iar acum, că ai ieşit în sfârşit, nu pot nici să gândesc, spune el.

— De când stai aici? îl întreb, aşezându-mă lângă el pe trepte.

Ridică din umeri, tot fără să se uite la mine.

— Nu contează.

— Cum era discursul ăsta pe care îl plănuiseşi?

Îşi lasă capul între picioare, odihnindu-şi-l în mâini.

— Asta e problema, Elle. Tot ce plănuisem să spun mă face să par un nemernic când repet în minte. Toată viaţa am fost ăla care se pregătea pentru ceva şi plănuia lucrurile, iar când vine vorba de tine… Sunt complet pierdut când e vorba de tine, spune el, aplecându-şi faţa ca să se uite la mine.

— Nu sunt atât de ambiguă. Sunt o persoană simplă, zic încet, băgându-mi mâinile în spatele genunchilor, pentru a rezista impulsului de a-i atinge părul… barba… buzele sale cărnoase.

— Simplitatea ta mă scoate din minţi. Tot ce e legat de tine mă înnebuneşte. Felul în care îmi zâmbeşti, cum te uiţi la mine, cum vorbeşti cu copiii de la spital, parcă ar fi adulţi, ca şi cum sunt importanţi… Ştii, nu multă lume face asta. Chiar şi eu, câteodată. Când lucrez foarte multe ore, intru în camera lor şi mă adresez doar părinţilor. Te-am văzut învăţându-i să picteze, să facă ceva cu mâinile lor, cu timpul lor, şi felul în care te uiţi la ei…

Face o pauză, oftează şi se uită la mine cu ochii ăia ai lui, foarte verzi, sclipind ca şi cum aş fi întreaga lui lume.

— Ştii la ce m-a dus asta cu gândul? Vreau să am copii cu fata asta, pentru că fiecare copil merită să se uite cineva aşa la el. Toată lumea are nevoie să se simtă atât de importantă.

Inima mi se strânge la mărturisirea lui. Deschid gura să spun ceva, dar nu-mi vin cuvintele, aşa că, în loc, mă dau mai aproape de el şi îmi las capul pe umărul lui. Mă sărută pe creştet şi îşi înfăşoară

braţul în jurul meu.

— Crezi că sunt nebun? mă întreabă după un moment.

— Sunt sigură, zic zâmbind, în timp ce mă dau în spate pentru a mă uita la el. Complicaţiile tale mă scot din minţi. Tot ce e legat de tine mă înnebuneşte.

Chicoteşte, scuturând din cap.

— Sună mai bine în capul meu.

Mă aplec spre el şi îmi ating uşor nasul de obrazul lui aspru şi rece.

— Mi s-a părut că a sunat destul de bine.

— Nu eşti supărată pentru că am venit aici? mă întreabă el, plimbându-şi mâna pe mine.

— Cum ai reuşit să mă găseşti?

— Am sunat-o pe Mia. Adică… după un timp, am avut o presimţire că nu o să vii înapoi la Vic şi am sunat-o pe Mia. Când mi-a zis că nu eşti acolo, i-am cerut adresa de aici.

— Fata aia…

— Îi sunt dator cu cafea timp de o săptămână.

Râd.

— Îţi vei permite să-i susţii dependenţa din salariul tău de rezident?

Zâmbeşte.

— Poate nu observă dacă o fac chiar eu.

— Mă îndoiesc, zic.

Râdem amândoi şi ne uităm unul la celălalt din nou, respiraţia oprindu-mi-se în gât din cauza emoţiei din ochii lui. Mă mângâie uşor pe obraz.

— O singură întâlnire, frumoasă Elle, spune şoptit, făcându-mi stomacul să se strângă.

Trag adânc aer în piept şi las rezervele la o parte odată ce expir. Îmi doresc asta. Cred în asta.

— O întâlnire, admit, zâmbind la rânjetul lui larg.

Mă uit peste umăr la casa pe care am împărţit-o cu bărbatul pe

care l-am iubit şi oftez. Nu mă simt atât de rău pe cât credeam când accept această întâlnire. Poate pentru o dată în viaţă stelele se vor alinia favorabil pentru noi.

Capitolul douăzeci şi şapte

Aleg să nu-i spun fratelui meu de întâlnirea cu Oliver, pentru că, ei bine, nu am curaj. Ştiu că ar încerca să o oprească înainte să se întâmple. Nu am nevoie să-mi spună că e de părere că Oliver e un mare crai şi că nu e demn de mine. În plus, e o singură întâlnire. Oricum, sunt şanse mari să fie mai cuminte decât întâlnirea noastră amicală. Într-un colţişor al minţii ţip *nu te ataşa încă.* Dar chestia e că e vorba de Bean. Voi fi ataşată de el pentru totdeauna, indiferent ce se întâmplă. Merg cu maşina până acasă la Mia şi parchez pe locul rezervat musafirilor, unde o să rămână până ne întoarcem, apoi urc şi aştept.

— Am auzit că ai întâlnire cu Oliver şi, după cum arăţi, sigur ai. Transpiri ca o curvă în biserică! îmi zice Rob, imediat ce mă vede.

Îi dau un pumn în umăr.

— Nu e adevărat! O, Doamne, aşa e?

Mă îndrept spre baie şi mă uit în oglindă, dându-mi seama că exagerează. Dar, la naiba, sunt agitată.

— De ce sunt aşa agitată pe tema asta? Şi unde e Meep?

— Este la duş, şi tu eşti agitată pentru că este prima voastră întâlnire. Întâlnire adevărată, vreau să zic. Prostelile nu se pun.

Ridică o sprânceană blondă şi râde când mă uit lung la el.

— Am nevoie de ceva de băut, anunţ, ducându-mă către bucătărie.

— Nu, nu ai. Ai nevoie să stai Jos, să te relaxezi şi să stai locului. O să-mi provoci un infarct!

— Nu mai fi o pacoste, îngân, trântindu-mă pe canapea.

— OK, dar la întâlnire să nu stai aşa. Nimic nu e mai deranjant decât o femeie în rochie care se aşază neglijent.

Fac ochii mari şi îmi încrucişez picioarele, aşezându-mă drept.

— Să te ia naiba! Poate ar fi trebuit să port blugi.

Robert râde aruncându-şi capul pe spate. Seamănă foarte mult cu

Mia când face aşa.

— Glumeam doar. Isuse, chiar eşti agitată.

— Cine e agitat? întreabă Mia, venind spre noi.

— Nervoşel, aici de faţă, se poartă ca o virgină care merge la bal, spune Rob, făcându-mă să râd, iar pe Mia să-i arunce o privire urâtă.

— Bun rezumat, îi zic.

— Arată în regula, spune Mia, venind lângă mine. E doar Bean.

— Tocmai, e vorba de Bean… arăt bine?

Mia mă inspectează rapid şi aprobă din cap.

— Arăţi superb, la fel cum arăţi în fiecare zi în care te machiezi şi îţi piepteni părul şi te îmbraci frumos.

— Adică nu ca în fiecare zi?

— Păi, trebuie să păstrezi frumuseţea pentru ocazii speciale, Găină.

— Nenorocito! îi spun râzând, până când ciocănitul în uşă îmi face zâmbetul să dispară.

— Oooo, iată-l că vine!

Rob începe să fredoneze, ca şi cum ar cânta *Man Eater*, iar eu vreau să intru-n pământ şi să mor de ruşine. Mia deschide uşa şi fluieră zgomotos.

— Se pare că cineva vrea să şi-o tragă în seara asta, anunţă ea.

Şi de data asta chiar vreau să mă ascund şi să mor. Simt cum îmi arde faţa, în timp ce mă îndrept spre uşă şi le zic lui Rob şi Miei să tacă din gură. Oliver e îmbrăcat cu blugi închişi la culoare, pantofi negri, o cămaşă gri şi o pălărie pe cap. E simplu şi atrăgător, şi se asortează cu rochia gri pe care o port eu, aşa că trebuie să râd.

— Parcă ar fi făcuţi unul pentru celălalt! constată Rob cu voce tare. Se asortează! Asta e prea drăguţ! Mia, adu aparatul foto!

— Te urăsc! îi spun, uitându-mă la el.

— Te urăsc! îi spun Miei, care are faţa roşie de râs.

— Pe tine nu te urăsc… încă, spun, întorcându-mă spre Oliver, care îmi arată o jumătate de rânjet înfumurat, ce mă topeşte puţin.

— Te rog să o aduci acasă până la miezul nopţii şi să te asiguri că o ia încet cu votca.

În timp ce Mia începe să treacă prin lista ei, se opreşte să se uite la faţa mea roşie şi izbucneşte în râs.

— Vaaai… îmi pare rău, Elle, dar e atât de drăguţ. Nu ai mai fost atât de emoţionată de când ţi-ai pierdut virginitatea cu Hunter Grayson.

Se opreşte din râs şi se întoarce spre Oliver cu o mină serioasă.

— Lăsând glumele la o parte, dacă o faci din nou să sufere, te ucid, şi nici măcar nu vorbesc de o crimă liniştită, ci despre sculă tăiată, organe peste tot, genul ăsta de crimă. Aşa că, te rog, ai asta în vedere.

— OK, e timpul să mergem, zic, trăgându-l pe Oliver de mână, afară. Unii oameni şi-au pierdut minţile, în mod oficial.

Oliver se sufocă de râs în timp ce coborâm scările, aşa că trebuie să se oprească din când în când, pentru a-şi trage respiraţia. Nici nu mă pot întoarce să mă uit la el de ruşinată ce sunt. Şi nu ar trebui să fiu ruşinată! Am crescut TOŢI împreună! Treaba asta este absolut ridicolă. Când ajungem la maşina lui, îşi şterge o lacrimă, în timp ce îmi deschide portiera. Nici nu mă uit la el când se urcă în maşină. Pur şi simplu privesc drept înainte. Dar devine tăcut şi mâna i se întinde după a mea, la mine în poală. O strânge cu blândeţe, ca să îmi atragă atenţia.

— Hei, spune încet, cu ochii zâmbitori.

— Mă bucur că ţi-a plăcut spectacolul. Avem reprezentaţii toată săptămâna, mormăi, făcându-l să se hlizească.

Îmi duce mâna la buzele lui şi mi-o atinge uşor. Mă trece un fior la atingerea bărbii lui.

— Sunt bine intenţionaţi, spune el, sărutându-mi mâna. Arăţi superb. Mă bucur foarte mult că am acceptat în sfârşit să merg cu tine la întâlnirea asta.

Asta mă face să râd.

— Serios? Ai fost hăituit?

— Nici nu ţi-ar veni să crezi, zice el, ridicând din sprâncene. A fost epuizant să trebuiască să-ţi tot evit avansurile.

Până la urma oftez şi mă aşez comod. Oliver are un fel de a mă face să mă simt confortabil într-o clipă. Degetele lui îmi ating uşor genunchiul şi tresar. *Şi complet entuziasmată în următoarea clipă.*

— Deci, unde mă duci? întreb, întorcându-mă spre el.

Zâmbeşte şi se uită drept înainte.

— Dacă îţi spun, stric elementul-surpriză al întâlnirii.

— Nu mergem la cină şi la un film, aşa e? zic, muşcându-mi buza ca să nu râd, când îmi aruncă o privire.

— Atât de plictisitor îţi par?

Ridic din umeri.

— Nu ştiu. Unde îţi duci de obicei partenerele?

Mă fulgeră cu privirea.

— Să mâncăm.

— Şi atâta tot? întreb, un pic neimpresionată.

— Nu, nu atât, dar nu cred că vrei să vorbim despre asta, cum nici eu nu vreau să vorbim despre Hunter Grayson.

Mă uit în altă parte, zâmbind.

— Ai dreptate.

— Doar dacă nu cumva vrei să vorbim despre Hunter Grayson, spune el, parcând în port.

— Aş prefera să nu, zic, simţind cum mi se îmbujorează obrajii.

Hunter îmi e încă prieten şi amândoi am îngropat destul de bine amintirea nopţii petrecute împreună.

Oliver se întoarce spre mine şi îşi trece dosul palmei de pe obrazul meu, până pe gât, privindu-mă în ochi în tot acest timp.

— Mă bucur foarte mult că facem asta.

Zâmbesc delicat, privirea lui galeşă făcându-mă, brusc, sfioasă.

— Şi eu.

Îşi lasă mâna jos şi, cât timp îmi adun geanta, vine pe partea mea şi îmi deschide portiera. Mergem câţiva paşi până ca mâna lui să o cuprindă pe a mea şi să-şi încrucişeze degetele cu ale mele. E un

gest mic, dar îmi aprinde sângele în vene.

— Mergem pe o barcă? întreb când trecem de restaurantul care se află acolo şi ne îndreptăm către ambarcaţiuni.

— Nu chiar, spune el. Poate data viitoare.

Îşi apleacă încet capul să se uite în jos la mine şi simt cum mă străbate căldura zâmbetului său.

Mergem până la capătul unui ponton, unde este pregătită o masă. Podeaua din jurul mesei este presărată cu lumânări şi este complet izolată, cu excepţia chelnerului care stă lângă, cu o sticlă de şampanie în mâini şi un zâmbet pe faţă.

— Mario, mă bucur să te văd din nou, spune Oliver, lăsându-mi mâna şi întinzându-i-o chelnerului.

— Plăcerea e de partea mea, doctor Hart, spune el cu un accent spaniol, zâmbind şi dând din cap, în timp ce îşi strâng mâna.

— Ea este Estelle, zice Oliver. Elle, el e Mario.

— Mă bucur să te cunosc, îi spun, întinzându-i şi eu mâna.

Odată ce ne aşezăm la locurile noastre, Mario ne toarnă şampanie, ne dă un meniu şi ne spune că va reveni. Analizez din nou tot: lumânările, masa, bărcile, soarele, care încă apune în ocean, departe, şi, în sfârşit, mă uit la faţa frumoasă a lui Oliver.

— Ştii că puteai să mă duci la un restaurant cu burgeri şi aş fi fost la fel de fericită, nu?

Ochii lui se îndreaptă brusc spre ai mei şi îmi zâmbeşte pe jumătate.

— Seara e încă la început.

Zâmbesc şi mă întind după paharul de şampanie.

— Cum ai aranjat toate astea, totuşi? întreb când îl văd pe Mario venind spre noi cu o tavă în mână.

O aşază între noi, se înclină şi se depărtează.

— Unde l-ai găsit pe tipul ăsta? îl întreb când nu ne mai poate auzi.

Oliver se hlizeşte şi umerii i se zdruncină. Îmi place la nebunie faptul că i se văd gropiţele, deşi sunt acoperite de barbă.

— Jucăm douăzeci şi una de întrebări? spune după o pauză, ochii licărindu-i amuzaţi sub borul pălăriei.

— Am putea, îi răspund, zâmbindu-i la rândul meu.

— L-am întâlnit când şi-a adus copilul la camera de gardă. Eu tocmai ieşeam, iar el şi soţia lui erau disperaţi pentru că David, fiul lor, alunecase şi se lovise la cap. Aşa că i-am ajutat.

— Şi aţi păstrat legătura? îl întreb, încruntându-mă.

— Păi, a trebuit să merg la ei acasă ca să-l consult.

— Tu te deplasezi acasă la pacienţi?

Oftează şi se uită în altă parte.

— De obicei, nu.

Ridic o sprânceană şi îi fac semn să dezvolte ideea. Până la urmă oftează din nou, îşi trece mâna prin păr şi începe să vorbească.

— Nu aveau asigurare medicală, aşa că a trebuit să fac totul neoficial.

Mi se strânge inima şi zâmbesc, întinzând mâna şi punând-o peste a lui pe masă. O întoarce pe a lui cu palma în sus şi mă ţine de mână. Nu spunem nimic. Eu nu-i spun ce om extraordinar este pentru că a făcut asta, iar el nu dezvoltă subiectul. Ştiu din experienţă că Oliver e genul de om care s-ar arunca în faţa unui autobuz pentru cineva, iar apoi ar nega că i-a salvat viaţa. O să spună că *oricine ar fi făcut la fel.* Nu realizează că oamenii nu sunt aşa de treabă. Oamenii nu îşi ignoră interesele pentru un bine mai mare. Se uită în ochii mei cu dor, parcă ar avea nevoie de mine, în timp ce desenează cercuri pe mâna mea. Pentru o clipă, nu-mi aduc aminte despre ce vorbeam, ce facem, unde suntem sau ce zi e.

— Vrei să mâncăm? îmi spune cu un zâmbet lejer, care îmi face inima să tresară.

Dau din cap şi îmi retrag mâna, punându-mi-o în poală peste cealaltă, în timp ce aştept ca el să descopere platoul de stridii din faţa noastră.

— Ai terminat deja munca la spital? întreb, băgând o furculiţă plină în gură.

— Păi, mi-am terminat rezidenţiatul, deci da, dar am mai luat ture câteodată, până decid ce să fac mai departe.

— Eu trebuie să merg marţi pentru un curs. Mae vrea să îi învăţ cum se fac sculpturi din bucăţi de sticlă.

Olivei îşi ridică ochii din farfurie şi se uită la mine, dar nu spune nimic, aşa că continui.

— Aş vrea ca cei cu *putere de decizie* să-i lase pe copii să vină la studio, în schimb. Jen vorbeşte despre asta cu domnul Frederick, ca să vadă dacă mă lasă să organizez o excursie aici, doar ca să mai iasă pe afară. Dacă e posibil, adică. Sigur că ar fi greu de acoperit costurile doctorilor şi asistentelor şi ale altor lucruri… Îmi doresc să se vândă odată casa asta, spun oftând.

— Ce vei face când se va vinde?

— Iniţial, plănuisem să le dau toţi banii părinţilor lui Wyatt. Să fac un cont în care să-i pun şi să termin cu tot. Dar, după aia m-am gândit, adică… a fost şi casa mea. Poate ar trebui să iau o parte din bani şi să le dau lor restul. Nu ştiu. E derutant. Ei nu îi vor, iar eu nu am nevoie de ei, aşa că mă tot frământ.

Oliver dă aprobator din cap şi ia o gură de şampanie.

— Îţi lipseşte viaţa de acolo?

Îi caut privirea. Ştiu ce întreabă, de fapt. Nu ştiu dacă vreau să-i răspund. În sfârşit, trag aer în piept şi mă uit în altă parte pentru un moment. Până să răspund, vorbeşte el, din nou.

— Hai să facem un lucru, spune el, întinzându-se iar după mâna mea. În timpul rămas din întâlnirea asta, întrebăm şi răspundem la toate întrebările care ne trec prin cap. Nu contează cât de prosteşti sau grele sunt. Vreau să ştii totul. Să nu rămână nimic nespus, OK?

— E destul de mult pentru o singură întâlnire, zic eu şi respir adânc.

El mă strânge de mână.

— Uneori, o întâlnire e tot ce avem.

Răspunsul lui mă face să-mi vină să plâng şi probabil că vede asta, pentru că îmi ridică mâna şi mi-o sărută.

— Vreau să avem multe întâlniri ca asta, Elle. Multe. Dar în trecut am făcut lucruri şi nu am comunicat şi… ei bine, nu vreau ca asta să se întâmple din nou.

Trag încă o dată aer în piept.

— Nu-mi lipseşte. Adică îmi lipseşte confortul de a merge acolo şi de a şti că sunt acasă. Mi-e dor de Wyatt câteodată, spun pe un ton reţinut.

Îmi înghit lacrimile pe care le simt venind.

— Mi-e dor de entuziasmul lui pentru artă şi viaţă şi de poveştile pe care mi le spunea despre călătoriile lui. Ţi se pare ciudat? şoptesc, ridicând privirea spre el şi ştergându-mă sub ochi.

Arată ca şi cum ar fi biciuit, dar totuşi scutură din cap.

— Este… e în regulă. Nu vreau să crezi că trebuie să-ţi ştergi trecutul pentru mine sau să uiţi de el, sau de viaţa voastră împreună. Doar că… nu am simţit niciodată că ar trebui să lupt cu cineva pentru afecţiunea unei persoane, iar acum simt că sunt în competiţie cu o stafie şi amintirile sunt mai bune decât realitatea, câteodată.

Mă uit fix la el un moment, înainte de a mă ridica şi a înconjura masa. Oliver se lasă pe spate şi, fără să zică nimic, îmi face loc în poala lui. Mă aşez şi îmi înfăşor braţele în jurul gâtului său, punându-mi capul pe pieptul lui. Braţele lui mă îmbrăţişează automat, cuprinzându-mă perfect, de parcă aş fi o piesă de puzzle care e aşezată la locul ei. Am visat atâţia ani să fac asta cu el, iar când o facem, în sfârşit, avem deasupra noastră fantoma trecutului meu. Ştiu că aşa e viaţa, dar tot mi se rupe sufletul pentru el… pentru noi.

— Ar ajuta dacă ţi-aş spune că, tot timpul cât am fost cu Wyatt, el a concurat cu amintirea *ta?* îi şoptesc lângă gât, respirându-i mirosul liniştitor, curat.

Râsul lui mă face să vibrez.

— Nu chiar. Asta ar însemna doar că ar fi trebuit să depun mai mult efort înainte. Poate că, dacă aş fi făcut-o, nu ar fi trebuit să treci

prin experienţa acestei pierderi teribile.

Mă trag înapoi, ca să mă uit la faţa lui.

— Cum de nu ai găsit o femeie până acum? Toate femeile cu care lucrezi, cu care ai fost coleg la facultate, toate deştepte şi frumoase. Cum se face că Oliver cel perfect nu a găsit pe cineva?

Râde din nou, ochii strălucindu-i, în timp ce întinde mâna şi îmi dă părul de pe faţă. Îi fac acelaşi lucru, dar îmi las mâna pe ceafa lui. Îşi închide ochii pentru un moment şi înghite.

— Nu sunt perfect, Elle. Nici măcar pe aproape.

— Eşti, pentru mine, îi şoptesc.

Ochii i se întunecă atunci când se uită la mine.

— Poate că ăsta e răspunsul.

Capitolul douăzeci şi opt

— Pe o scară de la *fericită* la *nu mă pot opri din zâmbit de cât sunt de emoţionată*, cât de încântată ai fi dacă ţi-aş spune că Mia ţi-a făcut un bagaj pentru a rămâne peste noapte? întreabă Oliver, punându-şi pălăria pe bord.

După cină am stat şi am vorbit despre Wyatt şi despre casă, în cea mai mare parte, iar acum că suntem iar în maşină, pe drum, sunt un pic neliniştită. Chiar nu vreau să se termine întâlnirea. Mergem de ceva timp, ascultând muzică şi vorbind despre filme… aşa că abia când îmi pune întrebarea asta realizez că singurul lucru despre care nu am vorbit este programul meu de mâine.

— Ei bine… încep eu, făcând pauză ca să râd. Mi-ai dat doar opţiuni la care trebuie să zâmbesc, aşa că… *foarte fericită?*

Zâmbeşte larg şi se uită spre mine.

— Foarte bine, pentru că e în portbagaj şi te răpesc în seara asta. Poate te ţin tot weekendul.

— Îţi dai seama că faci ca orice viitoare întâlnire să pară banală, în comparaţie cu asta, nu?

— Niciodată să nu te îndoieşti de un perfecţionist, spune el zâmbind şi dându-şi la o parte părul din ochi.

Râd şi rezist tentaţiei de a mă întinde pentru a-mi trece mâna prin părul lui.

— Părul tău creşte foarte repede, zic, în schimb.

— Da, asta e partea bună. Păcat că trebuie să-l tund, din nou, şi să mă bărbieresc.

— Pentru interviurile de angajare? încerc să ghicesc.

— Da, îi las să mă angajeze, înainte să-mi las iar părul lung. Nimeni nu vrea să angajeze un doctor cu părul prins în coadă.

— Nici nu e încă destul de lung pentru asta, dar se întâmplă să cunosc pe cineva care crede că doctorii cu părul prins în coadă sunt foarte atrăgători.

— Chiar aşa? zice el, afişând un rânjet.

— Sunt sigură.

— Îi începe numele cu E?

— Posibil.

— Îi e frică de întuneric?

— Nu, mormăi eu şi îmi întorc privirea, făcându-l să râdă.

— Se întâmplă să îmi urască glumele?

Buzele mi se ţuguie, dar continui să mă uit pe geam.

— Nu-mi imaginez că există cineva căruia să-i placă glumele tale.

— O, dar există.

— Oliver, îi spun, întorcându-mă spre el cu un oftat plin de suferinţă. Îmi pare rău să-ţi dau vestea asta, dar doar se prefac.

Pufneşte şi îmi aruncă o privire uimită.

— Se prefac? OK, înţeleg. Nu mi-ai auzit ultima glumă. Mă vait şi râd în acelaşi timp.

— Hai s-o auzim.

Aşteaptă până oprim la un semafor şi se apleacă spre mine, astfel că bărbia îi este aproape pe umărul meu.

Pentru un moment, uit cum se respiră. Apoi începe să vorbească pe un ton atât de jos, încât totul înăuntrul meu se scurtcircuitează şi nu pot decât să-mi ţin respiraţia.

— Dacă aş fi o enzimă, spune el, gâdilându-mi urechea cu buzele.

— Aş fi o helicază, continuă, în timp ce îşi plimbă buzele pe gâtul meu.

Ochii mi se închid şi mă strâng puternic de genunchi.

— Ca să îţi pot desface genele.

Deschid ochii când se dă înapoi şi inima îmi pică în stomac, văzând privirea flămândă din ochii lui. Când ochii i se îndreaptă spre gura mea, nu mai rezist. Las deoparte orice amăgire. Îl trag spre mine şi îl sărut, mai întâi frenetic, apoi uşor, astfel încât sărutul să-l tachineze, să-l poată gusta, chiar dacă limbile abia ni se ating. Se trage înapoi şi se uită mirat la mine pentru un moment, înainte ca sunetul de claxon să ne trezească şi să traversăm intersecţia.

— N-a fost rău, nu? spune el, după o pauză.

Eu încă îmi trag respiraţia. Îmi ling buzele şi închid ochii când îi simt gustul.

— Nu a fost de glumă. Asta seducţie de tocilar! spun dintr-o suflare.

Nu îmi pot reţine un zâmbet când el râde.

— Seducţie de tocilar, spune el, chicotind încă.

— Următoarea întrebare, încă te mai vezi sau te mai culci, sau ce faceţi voi cu Grace… sau cu altcineva din spital… sau din altă parte?

Mă uit la faţa lui din lateral, în timp ce se încruntă. Când se opreşte în spatele unei maşini, mă străpunge cu privirea.

— Ţi-am spus că nu, Elle. Crezi că aş fi insistat să mergem la o întâlnire, dacă mă vedeam cu altcineva?

— Nu ştiu, zic, ridicând din umeri. Nu sunt sigură cum operezi în domeniul ăsta.

Ridică o sprânceană.

— Ştii exact cum operez în domeniul ăsta.

— Deci nu te vezi cu nimeni altcineva în momentul ăsta? întreb, ignorându-i comentariul.

— Insinuezi că am fi într-o relaţie? spune el.

— Nu, de ce ai…

— Ai spus nimeni altcineva, ceea ce ar însemna că suntem într-o relaţie.

— Ei bine, nu asta am vrut să zic.

Dă colţul spre un hotel frumos de pe faleză şi trage în faţa valetului. Degetele sale pictează pe ale mele.

— Asta vreau să însemne.

Inima mi se prăbuşeşte în piept, în timp ce valetul îmi deschide portiera. Îmi conving picioarele să se mişte şi ies din maşină, abia păstrându-mi calmul. Oliver vine pe după maşină, cu două genţi în mâini şi îl urmez înăuntru. Mă uit în jur şi respir aromele care vin dinspre spa şi citesc că suntem în Sonoma. Nu-mi vine să cred că a

fost atât de scurtă călătoria, nu că aş mai fi fost vreodată aici, dar am trecut de multe ori pe lângă. Ăsta e punctul unde eu şi Vic începem să bombănim, pentru că drumul e prea lung. Mă dau la o parte şi îl las să treacă spre recepţie. Mă uit cum vorbeşte cu recepţionera, cum o face să râdă de ceva ce îi spune şi apoi îi întâlnesc privirea când se întoarce la mine. Oliver a avut mereu caracteristica asta, uşurinţa asta care îl însoţeşte mereu. Se integrează în orice grup, pentru că acceptă pe toată lumea aşa cum e.

Este atât de sigur de sine, încât ai crede că este proprietarul întregii lumi. E genul de bărbat care poate participa la o discuţie cu oameni de afaceri importanţi şi cu doctori, de asemenea, şi nimeni nu s-ar întreba cine este. Nu ar bănui niciodată că este tipul care a venit într-o rablă şi care a avut două slujbe ca să şi-o poată cumpăra. Are un zâmbet care poate fermeca pe oricine nu e atent şi îl completează cu un suflet de aur.

Când se apropie, arătându-mi exact acel zâmbet, simt că mă topesc.

— Eşti gata? întreabă el.

Îl iau de braţ şi aprob din cap, urmându-l la lift.

Îmi dau seama că nu l-am întrebat de ce m-a adus la un hotel sau care îi sunt planurile.

Ceva mi se întâmplă când sunt în preajma lui Oliver. Parcă lumea din jurul meu dispare. Totul poate să se dărâme, dar în braţele lui sunt împlinită.

Când ajungem în cameră, pune genţile jos, lângă uşă, şi aşteaptă să inspectez camera. E o cameră foarte mare, cu pat matrimonial, o bancă lângă fereastră, canapele mari de pluş şi un şemineu într-o parte, care sugerează o sufragerie. Merg la fereastră şi mă aşez pe banca capitonată, atingând geamul rece cu mâna. Oliver nu a spus nimic de când am intrat în cameră şi, când mă întorc, îl găsesc sprijinit de peretele de pe partea cealaltă a patului, cu picioarele încrucişate şi mâinile în buzunarele blugilor, Pălăria îi este puţin înclinată şi părul îi iese de sub ea. Ceea ce văd în ochii lui îmi face

stomacul să se agite necontrolat.

— De ce stai tocmai acolo? întreb, râzând nervos.

— Sunt puţin îngrijorat de ce s-ar putea întâmpla dacă vin mai aproape, spune el.

Trag adânc aer în piept.

— Poate că vreau să te apropii.

Scutură din cap şi îşi opreşte un zâmbet.

— Ar fi trebuit să-ţi spun asta mai devreme, dar nu te-am adus aici ca să facem altceva decât să dormim.

Deschid gura ca să spun ceva, dar mă opresc şi îl las să continue.

— Asta face parte tot din întâlnire. Mâine mergem la podgorii. Data trecută nu am mai reuşit.

Mă ridic şi merg lângă el, oprindu-mă când suntem unul lângă altul şi îmi înclin capul să mă uit la el. Mă întind şi îi iau pălăria de pe cap şi o arunc pe jos, lângă şemineu.

— Dacă vreau să facem mai mult decât să dormim?

Faţa i se întunecă. Un zâmbet şăgalnic îi apare pe faţă când întinde mâna şi îmi mângâie uşor obrazul.

— Vreau să facem totul cum trebuie, de data asta, Elle. Nu vreau să te presez. Nu vreau să te trezeşti mâine şi să regreţi ceva ce facem în noaptea asta.

— Nu voi regreta, şoptesc, aplecându-mă spre atingerea lui.

— Ultima dată când ne-am culcat împreună, te-am găsit plângând cu un tricou în braţe, spune el cu voce joasă şi puţin îndurerată.

— Atunci a fost altceva.

— În ce sens? întreabă el, împingându-se în perete şi apucându-mă de ceafă. Spune-mi de ce a fost altceva, pentru că, dacă se întâmplă ceva în seara asta, o să fie mult mai mult decât atingeri. Ştii asta, nu? Şi nu mă refer doar la partea fizică. Chiar dacă doar ne atingem sau ne sărutăm, va însemna mai mult şi nu vreau să te trezeşti şi să simţi că îl înşeli sau că îi trădezi amintirea.

Închid ochii, pentru că am nevoie să îi evit privirea înţelegătoare

şi dragostea pe care o văd în ea. Are dreptate. Ştiu asta şi ştiu că nu merită să fie un regret al meu, dar chestia e că Oliver nu fost niciodată un regret. Nici când m-a rănit… nici când a plecat. Nici când s-a întors şi m-a sfâşiat, din nou, nu a fost un regret, pentru că îl iubeam. Poate că Wyatt nu a fost cel mai înţelegător bărbat şi poate că metodele lui de a mă face să trec peste unele lucruri nu erau perfecte, dar m-a făcut să înţeleg dragostea aşa cum e ea. Ăsta este micul mesaj cu care mă despărţeam de inimile mele. Wyatt a fost cel care mi-a deschis ochii, dar Oliver a fost inspiraţia pentru inimi şi pentru mesaje. El a fost cel pe care l-am iubit primul. El a fost primul care mi-a frânt inima şi iată-l iar aici. Mă întreb pentru cât timp, de data asta? Contează? Inima îmi sângerează.

Când deschid ochii la loc, Oliver se uită la mine ca şi cum aş fi gata să fug. Îl iau de gât şi mă întind şi îi sărut bărbia ţepoasă, maxilarul puternic, iar apoi trec la ureche.

— Ce avem noi nu are legătură cu acea parte a vieţii mele. Trăim într-o galaxie doar a noastră, îi şoptesc, sărutându-i lobul urechii.

Zâmbesc, când respiraţia i se accelerează.

— În care furtunile trec, lumina îşi pierde din intensitate şi totul încetează să mai existe, în afară de noi.

Mâinile lui mă strâng de mijloc şi mă împing uşor înapoi.

— Am plănuit o noapte în care să-mi ţin mâinile acasă şi să dorm pe canapea, dacă trebuie, şi acum tu vii şi spui lucrurile astea şi îmi dai totul peste cap, cum numai tu poţi.

Îşi apleacă uşor capul în jos şi mă sărută pe gât, o dată, de două ori, de trei ori… săruturi moi, umede… înainte să se lase pe spate şi să mă fixeze din nou cu privirea.

— Mă pierd în tine, Elle. Felul în care te uiţi la mine, felul în care mă atingi…

Nu îşi termină propoziţia, ci îşi lasă buzele pentru a se întâlni cu ale mele într-un sărut lung şi lent.

În timp ce inimile ne bat una lângă cealaltă şi limbile dansează un mambo senzual, restul se disipează.

Mâinile lui Oliver merg în jos pe corpul meu, până ajung la tivul rochiei mele. Mi-o scoate, fără să întrerupă sărutul, în timp ce eu îi desfac nasturii de la cămaşă şi îl ajut să o dea jos. Chiar dacă nu a trecut *atât* de mult de când ne-am culcat împreună ultima dată, mi se pare că nu i-am văzut corpul de o veşnicie. Ochii îmi coboară de la faţa lui spre piept. Mâinile mi se plimbă peste fiecare muşchi, fiecare contur şi fiecare linie de pe trupul bărbatului superb din faţa mea. Mâinile îmi ajung la marginea blugilor lui şi încep să-i desfac cureaua şi, în timp ce îmi ridic privirea spre a lui, îl privesc cum mă priveşte. O expresie de extaz îi întunecă faţa, în timp ce îmi afund mâna în boxerii lui şi îi testez greutatea, strângându-l când trage aer printre dinţi.

— Elle, spune el, şoptind aspru, când îngenunchez în faţa lui. Îşi aruncă pantofii şi îl ajut să iasă din blugi, din boxeri, din şosete şi îmi aliniez faţa la lungimea penisului sau. Mă aplec, plasându-i săruturi moi şi umede pe abdomen, zâmbind lipită de el, în timp ce muşchii i se contractă. Merg în jos şi îi sărut fiecare parte a V-ului trasat de muşchii abdominali, până ajung la ceea ce mă călăuzeşte. Limba îmi alunecă sub penisul lui şi geme, apucându-mă de păr. Repet mişcarea pe ambele părţi, ţinându-i testiculele în mână. Geme din nou, mai tare, când îl iau în gură cât pot.

— Elle, spune Oliver din nou, cu vocea joasă şi guturală.

Mă uit în sus, întâlnindu-i privirea înceţoşată, şi mă trece un fior când mâinile lui îmi dau părul pe spate, eliberându-mi faţa, în timp ce se uită în jos la mine. Mă apucă de umeri şi mă împinge în spate, până iese complet din gura mea, apoi mă ridică, astfel încât piepturile ne sunt lipite, nasul lui odihnindu-se pe fruntea mea.

— Ce-mi faci tu, Elle, şopteşte lipit de mine, în timp ce eu îi respir pe piept. E inexplicabil.

Mă sărută pe frunte şi mă împinge înapoi, până sunt obligată să mă aşez pe pat. Îmi desface sutienul fără să se grăbească, apoi mi-l trage de pe umeri. Face acelaşi lucru cu chiloţii mei, trăgându-mi-i încet peste coapse, până îi scoate şi îi lasă pe podea, cu restul

hainelor. Face un pas înapoi şi se uită la mine, se uită la mine cu adevărat. Privirea lui lasă o dâră de căldură peste tot pe unde trece, apoi începe să râdă.

— Poate pentru a doua oară în viaţa mea, nu ştiu de unde să încep, murmură el şi îngenunchează în faţa mea şi îmi desface picioarele. Întâi îmi sărută genunchiul, îşi croieşte drum în sus pe coapsa mea, până îmi ajunge la pelvis, atingând uşor peticul de păr de acolo, apoi mă sărută pe abdomen. Când ajunge la sânul drept, se opreşte şi se uită la mine peste vârful sfârcului.

— Nu-ţi pot spune de câte ori am visat să fac asta din nou, spune el, mângâindu-l cu partea de jos a limbii.

Gâfâi şi mâinile mi se întind să-l prind de umeri, când o face din nou. Suflă uşor peste sfârcul meu mic, senzaţia de rece şi cald făcându-mă să tremur. Îşi trage faţa către celălalt sân şi tremur din nou, de data asta simţindu-i bărbia cum îmi zgârie pielea. Gura i se închide peste sfârcul meu, sugându-l. Când se trage în spate şi suflă în el, mâna lui îl răsuceşte pe celălalt. Simt că îmi ia foc corpul, pe marginea combustiei, şi nici măcar nu a trecut de sâni, încă.

Parcă auzindu-mi gândurile, Oliver se uită la mine şi afişează un zâmbet arogant, înainte să continue să exploreze partea de jos a corpului meu. Când ajunge la interiorul coapselor mele, le împinge la o parte şi le ţine cu mâinile, în timp ce îşi afundă capul între ele. Limba i se strecoară afară şi mă gustă, doar mă gustă, şi geme, gura vibrându-i pe mine. Mâinile mele deja tremurânde îi găsesc părul şi îl trag uşor, mişcându-mi şoldurile în jurul feţei lui. Mă opreşte, ţinându-mă de genunchi, şi îşi ridică privirea către a mea. Intensitatea din ochii lui este atât de brută, de pură, încât îmi simt stomacul începând să se strângă. În ochii lui găsesc trecutul nostru şi viitorul nostru nesigur. Păstrează în ei tristeţea anilor pierduţi, dorul chinuitor pricinuit de un milion de „ce ar fi fost dacă” şi posibilităţile pe care le-am putea avea. Încerc să mă uit în altă parte… încerc să închid ochii şi să blochez fervoarea cu care mă împunge cu ochii lui verzi, pentru că nu vreau să admit că mi-e

frică. Nu vreau să-mi deschid sufletul şi să admit că încă poate să mă distrugă, să mă anihileze complet.

Limba lui mă biciuieşte uşor încă o dată şi îmi pierd orice gând… orice urmă de raţiune… şi mă deschid complet sub limba lui. În sfârşit, închid ochii şi îi gem numele, în timp ce spatele mi se arcuieşte pe pat şi un orgasm mă zguduie. Oliver îşi şopteşte săruturile pe mine, în timp ce se îndreaptă din nou în sus pe corpul meu. Deschid ochii şi se ţine deasupra mea, câte o mână pe fiecare parte a corpului meu, şi, pentru un timp foarte îndelungat, se uită la mine, ochii lui cercetându-i pe ai mei. Îmi mişc mâna între noi. Corpul i se cutremură când strâng mâna în jurul penisului său şi îl strâng, mişcându-mi încet mâna în sus şi în jos, până începe să respire greu.

— Probabil că ar trebui să luăm un prezervativ, spune el, cu ochii ţopăindu-i între ai mei. Scutur din cap, aducând cealaltă mână pentru a-l apuca de ceafă şi trăgându-i faţa spre a mea.

— Fără prezervativ, îi şoptesc pe buze.

Se opreşte şi, pentru un moment, mă întreb dacă nu cumva ar prefera să folosim unul. Poate regretă că nu am făcut-o acum mulţi ani.

— Elle, zice el, expirând.

Sunt sigură că e pe cale să se dea jos de pe mine şi să se întindă după un prezervativ, dar, în schimb, îşi înfăşoară un braţ în jurul meu şi mă trage mai aproape, instalându-se între coapsele mele. Încet, cu grijă, se împinge în mine, dându-i corpului meu timp să se adapteze mărimii lui. Icnesc atunci când îl simt pulsând înăuntrul meu. Se opreşte să respire şi râde lipit de gâtul meu.

— Frumoasa mea Elle, spune el, lângă gâtul meu.

Zâmbetul din vocea lui mă face şi pe mine să zâmbesc.

— Mă simt atât de bine cu tine înfăşurată pe mine, nici nu ai idee.

Îmi arcuiesc spatele, îndemnându-l să continue, pentru că am o idee. Ştiu destul de bine. Se mişcă din nou, fără să se oprească, de data asta, ci izbindu-mă lung şi adânc, în schimb.

— Pur şi simplu… mă înghiţi, mârâie el, mişcându-se mai repede acum, mişcările devenind mai puternice, ca şi cum m-ar revendica.

— Te gândeşti vreodată la asta? întreabă el, cu vocea între un mârâit şi un mormăit, în timp ce îmi reaşază piciorul, pentru a fi pe umărul lui, ca să poată intra şi mai adânc în mine.

— Spune-mi! zice el.

Oliver se retrage pentru a se uita la locul unde suntem uniţi, apoi la faţa mea, unde sunt sigură că vede cât îl doresc.

— Mă ating gândindu-mă la tine, admit încet, ochii mei refuzând să se despartă de ai lui.

Geme şi se opreşte din mişcare, închizând ochii, parcă s-ar concentra.

— Îmi imaginez cum mă iei aşa, stând peste mine, continui eu, împingându-mă în el. Şi, câteodată, pe la spate.

Ochii lui Oliver se deschid brusc şi scâncesc atunci când iese uşor din mine, apoi intră tare şi repede. Degetele de la picioare mi se chircesc şi încep să dau ochii peste cap, în timp ce îl apuc de fund, încurajându-l să se mişte mai repede. Atât pot să fac pentru a mă abţine să ţip din cauza emoţiilor ce mă traversează.

— Te rog… îl implor. Te rog, te rog, te rog, continuă să te mişti mai repede!

Zâmbeşte încet şi larg şi face ce îi spun, timp de patru mişcări.

Închid ochii.

— Te rog, te rog, te rog. Doar… mai repede… mai tare! Dar Oliver are alte planuri. Se apleacă, desfăcându-mi şi mai mult picioarele, şi îmi sărută gamba care se odihneşte pe pieptul lui. Îşi freacă faţa de pielea fină din acel loc, în timp ce buzele i se plimbă în sus şi în jos, potrivindu-se cu mişcările şoldurilor, delicate, încete, lungi şi puternice.

— Vreau ca asta să dureze la nesfârşit, spune el, muşcându-mi piciorul pe interior. Vreau să fac o casă şi să mă instalez înăuntrul tău, spune el, şi dacă nu ar fi mâna lui, care îmi răsuceşte sfârcul, şi penisul lui care mă pătrunde puternic, aş face o glumă. Dar senzaţia

de orgasm începe să fiarbă în mine şi nu mai pot gândi. Îmi lasă piciorul şi se urcă, din nou, peste mine, cu pieptul peste al meu, astfel încât să pot vedea doar faţa lui. Nu ştiu ce vrea să găsească în ochii mei, dar simt cum îmi sfredeleşte sufletul, parcă ar răscoli prin grămada de obiecte pierdute şi găsite. Tocmai când deschid gura să spun ceva, un orgasm mă zguduie şi îi ţip numele. Ca la un semn, îmi mormăie şi el numele şi ochii i se închid extenuaţi. Oliver expiră prelung şi, când deschide ochii, are pe faţă zâmbetul acela pieziş pe care l-am iubit mereu şi simt că orice ar fi căutat în ochii mei, a găsit.

Stăm întinşi în pat, goi, cu faţa unul la celălalt, mâna lui desenând leneş pe talia mea, iar a mea pe pieptul lui. Întotdeauna am fost o fată care s-a lăsat purtată de val. Nu m-am întrebat niciodată unde mă va duce o relaţie, nu m-am obosit să-mi pese. Dar stând întinsă lângă Oliver, mă gândesc la viitor. Mă face să am *speranţe* de viitor. Şi, chiar dacă am zis că va fi o singură întâlnire, nu pot să opresc grămada de posibilităţi care îmi încolţesc în cap.

— La ce te gândeşti? îi şoptesc.

Îmi trage faţa la pieptul lui şi mă sărută pe creştet.

— Mă gândesc la faptul că asta e cea mai frumoasă întâlnire la care am fost vreodată.

— Chiar aşa? zic zâmbind.

— Da, chiar aşa.

— Îţi dai seama că ai trişat, nu? O întâlnire e o întâlnire, iar tu ai plănuit asta ca pe două întâlniri.

Râde înfundat sub mine.

— Ţi-am spus că nu sunt bun la respectat reguli.

— Slavă Domnului, zic eu, căscând lângă el.

Adorm în braţele lui şi, chiar dacă abia aştept restul întâlnirii de mâine, unei părţi din mine îi e frică să plece din camera asta şi să dea piept cu lumea.

Capitolul douăzeci şi nouă

Mă trezesc fiindu-mi foarte cald, de parcă sunt acoperită de o pătură electrică dată la maximum. Când deschid ochii, îmi dau seama că pătura e Oliver. Corpurile ne sunt încolăcite în aşa fel încât, dacă ar exista o pictură cu acest moment, privitorului i-ar fi greu să descifreze care membre sunt ale cui. Privirea îmi urcă de la pieptul lui către părul dezordonat, bucurându-mă de tot ce e între, şi oftez mulţumit. Oliver bate din pleoape şi deschide ochii, iar când ochii lui verzi somnoroşi îi găsesc pe ai mei, sunt gratulată de un zâmbet care îmi taie respiraţia, făcând creaturi magice să mi se aprindă în stomac.

— Hei! îmi şopteşte pe un ton sexy, care îmi declanşează dorinţa.

Zâmbesc şi eu, fiind deodată puţin sfioasă.

— Hei!

Îşi ridică mâinile de pe mijlocul meu şi îşi trece degetele prin părul meu, îndepărtându-mi şuviţe lungi de pe faţă. Se apleacă încet şi îmi atinge uşor buzele cu ale lui. Mă muşcă delicat şi ochii mi se închid. Eliberez un geamăt, atunci când limba lui o găseşte pe a mea, învârtindu-se tandru în jurul ei şi dând startul unui dans seducător, care îmi accelerează respiraţia. Oliver întrerupe sărutul tot muşcându-mă uşor, cum a şi început, şi îşi plimbă gura pe gâtul meu, pe piept, pe abdomen…

Mâna îmi zboară în părul lui, apucând cât îmi încape în pumn, când ajunge la clitoris şi începe să-l sugă delicat. Când Oliver îşi trece scurt limba peste el, întâlnirea lor de aseară îmi revine proaspătă în minte. Îl strâng mai tare şi, când capul îmi cade într-o parte, răsuflarea mi se taie, atât din cauza orei pe care o arată ceasul, cât şi simţind degetele lui înăuntrul meu.

— O să întârziem, gâfâi din nou, când mâinile lui se întind şi îmi cuprind sânii, strângându-mi sfârcurile.

— Voi face să merite întârzierea, spune el, lipit de mine, sugând

mai tare.

Dau ochii peste cap.

— Oliver, îi spun pe un ton gutural.

— Estelle, răspunde el, suflând peste sfârcurile mele umede, în timp ce degetele continuă să i se mişte înăuntrul meu.

— O, Doamne!

— Mmm, mârâie el, crescând ritmul mişcărilor limbii.

Spatele mi se arcuieşte de la valul de căldură care mă străbate. Îşi croieşte drum în sus pe corpul meu, cu săruturi umede, şi îşi pune capul penisului la intrarea în vagin. Deschid ochii şi îl văd uitându-se fix la mine, ochii fiindu-i plini de dorinţă. Îşi linge buza de jos şi şi-o muşcă, începând să îşi împingă penisul în mine într-un ritm uniform.

— Aşa ar trebui să ne înceapă toate dimineţile, mormăie când este cu totul în mine.

Dau ochii peste cap, simţindu-l cum mă umple. Apoi începe să se mişte şi simt că mă prăbuşesc la fiecare împingere a lui, cu fiecare moment în care ochii lui verzi se uită în ai mei şi cu fiecare rid care i se formează între sprâncene, făcându-mă să mă simt cea mai frumoasă femeie de pe pământ. Da, aşa ar trebui să ne înceapă toate dimineţile, mă gândesc eu. Aşa ar fi putut să fie şi înainte, dar nu cred că aş fi supravieţuit când a plecat.

* * *

— Cum te-a cerut de soţie? întreabă Oliver mai târziu, după ce am degustat destul vin cât să umplem două sticle.

Ne-am adresat întrebări toată ziua. A început ca un joc, astfel că cel care nu voia să răspundă trebuia să dea pe gât un pahar de vin, dar apoi insistam până răspundeam oricum, aşa că am lăsat jocul şi am păstrat doar întrebările.

Iau o înghiţitură mare de vin. De data asta nu râde, pentru că şi lui îi este incomod să audă răspunsul meu la întrebarea asta.

— S-a întâmplat în ziua în care am luat spaţiul pentru galerie.

Eram acasă, sărbătoream împreună cu câţiva prieteni. Micah şi Dallas erau şi ei acolo, spun eu, făcând o pauză.

Când dă din cap, semn că recunoaşte numele, continui.

— Deci, eram acasă, beam… băieţii spunând bancuri, fetele râzând împreună cu ei… şi deodată se lasă într-un genunchi şi pur şi simplu mă cere.

Ridic din umeri, amintindu-mi, şi zâmbesc trist. Îmi amintesc că eram atât de entuziasmată de idee. Nu am plâns de bucurie. Nu am fost copleşită, dar eram atât, atât de fericită.

Oliver îmi ia paharul gol şi îl pune lângă al lui, ridicând mica tavă cu struguri şi brânză, şi continuăm să ne plimbăm prin podgorie.

— A fost exact cum sperai să fie? întreabă el.

Mă uit în sus, să-i cercetez faţa. Nu pare supărat sau gelos, doar curios.

— Nu mă gândisem niciodată la asta, până în seara aia, zic, ridicând din umeri. Relaţia noastră era… nu ştiu. Doar că nu credeam că o să ne logodim sau căsătorim vreodată. Deja locuiam împreună şi tot restul, deci te-ai gândi că este pasul următor, dar niciodată nu… Nu m-am aşteptat niciodată. Nu am avut nevoie de asta. Nu am vrut să mă mărit, până în ziua în care m-a cerut, iar după aceea, brusc, am vrut tot. Nu spun asta, pentru că nu vreau să duc discuţia în punctul acela.

— Te bucuri că ai făcut-o? Că te-ai logodit şi că te-ai mutat cu el?

De data asta ne oprim din mers. Îmi înclin capul, pentru a-l vedea, chiar dacă ochii îi sunt în zare. De fiecare dată când mă uit la el, chiar şi acum, simt un şoc electric în inimă. Trebuie să-mi reamintesc că omul ăsta, cel pe care l-am vrut întotdeauna, chiar este aici, cu mine.

— Da, mă bucur, spun, pentru că este adevărat.

L-am iubit şi nu regret niciun moment petrecut cu Wyatt.

Oliver dă aprobator din cap şi îşi aruncă o boabă de strugure în gură. Când văd că nu se uită la mine, îl abordez eu, băgându-mi

mâna sub bicepsul lui, pentru că simt nevoia să-l ating şi să mă asigur că totul e în regulă. Îşi întoarce privirea către mine, şi colţul gurii i se ridică, formând un zâmbet oarecum trist.

— Îmi pare rău. Nu vreau să ne stricăm cheful, doar că asta a fost un pic mai greu de digerat decât mă aşteptam.

Mă întind şi îmi trec mâna prin părul lui des. Închide ochii şi se lasă spre atingerea mea, nările umflându-i-se când trage adânc aer în piept.

— De ce nu v-aţi căsătorit? A fost o logodnă lungă, spune el, fără să deschidă ochii.

Mâna îmi îngheaţă în părul lui. O las jos şi păşesc înapoi. Când fac asta, el deschide ochii şi ne uităm unul la altul pentru un moment ce pare o veşnicie, înainte să răspund.

— Nu am discutat niciodată despre asta, îi zic cu voce şoptită.

Îmi iau ochii de la privirea lui intensă. Trebuie să o fac. Singura persoană cu care am vorbit despre asta este Mia şi, chiar dacă m-a ţinut de mână şi m-a pupat pe cap, am văzut în ochii ei că mă judecă şi îi este milă de mine. Ştiu că se gândea la acelaşi lucru la care mă gândeam şi eu, dar amândurora ne era frică să o spunem. Chestia e că eram fericiţi, Wyatt şi cu mine. Ne certam, ca orice cuplu, dar eram fericiţi, în general. Lucrurile erau confortabile cu el şi nu voiam să îl chestionez legat de lucrurile mai importante, de frică să nu ducă la sfârşitul relaţiei noastre. M-am gândit că, atunci când vom ajunge în punctul acela al vieţilor noastre, vom rezolva orice problemă la timpul ei.

— Niciodată? întreabă Oliver pe un ton dezaprobator.

Scutur din cap.

— Mai spune-mi ceva, zice el, iar felul în care o face mă determină să vreau să-i spun totul, pentru că aud în vocea lui înţelegere şi o tristeţe, care se pot forma doar înţelegând cu adevărat problema.

— Nu voia copii, zic, tot şoptit, de parcă păstrez un mare secret, şi chiar aşa a fost, o perioadă. Sau, cel puţin, nu a vrut copii cu mine.

Nu am cum să fiu sigură.

Mâna lui Oliver o găseşte pe a mea şi mă întorc, în sfârşit, pentru a-i întâlni privirea. Imediat ce o fac, regret, pentru că expresia din ochii lui mă face să plâng.

— Trebuie să fi fost nebun să nu vrea copii cu tine. Probabil că nu voia deloc. Unii oameni nu vor.

Când nu spun nimic, mă strânge de mână.

— O să fii o mamă nemaipomenită într-o zi, Elle.

Se apleacă şi îmi sărută uşor buzele. Nu e un sărut lung, dar este de ajuns pentru a-mi încălzi tot corpul.

— În fine, zic eu, băgând în gură un cub de brânză. Este rândul tău. Cât timp stai, de obicei, cu o femeie, până să vă despărţiţi?

Gura îi tresare şi îmi dau seama că încearcă să nu râdă.

— Depinde.

— De femeie?

— Da, dar şi de situaţie.

— Cât ai rămas cel mai mult? Nu ştiu dacă ar trebui să zic *care a fost cea mai lungă relaţie pe care ai avut-o,* pentru că ştiu că nu le numeşti aşa, îi spun, uitându-mă în altă parte, când simt că mă îmbujorez.

Momentul ăsta e mai stânjenitor decât când m-a întrebat el despre Wyatt.

Oliver râde înfundat.

— Cât am stat cel mai mult…

Îmi întorc privirea către el când oftează zgomotos.

— Probabil două luni, mai mult sau mai puţin.

— Atât?

Zâmbeşte şi îşi trece degetul mare peste sprâncenele mele, ca să nu mă mai încrunt.

— Am avut o relaţie cu materia şcolară. Ştii că asta a fost mereu prioritară.

Oftez şi îmi înfăşor braţele în jurul corpului său, îngropându-mi faţa în pieptul lui tare.

— Mulţumesc. Întâlnirea asta a însemnat totul pentru mine. Vorbesc serios.

Simt cu faţa cum abdomenul i se încordează şi aud cum trage adânc aer în piept.

— Mulţumesc că m-ai lăsat să te răpesc.

Zâmbesc, lăsând capul pe spate, pentru a-mi rezema bărbia în pieptul lui, iar el se uită în jos la mine.

— Mă poţi răpi oricând vrei.

I se luminează toată faţa când îmi zâmbeşte, gropiţele parcă îmi fac cu ochiul şi ochii îi strălucesc. Parcă ar fi ziua mea şi Crăciunul, adunate într-o faţă superbă.

— Poate că o s-o fac, spune el, tonul lui sunând a promisiune.

Capitolul treizeci

Îmi şterg mâinile cu un prosop de bucătărie şi iau telefonul să citesc mesajul venit de la Oliver.

Vino afară.

Mă încrunt şi mă uit peste umăr la uşa deschisă, unde stă fratele meu. Nu îmi dau seama ce face, dar sunt destul de sigură că e ceva legat de placa de surf. Merg la uşa din faţă şi mă uit pe vizor, zâmbind la vederea lui Oliver, care stă pe partea cealaltă a uşii cu mâinile în buzunarele blugilor. Este îmbrăcat cu o cămaşă gri în carouri şi o căciuliţă asortată, trasă atât de jos pe cap încât părul nisipiu i se freacă de gulerul cămăşii. Deschid uşa şi mă sprijin de ea, ţinând clanţa, în timp ce el mă inspectează rapid cu privirea. Ca de obicei, privirea lui lasă în urmă o dâră caldă, parcurgându-mi trupul.

— Arăţi drăguţ, zic eu şi râd când ridică o sprânceană.

— Drăguţ?

— Drăguţ e un compliment.

— Poate, pentru un copil de patru ani, spune el, păşind în faţă, pentru a împărţi cu mine spaţiul de pe preşul de la uşă.

Zâmbesc.

— Nu. Cuvântul ăsta are greutate mereu. Poţi fi drăguţ şi dacă ai optzeci de ani, îi zic zâmbind.

Colţul gurii i se ridică uşor, în timp ce se lasă spre mine, întinzând mâinile şi prinzându-se de tocul uşii, cu pieptul lipit de al meu. Apuc să văd o bucăţică din abdomenul lui, ieşind de sub cămaşă, şi mă întind să-l ating. El îşi îngroapă faţa în gâtul meu, sărutându-mă atunci când îl strâng mai tare.

— Îţi arăt eu drăguţ, spune pe un ton aspru.

Zâmbesc şi îmi arunc capul pe spate.

— Unde e fratele tău? întreabă, trecându-şi buzele de pe gâtul meu pe umăr.

— În spate, îi şoptesc şi închid ochii, împingându-mă în el.

— Hai să mergem undeva.

Mă muşc de buză, pentru a-mi opri un geamăt, în timp ce limba lui mi se plimbă pe claviculă.

— Unde?

— Oriunde. La plajă, pe dig, la un restaurant de sushi… unde vrei.

Mă sărută pe maxilar, făcându-şi drum către obraz.

— Ţie nu-ţi place sushi, îi spun, deschizând ochii, pentru a-i întâlni pe ai lui.

Îşi lasă mâinile de pe tocul uşii şi se îndreaptă, mângâindu-mi obrazul cu dosul palmei.

— Pot să mănânc tempura.

— OK, stai să-i spun lui Vic că plec.

Oliver se îndepărtează şi îmi face semn să o iau înainte.

— Dar ce face, totuşi? mă întreabă când ajungem la uşa din spate.

— Nu sunt sigură. Cred că îşi curăţă plăcile de surf.

— Le dau cu ceară, mă corectează Victor, speriindu-mă. De ce eşti aşa sperioasă în ultima vreme?

— Nu sunt, spun eu şi înghit în sec, pentru a-mi controla bătăile inimii, care se înteţesc.

— Ba eşti.

Ridică o sprânceană şi îşi trece mâna prin păr.

— Ce faci, frate? îi spune lui Oliver.

— Nimic special. Am o zi liberă.

— Mă mir că nu dormi, zice Victor şi se întoarce la placa de surf.

— Nu. Am vrut să profit de ziua asta. Merg cu Estelle să mâncăm sushi. Vrei să vii?

Mâinile lui Victor se opresc pe placă şi se uită în sus, plimbându-şi ochii de la mine la Oliver şi înapoi.

— Nu, mulţumesc, spune el, uitându-se încă o dată la placă şi apoi iar la noi.

Sunt sigură că poate auzi bubuiturile din pieptul meu de unde

stă. Mă pregătesc pentru întrebarea inevitabilă, când deschide gura.

— Nu o să începi niciodată să întâlneşti bărbaţi dacă vei tot umbla cu Oliver. Îţi dai seama de asta, nu?

— De câte ori o să dai cu ceară pe acelaşi loc? îl întreb, întorcându-mă cu spatele la el şi mergând în casă, pentru a-mi ascunde iritarea.

— Asta e alta placă! strigă el.

— Ba nu e. Nu am văzut pe nimeni care să ceruiască aceeaşi placă de atâtea ori ca tine, îi strig şi eu.

Îl aud pe Oliver luându-şi la revedere, înainte să se întoarcă înăuntru, şi îl simt în spatele meu la puţin timp după.

— Unii oameni pur şi simplu nu ştiu să lustruiască o placă, murmură el, respiraţia lui gâdilându-mi ceafa.

— Tu ştii? îl întreb, aruncându-i un zâmbet peste umăr.

Se apleacă şi mă sărută, un sărut rapid pe buze.

— Ce-ai zice să-ţi arăt? îmi spune la ureche.

— La ce te-ai gândit? îl întreb, în timp ce ieşim şi mergem spre maşina lui.

— Hai să luăm sushi şi să facem un picnic pe plajă.

— Îmi place ideea.

— Îmi place la nebunie ideea, spune el, aşezându-mi un sărut pe obraz, înainte să lase jos mâinile şi să-mi deschidă portiera.

Comandă pentru amândoi, oprindu-se şi uitându-se la mine pentru aprobare de fiecare dată când numeşte un rulou care crede că mi-ar plăcea. După ce închide telefonul, stăm în linişte un moment destul de lung, până ca el să vorbească din nou.

— Cred că ar trebui să-i spunem, zice el, încrucişându-şi degetele cu ale mele.

Inima ameninţă să-mi sară din piept când îi aud sugestia.

— Ce am putea să-i spunem? îl întreb încet, uitându-mă înainte.

— Că suntem împreună.

— Suntem împreună? întreb în şoaptă, ideea făcându-mă să zâmbesc.

Oliver râde înfundat şi îşi lasă în jos mâna, ridicând-o, după aia, pentru a-mi sprijini bărbia.

— Nu suntem?

Zâmbetul mi se lărgeşte.

— Nu ştiu, domnule doctor. Suntem?

Mâna îi ajunge pe ceafa mea. Îmi trage faţa spre a lui, până când vârfurile nasurilor ni se ating.

— Cred că putem spune că da.

— Ce crezi că va spune dacă îi zicem? întreb într-o răsuflare, lipit de buzele lui.

— O să se supere.

Face o pauză şi se uită în ochii mei.

— Pe mine, nu pe tine.

— Nu ţi-e teamă că asta vă va strica prietenia? Şoptesc.

Îi simt respiraţia pe buze. Miroase a mentă, de la bomboanele mentolate pe care le tot mănâncă.

— De ce crezi că mi-a luat atâta timp să mă conving, Elle? spune el, cu voce joasă, scăpând un sărut pe un colţ al gurii mele, după care şi pe celălalt.

Închid ochii, bucurându-mă de atingerea buzelor sale pe ale mele.

— Cred că ar trebui să mai aşteptăm puţin, spun într-un final.

Oliver se dă înapoi şi se uită la mine, aşteptând o explicaţie. După câteva momente, deschid în sfârşit gura, pentru a-mi exprima opinia, dar o închid la loc când îi vibrează telefonul. Răspunde şi le spune celor de la restaurant că va intra imediat ca să ia mâncarea.

— Păstrează-ţi ideea, îmi spune, bătându-mă uşor pe vârful nasului înainte să coboare din maşină.

Mă reazem de scaunul din spatele meu şi expir puternic. Cum să-i explic tot ce simt? Nu sunt sigură că pot să explic în cuvinte. Îmi aduc aminte doar ce a zis toată lumea când am început să mă văd cu Wyatt. Dezacordul lor şoptit îmi sună în cap ca un urlet şi mă întreb dacă eu şi Oliver avem aceeaşi soartă. Wyatt era un necunoscut

pentru toată lumea. Oliver e parte din familia noastră. Nu am niciun dubiu că Victor ar vedea relaţia noastră ca incestuoasă, chiar dacă nu ne leagă nimic, în afară de el. Mă uit cum Oliver se întoarce la maşină, cu o pungă într-o mână şi telefonul în cealaltă. Are o expresie îngrijorată, care mă agită imediat.

— E totul în regulă? îl întreb când se urcă în maşină şi închide portiera.

— Da, a trebuit să sun la spital ca să mă interesez de un pacient, răspunde el, cu buzele lăsate.

— Cineva cunoscut? îl întreb şi aştept cu răsuflarea tăiată când nu răspunde imediat.

Nu ştiu ce aş face dacă i s-ar întâmpla ceva unuia dintre copiii pe care am ajuns să-i iubesc atât de mult.

— Nu. E vorba de unul dintre copiii mici.

— Nu ştiu cum reuşeşti, îi şoptesc.

— Câteodată, nici eu nu ştiu, spune el încet, scăpând un suspin.

Bate puternic din palme, făcându-mă să sar în sus şi să mă uit la el. Râde de expresia feţei mele.

— Chiar te sperii uşor în ultima vreme.

Încerc să-mi ascund zâmbetul, uitându-mă pe geam, în timp ce el demarează.

— Nu mi-ai răspuns de ce vrei să mai aşteptăm, spune el, odată ce ieşim din nou pe autostradă.

— Vreau doar să mai păstrez secretul o vreme, oftez eu.

— Vrei să fiu secretul tău murdar, zice el, cu un rânjet ca de lup.

— Nu am spus asta.

Ridică din umeri.

— Nu sunt împotrivă. Îmi place să fiu secretul murdar al unei persoane.

De fiecare dată când spune *secret murdar* ceva mă răscoleşte pe dinăuntru. Cumva, Oliver face totul să pară sexy.

— Nu zic că nu vreau să ştie nimeni pentru că îmi e ruşine sau ceva de genul ăsta, spun eu, vrând să fie clar.

Opreşte în parcarea plajei „1.000 de paşi” şi zâmbeşte, ieşind din maşină ca să-mi deschidă portiera. Odată ce ies, deschide portbagajul şi scoate două prosoape de plajă.

— Faci picnicuri adhoc des? îl întreb, ridicând o sprânceană şi întinzând mâna ca să iau prosoapele.

Oliver râde şi mă trage în braţele lui.

— Doar cu femei pe nume Estelle.

— Ştiu câteva femei numite Estelle, îi spun, împingându-l uşor şi mimând supărarea.

Îşi saltă capul, zâmbind în continuare.

— Şi eu, dar ştiu numai una cu care aş mânca mâncare japoneză şi pe care aş duce-o la plajă fără să-i cer să se dezbrace în costum de baie.

Mă bosumflu şi merg spre scări.

— Asta înseamnă că nu-ţi place să mă vezi în costum de baie?

Ne dăm într-o parte, pentru ca nişte oameni care pleacă de la plajă să poată trece pe lângă noi, şi Oliver se apleacă să-mi şoptească la ureche.

— Arăţi superb în costum de baie, dar arăţi şi mai bine goală, pe patul meu, cu picioarele desfăcute pentru mine.

Mă opresc brusc, ţinându-mă de pietrele din peretele de lângă mine. Oliver mă înconjoară cu braţul, pentru a nu ne rostogoli pe cele nouă sute de trepte pe care le mai avem de coborât. Mă întorc şi îmi înclin capul, să mă uit la el.

— Trebuie să te abţii de la comentarii de felul ăsta când suntem în public, îi spun.

Îşi muşcă buza de jos, încercând şi nereuşind să-şi stăpânească un zâmbet.

— De ce, pentru că te înfierbântă? întreabă el, aplecându-şi faţa pentru a ajunge lângă a mea.

Îşi plimbă vârful nasului de pe obrazul meu până la ureche, mângâindu-mă uşor, respirându-mi parfumul în timpul ăsta.

— Dacă ţi-aş spune că te-aş vrea aşa?

— De ce ai vrea să-mi faci asta când urmează să mâncăm pe o plajă publică? îl întreb şoptit, lipită de gâtul lui.

— Poate îmi place să ştiu că îţi pot face asta, spune el chicotind.

— Ştii că poţi, îi zic, lăsându-mă într-o parte, pentru a-i putea vedea mai bine faţa.

Ochii verzi îi strălucesc.

— Poate vreau să mă implori să te duc la mine acasă, spune, cu voce joasă, în timp ce îşi bagă mâna sub cămaşa largă de pe mine. Trag aer în piept, căscând ochii la oamenii care trec pe lângă noi pe scări.

— Oliver, îl avertizez.

— Estelle, spune el, imitându-mi vocea, în timp ce mâna lui se mişcă spre coastele mele şi se opreşte acolo, chiar sub sânul meu stâng.

— Vrei să mergem la tine acasă? întreb cu respiraţia greoaie.

Buzele i se desfac uşor, când scutură din cap. Când se uită la mine cum o face acum, ca şi cum ar fi prima dată când mă vede, ca şi cum aş fi cea mai fascinantă femeie pe care a văzut-o vreodată, mă topesc în braţele lui.

— Vreau să fac ce am promis şi să-mi duc iubita la picnic, spune el încet, înainte să se aplece şi să-şi lase buzele să alunece peste ale mele.

Gura i se modelează după a mea, mişcându-se uşor, acordându-şi timp ca să mă simtă. Limba lui dansează cu a mea, într-un dans seducător, total opusul focului puternic ce mă arde pe dinăuntru. Când unul dintre trecători fluieră, ne depărtăm unul de altul şi ne privim în ochi, râzând scurt. Îşi trece vârfurile degetelor peste buza mea de jos şi zâmbeşte.

— Haide să mâncăm, până nu se strică sushi-ul ăsta şi ajungem la camera de gardă, spune el, întorcându-mă, ca să mergem în continuare.

După ce mâncăm, stăm pe plajă, cu picioarele întinse şi împletite. Îi privim pe oameni, plaja fiind plină de lume care aleargă, de

surferi, oameni care stau la plajă şi turişti.

— Cred că am fost aici doar de câteva ori, zice el după o vreme.

— Da?

— Părinţii mei ne aduceau aici când eram copii. De fiecare dată când veneam, Sophie mă îngropa în nisip, până când, într-o zi, a pus atât de mult nisip pe mine, că aproape m-am înecat, spune el, râzând când îşi aminteşte. Tata a fost foarte supărat pe ea, la început, pentru că a trebuit să mă dezgroape în grabă, dar după ce a văzut că sunt bine, am râs toţi până ne-au dat lacrimile.

Face o pauză şi îmi aruncă un zâmbet trist.

— Cred că aia a fost singura dată când ai mei au plâns de fericire. Din ce am văzut eu, oricum.

Mă trag mai aproape de el şi îmi las capul pe umărul lui. Îşi reazemă capul de al meu şi se întinde pentru a-mi lua mâna.

— E o amintire frumoasă, comentez eu.

— Asta e mai frumoasă, răspunde el, strângându-mi mâna.

Săptămâna următoare, eu şi Oliver ne tot întâlnim aşa. Nu la plajă, dar avem întâlniri scurte care se lungesc. Vorbim, râdem, ne sărutăm, facem dragoste şi glumim. Nu vreau să zic că mă simt împlinită când sunt cu el, pentru că sunt împlinită şi fără el, dar când sunt cu el simt că sunt o variantă mai bună a mea. Şi cred că asta m-a atras mereu spre Oliver. Mă face să mă simt bine în pielea mea şi nu simt nevoia să mă prefac sau să mă schimb, când sunt cu el. Sunt doar eu şi niciodată nu m-am simţit mai bine.

Capitolul treizeci şi unu

Duminica următoare aleg să nu merg la cină la părinţii lui Wyatt. Nici nu mă obosesc să-i ascund Feliciei motivul.

— Am fost la o întâlnire săptămâna trecută, îi spun, lăsând-o cu gura căscată.

Nu îi precizez că întâlnirea s-a transformat într-un weekend întreg de întâlniri non-stop. Chiar şi când nu ne vedem, vorbim la telefon şi ne trimitem mesaje.

— Şi? Cum a fost?

— A fost frumos, spun, ţinându-mi respiraţia. A… a fost foarte frumos.

— Bun. Mă bucur. Ne bucurăm pentru tine, Elle. Ştii asta, nu? Ne bucurăm dacă îţi refaci viaţa. Eşti tânără, eşti frumoasă… meriţi. Wyatt ar vrea asta.

Nu îi spun că mă cam îndoiesc de asta, pentru că nu-mi pot imagina că Wyatt ar vrea să-mi refac viaţa, dar e clar că o fac oricum. Partea cea mai rea e că nici măcar nu mă simt vinovată în acele momente. Abia noaptea, târziu, când sunt singură şi mă gândesc la cât de fericită mă face Oliver, mi se strecoară vina. E ca şi cum inima mea ar fi decis deja ce vrea să facă, dar mintea mi se tot împiedică de cutia cu vină. Când termin de vorbit cu ea, merg jos ca să-mi fac un sendviş, pentru că mor de foame. Se pare că, dacă nu fac eu de mâncare, înainte să plec, nu mănâncă nimeni pe-aici.

— Elle, poţi să comanzi pizza? strigă Victor din sufragerie, urmând o tiradă de înjurături adresate televizorului.

Presupun că Forty-Niners pierd.

— Da! îi ţip înapoi.

O comand, îmi fac sendvişul şi muşc din el, mergând spre Vic.

— Ce naiba făceai când nu locuiam eu aici? îl întreb, deschizând gura ca să mai iau o muşcătură, dar mă opresc când văd că nu e singur. Oliver mă salută ridicând berea, la fel face şi Jenson, care se

uită ciudat la mine şi la Oliver. Ştiu că are legătură cu ce a văzut sau a crezut că a văzut, în afara clubului, acum două săptămâni. Victor se uită la meci şi dă din mână.

— Se vede treaba că am supravieţuit, spune el.

În mod normal, Oliver mi-ar fi făcut semn să mă aşez pe locul de lângă el, dar azi nu o face. Mă aşez lângă Victor şi îmi pun piciorul pe măsuţa lui de cafea, în timp ce mai muşc o dată din sendviş.

— Cu ce e sendvişul? întreabă Jenson, uitându-se la el de parcă urmează să mi-l smulgă din mână.

— Curcan şi caşcaval, îi răspund şi i-l întind, pentru că ori i-l dau, ori îi fac unul pentru el, ori îi spun să se ducă dracului, ceea ce ar degenera într-o ceartă pe care nu vreau să o încep, mai ales având în vedere gura lui mare.

— Mulţumesc, spune el, luându-l şi rânjind larg.

Îmi face cu ochiul şi scoate un sunet de satisfacţie, în timp ce muşcă din el. Dau ochii peste cap şi mă las pe spate în canapea. Mă uit la meci, oarecum, până ajunge pizza, iar apoi adorm rezemată de braţul musculos al lui Jenson. Mă trezesc doar pentru că îl aud pe Victor ţipând din nou şi mă sperie. Atunci îmi dau seama că sunt complet înfăşurată de braţul lui Jenson. Mă trage mai aproape când tresar şi încerc să mă îndepărtez. Mă uit spre Oliver, care e relaxat şi se uită la meci, dar continui să-l fixez, până ce privirea lui o găseşte pe a mea. Îi citesc disconfortul în ochi, uitându-se de la mine la Jenson. Bombăne, expiră şi se uită în altă parte. Nu ştiu ce mă aştept să facă, dar faptul că nu face absolut nimic mă face să-mi vină să ţip. Nu vreau să fie gelos, ar fi ridicol să se simtă ameninţat de Jenson, dar totuşi. Mă cert, pentru că eu sunt cea care a insistat să păstrăm secret ce se întâmplă între noi. *Acordă-mi timp,* am spus, dar parcă aş vrea să-i spună odată lui Victor, în ciuda a ceea ce am zis. Aş vrea ca de data asta să nu mă asculte. Oftez şi îi ciupesc tare interiorul braţului lui Jenson. Ţipă şi îmi dă drumul.

— Ai căutat-o, spune Victor, râzând înfundat.

— Îţi pare rău că te-ai mutat la New York? îl întreb pe Jenson,

strângându-mi picioarele sub fund.

— Nu. În cea mai mare parte a timpului îmi place, dar mi-e dor de casă… şi am lucruri de care trebuie să mă ocup aici.

Mă cufund înapoi în canapea şi mă gândesc la acest scenariu, întrebându-mă dacă aşa ar fi dacă eu şi Oliver am avea într-adevăr o relaţie. Ne-am petrece timpul cu fratele meu şi prietenii lui? Ar fi stânjenitor? Am sta în părţi opuse ale camerei, pentru că îi e frică de prietenul lui cel mai bun şi de ce ar avea el de zis despre relaţia noastră? Umerii mi se pleoştesc la acest gând. Ridic ochii când simt privirea lui Oliver şi zâmbesc când bate uşor locul de lângă el, de pe canapea. În sfârşit, în ciuda raţiunii, sau poate îndemnată de ea, mă ridic şi mă aşez lângă el, luând cu mine şi drapelul cu Forty-Niners de pe canapea.

— Mi-a fost dor de tine azi, îmi şopteşte, imediat ce mă aşez.

Încerc să-mi ascund zâmbetul, aranjând drapelul, dar nu mai reuşesc când vorbeşte din nou, de data asta mai tare.

— Împărţim ăla? E frig ca dracu' aici.

— Sigur că da.

— Nu e frig, spune Jenson, ridicând din sprâncene înspre noi.

— Stăm chiar sub aerul condiţionat, zice Oliver, arătând în sus cu capul.

Îmi ridic genunchii, astfel că îi ating piciorul pe lateral, iar el se trage mai aproape de mine, trăgându-mi genunchii cu totul în poala lui. Îşi lasă mâna acolo, plimbându-şi mâna pe coapsele mele, făcând să mă treacă un frison vizibil. Ochii ni se întâlnesc şi mi se strânge stomacul, pentru că ştiu privirea aia. Ştiu că într-o secundă privirea îi va coborî de la ochii mei la buze, apoi îşi va linge uşor buzele, în timp ce inima mea va începe să-mi bubuie în urechi. Momentul eclipsează meciul şi strigătele lui Victor şi ale lui Jenson, cauzate de vreo fază pe care Frank Gore a reuşit-o sau a ratat-o. Oricum nu mă interesează, pentru că singurul joc pe care vreau să-l joc are legătura cu degetele lungi care-mi urcă pe coapse şi cu buzele care se despart când mă apropii de ele.

O tuse gălăgioasă ne readuce la realitate şi sărim, practic, unul de lângă altul, uitându-ne la Jenson, care ne aruncă o privire ce spune *ce dracului faceţi?*

— Eşti în regulă? îl întreabă Victor, luându-şi ochii de la televizor ca să se uite spre el.

— Da, sigur. Mi-a intrat berea pe partea greşită.

Victor dă din cap şi mai desface o cutie.

— Hei, Bean, ai vreo veste de la cabinetele unde ai depus CV-uri?

— Am un interviu la sfârşitul săptămânii, răspunde el.

— San Fran? întreabă Jenson.

— Da.

— La naiba! Nu o să-ţi fie dor să fii acasă din nou?

Încerc din răsputeri să nu mă uit la el când răspunde. Încerc să nu-mi concentrez vederea periferică la felul în care ridică din umeri sau la cum îşi mişcă mâinile, de parcă ar spune că îi e bine, orice ar fi. Încerc să nu las ca asta să-mi înţepe inima, dar se întâmplă oricum. Toate se întâmplă, Am vorbit despre slujba asta şi despre faptul că acum nu sunt prea multe locuri libere în domeniul lui, în apropiere. Asta nu atenuează durerea pricinuită de faptul că a căutat slujbe care sunt mai departe, când relaţia noastră e în sfârşit pe drumul cel bun. Sau era, până să vină vorba de locul ăsta de muncă şi ambiţia lui să strivească tot, ca de obicei.

— Acasă este unde faci tu să fie, spune el.

Închid ochii şi mă ridic, lăsând drapelul să cadă şi înconjurând canapeaua ca să ies din cameră.

— Mă duc să…

Vocea mi se stinge şi merg mai departe când nu găsesc nicio scuză.

Mă opresc la bucătărie, ca să iau o sticlă cu apă, şi când închid frigiderul, intră Oliver.

— Eşti supărată, şopteşte el.

Oftez.

— Da, normal că sunt supărată, geniule!

Se uită la mine de parcă răspunsul ar fi scris undeva pe faţa mea şi atunci realizez că, într-adevăr, nu înţelege. Nu înţelege cum mă afectează pe mine posibilitatea ca el să primească o slujbă în San Francisco.

— De ce nu mi-ai spus despre interviuri? îi şoptesc ca şi cum aş ţipa.

Dau din cap când nu răspunde.

— Nu pot să fac asta acum. I-am promis mamei că merg să o ajut la nişte treburi. Trebuie sa plec.

— Nu poţi să pleci în mijlocul discuţiei, spune el, întorcându-mă cu faţa spre el şi aplecându-şi capul, pentru a mă privi în ochi. Nici nu am dat interviul, Elle. Nu înseamnă că am primit postul.

— Dar o să-l primeşti.

— S-ar putea să nu-l primesc, iubito, îmi spune, parcă zgâriindu-mi auzul.

— Îl vei primi, îi spun, simţind cum îmi apar lacrimi în ochi. Îl vei primi, pentru că eşti deştept, munceşti din greu şi ai absolvit cu o medie aproape perfectă şi orice cabinet ar fi norocos să te aibă. Mi-ai spus că nu poţi să concurezi cu o stafie. Ei bine, eu nu pot să concurez cu slujba ta.

Mă depărtez de el.

— Nu concurezi, spune Oliver, tocmai când Victor intră în bucătărie şi se loveşte de mine.

— Ce e? întreabă el. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, îi spun eu.

— Vorbim despre viaţă, intervine şi Oliver.

— Plec. Nu mă întorc la noapte, răspund, îndreptându-mă spre uşă.

Victor fluieră.

— La naiba, trei nopţi la rând? O să-mi dai voie să-l cunosc pe nenorocit cândva, curând? I-ai spus că fratele tău e avocat, are o armă şi cunoaşte mulţi poliţişti?

— Mă duc la mama, nătărăule, îi zic, dând din cap.

Mă uit în spatele lui, când se duce spre frigider, şi îi prind privirea lui Oliver.

— Trebuie să vorbim, mimează el din buze.

Aprob din cap şi îi fac semn să mă sune, înainte de a mă întoarce să plec.

După o oră şi o sută de felicitări împăturite şi băgate în plicuri, mă duc sus să-mi verific telefonul. Văd un apel pierdut de la Oliver şi îl sun înapoi.

— Unde eşti? întreabă el, după ce telefonul sună o singură dată.

— La ai mei.

— Pornesc spre tine.

— Ce? Nu! îi spun, uitându-mă în jur la dezordinea pe care am reuşit să o fac în zece minute de când sunt în vechea mea cameră.

— Lasă geamul descuiat.

— Oliver! Nu suntem adolescenţi. Cum să te urci în copac?

— Mă faci bătrân? întreabă şi pot auzi zâmbetul din vocea lui.

— Dacă te simţi.

— Nu mă simt, spune el mârâind, ceea ce mă face să râd, deşi nu vreau. Vrei să spui că trebuie să-ţi reamintesc că nu sunt bătrân?

Reuşesc cumva să râd, deşi îmi tresaltă inima.

— Bine, nu voi încuia geamul.

Mi se pare că trec ore până când Oliver intră pe geamul meu şi se bagă lângă mine în pat, trăgându-mă spre el, astfel încât spatele meu este lipit de pieptul lui.

— Ai făcut o veşnicie, îi şoptesc.

— Am făcut zece minute.

— Mi s-a părut o veşnicie.

— Mie mereu mi se pare o veşnicie când nu sunt cu tine, murmură el, trăgându-mă mai aproape. Ai spus că nu poţi concura cu serviciul meu, spune el, lipit de gâtul meu. Şi sunt de acord. Ăsta e singurul lucru pe care nu-l poţi face?

Expir zgomotos.

— Asta şi partea în care petrecem un weekend minunat şi apoi

mă părăseşti. Nu am puterea să te las să intri în viaţa mea şi după aia să te pierd. Dar am făcut-o, Oliver. Te-am lăsat să intri cu totul, de data asta, în ciuda rezervelor pe care le am, îi răspund, închizând ochii.

Pare că am mai dansat dansul ăsta de un milion de ori. Şi totuşi, iată-ne tot aici, şi îmi dau seama că mai bine aş lăsa istoria să se repete, pentru că alternativa, cea în care îmi trăiesc viaţa fără să mă simt cum mă face el să mă simt, pare lipsită de tot ce îmi trebuie. Dacă asta este dragostea… dragostea adevărată… aşa cum am crezut întotdeauna, nu e altceva decât un joc crud de-a ruleta rusească. Pistolul face clic când ajunge la tine şi te chirceşti la gândul că asta ar putea fi ultima respiraţie, dar jocul continuă cu următoarea rundă… şi următoarea. Apoi vine acea dată când te loveşte şi nu mai poţi renunţa.

— Şi îţi sunt recunoscător pentru asta, Estelle, chiar sunt, spune el şi expiră. Aş vrea să am toate răspunsurile. Aş vrea să ştiu ce ne aduce ziua de mâine, astfel încât să nu ne fie atât de greu.

— Nu mă interesează ce ne va aduce, Oliver.

— Te interesează, Elle. Poţi să te minţi şi să-ţi spui că nu e aşa, că vrei să te distrezi şi să iei ce ţi se dă, când ţi se dă, dar îţi pasă.

Fac o pauză.

— Tu te vezi cu femei şi niciodată nu te implici într-o relaţie serioasă. Frate-meu vorbeşte mereu despre cât de uşor îţi este să pleci sau cât de puţin te interesează când pleacă ele, aşa că de ce îţi pasă când e vorba despre mine?

Mă sărută pe umăr şi îşi lipeşte faţa de gâtul meu.

— Dacă mi se oferă un post pe care îl vreau, îţi voi spune şi ne gândim împreuna cum să procedam, ok? Eu nu intru pe ferestre, Elle. Nu vânez femeile. Nu fac eforturi pentru a-mi explica deciziile femeilor cu care ies. Dacă nu le place ceva la mine, sunt libere să plece, aşa cum sunt şi eu. Cred că faptul că sunt aici, acum, spune multe.

— Ştiu că aşa e, îi şoptesc.

— Deci mă crezi când îţi spun că îmi pasă? murmură el, pe omoplatul meu.

— Te cred şi nu vreau să fii îngrijorat din cauza mea când te duci acolo, săptămâna viitoare.

Mă îndoiesc că ar fi îngrijorat. Când este pus pe treabă, este foarte bun la a bloca tot restul, dar mă gândesc că ar trebui totuşi să o spun cu voce tare. Simt cum bat în retragere, adunând bucăţile de speranţă împrăştiate, pe care le-am investit în relaţia asta.

Suspină greoi şi îşi înfăşoară picioarele în jurul alor mele, cu faţa pe gâtul meu şi mâinile în jurul mijlocului… şi aşa petrecem noaptea. Dar, chiar dacă sunt înfăşurată în locşorul meu, dorm destul de puţin. Mă gândesc doar că sunt iar implicată până peste cap şi că ştiu că nu voi scăpa nevătămată.

* * *

Câteva zile mai târziu, când intru în spital, îl văd pe Oliver vorbind cu unul dintre doctori, un om pe care l-am mai văzut, dar pe care nu îl cunosc. Nu mă observă până să intru în camera de artă, şi e mai bine aşa. Mi-am promis că nu-mi voi pierde minţile din cauza bărbatului ăstuia, deşi nu mi le-am recuperat de la el, oricum. Totuşi, având în vedere discuţia despre interviurile lui, trebuie să abordez situaţia asta pas cu pas. Ultima dată când am fost împreună, când a plecat de la ai mei la răsărit, i-am spus că trebuie să o luăm mai încet. Am evitat apelurile lui telefonice, deşi nici nu au fost multe. Am auzit prin târg (de la Mae, de fapt) că a muncit non-stop în ultimele două zile, aşa că ştiu că nu a avut mult timp la dispoziţie.

În camera de artă, întind un ziar peste masa lungă şi pun câte o cutie goală, transparentă, la fiecare banc. Aşez şi bucăţi drăguţe de sticlă colorată şi, lângă fiecare cutie, câte un ciocănel. Când intră copiii, cu asistenta de zi (astăzi e Tara), le urez bun venit şi le fac semn către scaune. Oliver intră la puţin timp după aia, aruncându-mi un zâmbet leneş şi făcându-mi cu ochiul. Se apropie de Danny şi

verifică fişa atârnată de tubul lui de oxigen.

— Nu-mi spune că o să spargem chestiile astea, spune Mae.

— La naiba, o să spargem lucruri! strigă Mike, bătând pumnul în aer.

Tara, Oliver şi cu mine râdem şi dăm din cap, amuzaţi de entuziasmul lui.

— Poate vrei să laşi deoparte ciocanul, deocamdată, Thor, îi spun lui Mike, ridicând o sprânceană, iar el zâmbeşte larg.

— Thor, ha? zice el, iar eu dau ochii peste cap.

— Adu-ţi aminte de reguli.

— Nu prea îmi plac regulile, spune el, şi eu râd, uitându-mă la Oliver. Mă aştept să-l văd râzând, dar, în schimb, el se holbează la Mike, ceea ce face situaţia şi mai comică.

— Oricum, ca să-ţi răspund la întrebare, da, vom sparge lucruri azi.

— Dar… un delfin? spune Mae, ridicând delfinul de sticlă din cutia ei. Şi o placă de surf?

Zâmbesc şi dau din cap.

— Sunt doar lucruri.

— Lucruri frumoase.

— Ei bine, vom face ceva şi mai frumos din ele. În plus, dacă observi, toate sunt puţin sparte, îi spun, arătând la delfinul căruia îi lipseşte coada şi la placa de surf ciobită.

Nu observ când Oliver iese din cameră, dar când mă uit în sus, auzind uşa cum se închide în spatele lui, am pornit deja proiectul. Reuşim să facem versiuni mici ale inimii, chiar dacă toate seamănă mai mult cu nişte mingi, dar copiii sunt, oricum, încântaţi de ele.

— Acum trebuie să le iau acasă, ca să le bag la cuptor, le zic.

— Să le bagi la cuptor? întreabă Danny.

— Da, trebuie băgate la cuptor, apoi uscate, după care vor fi gata. Vreţi să le faceţi brelocuri sau să le lăsaţi aşa?

— Brelocuri! spune Mae.

Mike îşi încruntă sprâncenele către ea.

— Nici măcar nu conducem.

— Vorbeşte în numele tău. Eu o să conduc în curând, spune ea zâmbind.

— Bine, iau şi eu un breloc, mormăie Mike.

Încep să plece şi, în timp ce fac curat, Jen intră cu un tip în costum.

— Hei, mă bucur mult că te-am prins, îmi spune zâmbind. El este Chris. Este şeful departamentului meu şi motivul pentru care proiectul tău a primit undă verde.

Fac un pas în spate, puţin uluită, întrucât Chris pare cam de vârsta mea, aşa că sunt surprinsă că este într-o poziţie mai înaltă decât a lui Jen.

— Mă bucur mult să te cunosc, îi spun, ştergându-mi mâna pe şorţ, care este deja murdar. Îmi pare rău, sunt puţin… murdară.

Râd nervos, şi Jen zâmbeşte.

— Hei, măcar nu poate spune nimeni că n-ai muncit.

Se uită în jur şi rămâne cu gura căscată când vede la ce am lucrat.

— Voi aţi făcut astea, azi? Sunt superbe!

— Încă nu sunt gata, aşa că trebuie să le iau acasă, îi spun, sperând să înţeleagă grija din vocea mea şi să nu le ridice.

Din fericire, doar se uită uimit la ele, ceea ce mă face să zâmbesc şi mai larg.

— Îmi place cum ai aranjat locul, Estelle. Tuturor ne place, de fapt. Camerele, holurile… nu mai pare spital, spune Chris, întorcându-şi atenţia către mine.

Jen se uită la ceas.

— Îmi pare rău că trebuie să plec, dar am o întâlnire cu un furnizor.

Se uită la Chris, care îi zâmbeşte, şi încuviinţează. Când ea pleacă şi uşa se închide, încep să mă simt ciudat, stând aici cu tipul ăsta în costum, fără să mai am ceva de zis. Se uită prin cameră totuşi, deci nu mă simt ciudat prea mult. Mă spăl pe mâini şi îmi scot şorţul, ţopăind de pe un picior pe altul, înainte de a mă îndrepta spre uşă.

Îmi deschide uşa şi mergem împreună.

— Cât timp te gândeşti să continui programul? mă întreabă.

— Sincer? Nu mi-am pus problema. M-am gândit că Jen îmi va spune când nu mai sunt dorită, îi zic zâmbind.

— Ei bine, de asta am vrut să te întâlnesc, de fapt, spune el, oprindu-se când ajungem la postul asistentelor, care a fost mutat înapoi, din moment ce partea asta a spitalului este din nou funcţională.

— Pentru că vrei să nu mai vin? întreb încet.

Nu aş lua-o personal dacă mi-ar spune că nu, pentru că ştiam de la început că e ceva temporar, dar în mod sigur trebuie să termin acest proiect. Mă pregătesc să-i spun asta, în timp ce îi aştept răspunsul.

Chris se încruntă şi se uită în spatele lui, la asistentele care sporovăiau, apoi se întoarce din nou spre mine.

— Crezi că putem merge undeva, ca să vorbim?

— Sigur. La tine în birou?

— De fapt, spune el, stânjenit, te superi dacă mergem jos, la cantină? Am cam sărit peste prânz… din nou.

— Deloc, îi zic râzând.

Pe drum, Chris îmi spune că a început să lucreze în spital încă din timpul facultăţii, a trecut pe o poziţie mai înaltă când a absolvit şi a fost promovat din nou după master.

— Cu ce te ocupi când nu eşti aici? mă întreabă, după ce îşi ia o tavă de mâncare şi mi se alătură la masă.

— Fac artă, îi spun şi zâmbesc când dă din cap, ca şi cum arta e un hobby. Conduc şi un program după orele de şcoală, pentru copiii care nu au unde să se ducă.

— Uau! Trebuie să-ţi placă foarte mult copiii, spune el, ştergându-se la gură.

— Bănuiesc că da.

— Ai mulţi fraţi?

— Doar unul. Un frate mai mare, dar aveam casa plină când

eram mici, aşa că aş putea spune că sunt cea mai mică dintre patru fraţi, zic râzând.

Mă uit prin sală, în timp ce el mănâncă, şi îl observ pe Oliver la o masă de pe partea opusă a camerei. Este cu acelaşi doctor cu care l-am văzut vorbind mai devreme. Nu ştiu cum de nu-l reperasem, dar, după cum se uită la mine, el m-a văzut acum ceva vreme. Bag mâinile în geantă pentru a-mi căuta telefonul şi observ că am un apel ratat şi două mesaje.

— Ştiu cum e, oarecum. Eu am doi fraţi mai mici, spune Chris.

Scot un sunet care să-i dea de înţeles că l-am auzit, în timp ce îmi caut prin mesaje.

Ai plecat?

Nu mai răspunde, tocmai te-am văzut.

Mă încrunt.

— E totul OK? mă întreabă Chris.

Mă uit la el.

— Da, sigur. Deci, ce voiai să-mi spui despre program? îl întreb, în timp ce tastez un mesaj.

Tocmai te-am văzut şi eu.

— Mă întrebam dacă poţi veni în continuare. Programul era cam plictisitor când era condus de doamna dinaintea ta. Mă gândesc că, poate, copiii nu erau legaţi de ea, fiind mai în vârstă şi mai strictă, şi, ca să fiu sincer, nici lucrările ei nu erau atât de frumoase, spune el, zâmbind.

— Ea e autoarea peştilor de pe perete? îl întreb.

— Nu ai idee cât de mult mi-am dorit să acopăr pereţii ăia cu mâna mea.

Râd de expresia de oroare de pe faţa lui.

— Şi eu care credeam că nimeni din spital nu are bun-gust.

— Gusturile mele sunt perfecte. Oricum, poate o dată pe săptămână? Ar fi OK pentru tine? Ne-ar plăcea să te păstrăm de două ori pe săptămână, dar nu ştiu dacă cei din consiliul director ar fi de acord să plătească atât.

Mă surprinde faptul că menţionează ceva despre plată.

— Nu prea m-am apucat de treaba asta pentru a fi remunerată.

— Ştiu, dar toată lumea are nevoie de ceva, spune el, ridicând din umeri, uitându-se la propriul telefon.

— Eu nu, ridic şi eu din umeri şi mă uit în telefonul meu.

Mi-e dor de tine.

Stomacul îmi tremură. Ridic privirea şi văd că stă la aceeaşi masă, singur acum, uitându-se în continuare la mine.

De asta mă fixezi de parcă ai fi furios pe lume?

— Inimile alea pe care le-ai făcut cu copiii, spune Chris deodată. Cu asta te ocupi tu?

Aprob din cap.

— Le vinzi?

— Da, dau iar din cap.

— Cât costă?

— Ei bine, depinde de dimensiune, bănuiesc.

— Le faci la comandă sau ai câteva deja făcute?

Mă încrunt puţin, în timp ce zâmbesc.

— Am câteva făcute, dar accept şi comenzi.

Chris expiră abrupt şi îşi freacă fruntea.

— Trebuie să-i iau logodnicei mele un cadou pentru aniversarea noastră şi nu am nicio idee ce să-i iau. Ai crede că după opt ani împreună, ar trebui să ştiu, nu? râde el. Totuşi, i-ar plăcea foarte mult una dintre inimi.

— Păi, pot aduce câteva joi, când mă întorc cu cele făcute de copii.

Zâmbeşte.

— Ar fi nemaipomenit. Ştii unde este biroul meu? Vizavi de al lui Jen, în aceeaşi aripă cu tine.

— Sunt sigură că-l găsesc.

Ne ridicăm în acelaşi timp şi ne uităm stânjeniţi unul la altul, înapoi la telefoane şi din nou la celălalt. Într-un final, îmi întinde mâna şi dau mâna cu el.

— Ne vedem joi.

Îi spun la revedere şi merg spre masa lui Oliver, dar se ridică înainte să ajung şi-mi face semn către hol. Îl urmez într-o cameră de lângă cantină. Închide uşa în urma noastră şi mă lipeşte de perete, sărutându-mă înainte de a apuca să spun ceva. Mă agăţ de părul lui, el trage de al meu, apoi cu mâinile ţinem faţa celuilalt, în timp ce limbile ni se izbesc. Mă retrag, trăgând aer în piept.

— Chiar ţi-a fost dor de mine, scâncesc. În general acostezi femei în camerele spitalului?

Oliver îşi lipeşte fruntea de a mea şi respiră greoi.

— Sigur că nu. Niciodată nu sunt aşa disperat.

Mârâie când îmi trec unghiile pe pieptul lui.

— Mai povesteşte-mi despre disperarea asta, domnule doctor Hart, murmur, aplecându-mă ca să-i ling linia de îmbinare a buzelor. Îşi împinge şoldurile în mine şi gem când simt cât de tare este.

— Am nevoie de încă o întâlnire, îmi şopteşte pe buze, mâinile pătrunzându-mi sub cămaşă.

— Încerci să profiţi de mine în mijlocul programului? îl întreb, arcuindu-mi spatele când îmi bagă mâinile sub sutien.

— Am terminat programul de mai mult de o oră, îmi spune, atingându-mi sfârcurile cu degetul mare.

— Şi ai rămas?

— Te-am aşteptat pe tine.

— Chiar aşa? îl întreb, oftând când apleacă gura şi îmi ia sfârcul.

— Hmmm, răspunde el, lipit de pielea mea.

— Şi apoi ai stat şi te-ai holbat la mine din partea cealaltă a camerei?

— Nu e genul tău, îmi spune el, lingându-mi celălalt sfârc.

— Ce? îi apuc capul, pentru a-i opri mişcarea, şi se uită în sus la mine.

— Tipul ăla cu care ai luat prânzul. Nu e genul tău.

Nu pot să mă abţin să zâmbesc.

— Crezi că am avut o întâlnire romantică cu un tip în sala de mese a spitalului unde lucrezi tu?

Expiră prelung, ţinându-mi încă sânii în mâini.

— Cum ai numi-o?

Râd, dând din cap, şi îl apuc de bărbie, să-l fac să se uite din nou la mine.

— Ar fi ridicol să o numesc întâlnire. Te-ar deranja dacă ar fi aşa?

Am nevoie de toată puterea pentru a nu râde de cum ridică din umeri şi îşi mută privirea dinspre a mea.

— Vrei să spui că m-ai adus aici pentru că erai gelos? Ochii i se îndreaptă spre ai mei.

— Nu sunt gelos.

— Deci, dacă-ţi spun că tipul cu care m-ai văzut m-a invitat în oraş, o întâlnire adevărată, în afara spitalului, nu te-ar deranja?

— A făcut-o? mârâie el.

— Ar conta?

— Da.

— Pentru că? întreb, trecându-mi amândouă mâinile prin părul lui, iar el închide ochii.

— Pentru că… se lasă înspre atingerea mea. Pentru că…

— Da?

Ochii i se deschid brusc.

— Pentru că vreau să fiu eu. Vreau să fiu eu bărbatul care te scoate mereu în oraş.

— Atunci, fii bărbatul ăla, îi răspund.

— Voi fi, spune el, aplecându-se ca să mă sărute. Voi fi.

— OK, îi răspund, cuibărindu-mă în braţele lui şi dorindu-mi să pot rămâne acolo pentru totdeauna.

Realitatea că s-ar putea să nu pot face asta în fiecare zi mă doare.

Ca şi cum neliniştea mea l-ar contamina, se retrage şi mă atinge pe obraz cu mâna.

— E doar un interviu, Elle, şopteşte el, uitându-se la mine.

Trag adânc aer în piept şi închid ochii. Totuşi, nu e doar un

interviu. Este ceva ce-ţi schimbă viaţa. Viaţa e scurtă, îmi reamintesc. Uite ce s-a întâmplat cu Wyatt. Nu o să-l fac pe Oliver să se simtă prost pentru că face ceva ce iubeşte. Nu pot fi acel gen de fată, cea care să îi ceară cuiva să renunţe la visurile lui pentru fericirea mea. Când simt că sunt calmă, din nou, deschid ochii.

— Ştiu. Du-te şi fă-i praf la interviu, Bean. Fă ce trebuie să faci.

Mă întind şi îl sărut pe obraz. El mă apucă din nou, dar îl opresc.

— Sună-mă când te întorci.

Cumva, întorc spatele ochilor lui verzi, acelor mâini mari şi calde şi sentimentului de confort pe care mi-l oferă, Ies din cameră şi din spital fără să mă uit înapoi.

Capitolul treizeci şi doi

Stând pe unul dintre scaunele din curtea părinţilor mei, mă întind după o bucată mai mare de sticlă şi mă înţep cu ea. Încep să înjur şi alternez între a-mi scutura mâna şi a-mi suge vârful degetului. Asta nu mi se mai întâmplase de… ceva vreme.

— Azi ar trebui să fie sărbătoare, spune mama, venind din spatele meu, cu două pahare de limonadă în mâini.

— Este, îi răspund, întinzându-mă după paharul pe care mi-l oferă.

— Te bucuri că ai vândut, în sfârşit, casa?

Oftez, mutând cutia din poala mea şi punându-mi picioarele pe scaun.

— Fericită, uşurată, un pic entuziasmată.

— Nu tristă, spune ea, declarativ.

Mă uit spre ea şi o văd zâmbindu-mi.

— Nu tristă, îi răspund şi mă bucur că este adevărat.

Poate are legătură cu faptul că mi se pare că deja locuiesc cu Victor de o veşnicie. Poate am ajuns să accept că, deşi o parte din mine o să fie mereu tristă pentru felul în care l-am pierdut pe Wyatt, am supravieţuit şi am găsit o cale de a merge mai departe.

— Şi ai vândut şi tabloul ăla al lui Wyatt, care îţi place atât de mult. Faci mulţi paşi importanţi, sunt mândră de tine, spune ea, zâmbind.

— Mulţumesc. Şi eu sunt, răspund, râzând uşor.

— Dar vei păstra galeria? întreabă mama, sunând tot mai mult a declaraţie decât a întrebare.

Mă încrunt la spusele ei.

— Bineînţeles.

— Ştii că, dacă ai nevoie de ajutor pentru a deschide una nouă şi a porni de la zero, suntem bucuroşi să facem asta pentru tine, nu?

Tac pentru un moment. Galeria adăposteşte la fel de multe

amintiri ca şi casa, dar, cumva, am reuşit să le percep diferit. Când eram împreună la galerie, eu eram în studioul meu, Wyatt în al lui. Nu împărţeam spaţiul la fel cum împărţeam dormitorul.

— Mulţumesc, dar sunt bine, deocamdată. O să mă mai gândesc atunci când îmi va expira contractul de închiriere.

— Când va fi asta?

— La sfârşitul lunii, răspund agale, iar mama dă din cap.

— Eşti lenea întruchipată, spune ea, râzând scurt. Sunt multe cioburi. Câte inimi au fost sparte de data asta?

Părinţii mei au o gluma recurentă despre inimile mele. Nici nu ştiu cum am ajuns să le fac, dar li se par frumoase şi mă încurajează să continui. Primele persoane care au cumpărat inimile au fost nişte femei mai în vârstă, supărate că nu aveau parteneri de Valentine's. Le-au făcut laitmotivul petrecerii lor cu tema „cine are nevoie de bărbaţi, oricum?" Anul următor, toate trei erau măritate. Această ultimă parte este de obicei ignorată când se spune povestea inimilor, pentru că toată lumea preferă să spună partea mai tristă, anume că toate erau divorţate şi sătule să iasă la întâlniri ratate.

Zâmbesc.

— Sunt fericită să raportez că aceste inimi sunt pentru o petrecere a unei mirese.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa. Tipul care conduce departamentul ce se ocupă de programul meu de artă de la spital a cumpărat una pentru logodnica lui, iar ea a decis că vrea câte una pentru fiecare dintre domnişoarele ei de onoare.

— Frumos din partea ei. Probabil are mulţi bani de cheltuit, comentează ea.

Ne întoarcem amândouă când tata strigă că a început să vină lumea invitată la grătar.

— O s-o pun bine, zic, ridicându-mă şi întinzându-mă.

— Am ajuns! strigă Mia, păşind în curte.

Pentru prima dată, de câteva zile, simt şi altceva în afară de stres.

— Ajută-mă cu asta, te rog, îi strig, ridicând una dintre cutii.

Vine agale spre mine şi ia cealaltă cutie.

— Sunt aşa drăguţe, spune ea, în timp ce ne îndreptăm spre casă.

Le punem deoparte în camera de zi de lângă intrare şi rămânem acolo până vine mama ei. Continuăm să discutăm despre inimi, despre fotografiile Miei şi despre bărbaţi. Acelaşi lucru se întâmplă de câte ori părinţii mei organizează un grătar. Aceleaşi conversaţii… aceiaşi oameni… şi totuşi niciodată nu ne plictisim de ele. Am lipsit de la multe dintre întâlnirile astea când eram cu Wyatt, pentru că, ei bine, lui nu-i plăcea să vină. Spunea că toată lumea îl face să se simtă ca un străin şi sufeream pentru că el credea asta, aşa că nu veneam nici eu. Nu regret asta, deşi, la vremea aia, îmi lipseau. Familia mea a înţeles. Ştiau că, dacă ar fi fost în locul meu, ar fi făcut la fel.

Victor ajunge la puţin timp după aceea, cu o fată pe care n-am mai văzut-o, urmată de o prietenă de a ei.

— Ea este Madelyn, iar ea este prietena ei, Emma, spune el, prezentându-le. Madelyn este sora lui Bobby.

Eu şi Mia ne uităm una la alta, apoi ne uităm la Victor, înainte de a le saluta pe Madelyn şi pe Emma, care arată ca şi cum ar putea fi surorile *mele* mai mici. Primul meu gând este „oare ce crede Oliver de toată treaba asta?" Nu am vorbit foarte mult de când a plecat la interviu, săptămâna trecută. Au fost câteva mesaje şi o convorbire telefonică, într-o noapte când a spus că vrea să-mi audă vocea, dar nu a fost stabilit nimic legat de situaţia noastră. Din fericire, am fost destul de ocupată cât să am timp doar noaptea să mă gândesc la asta sau în momente ca acesta, când realitatea mă încolţeşte.

— Jenson este pe drum, spune Vic, după ce pleacă fetele.

Îi place să o ţină la curent pe Mia cu ce se întâmplă cu prietenul lui. Măcar nu e atât de nechibzuit încât să lase ca el să intre aici valvârtej, şi ea să fie luată prin surprindere.

— Credeam că e plecat într-o delegaţie, spune Mia, mai încet decât vorbea cu câteva momente mai devreme.

— A fost reprogramată, spune Vic şi se întoarce cu spatele.

— Cum ai ajuns să vii cu sora lui Bobby, până la urmă? îl întreb, arătându-le cu capul pe femeile care acum vorbesc cu mama şi Bettina.

— A petrecut noaptea la mine.

Mă holbez la el.

— Te-ai culcat cu sora prietenului tău? Câţi ani are?

— Relaxează-te, spune el, râzând de expresia feţei mele. E destul de mare şi suntem amândoi adulţi care au consimţit. Mi s-a părut soluţia politicoasă, având în vedere că au stat foarte târziu, iar Emmei îi era rău, pentru că băuse toată ziua.

Simt cum mi se aprind urechile, auzindu-i mărturisirea, dar încerc să nu-mi las furia să se vadă. Are dreptate în ceea ce priveşte partea cu consimţământul, dar este atât de ipocrit pentru că s-a cuplat cu sora mai mică a prietenului său, când toată viaţa şi-a avertizat prietenii să stea departe de mine.

— Fratele ei unde era?

— Lucra la un caz.

— Nu-mi vine să cred că te-ai culcat cu ea, îi spun, fixându-l cu privirea.

— Doar nu are şaptişpe ani, spune şi el, ca şi cum ar fi ofensat.

Cu coada ochiului o văd pe Mia încrucişându-şi braţele. Fac acelaşi lucru şi îl străpung şi mai tare cu privirea, trimiţându-i săgeţi către creier. Vic râde înfundat şi se uită în podea.

— Îmi place de ea, OK? spune el, îndepărtându-se.

Mă întorc spre Mia şi îi spun, fără vorbe, că îl urăsc, la care ea dă scurt şi aprobator din cap. După ce ura comună pentru fratele meu este stabilită, ne întoarcem afară şi ne punem câte un pahar foarte mare de sangria, făcută de mama ei.

— Eşti bine? o întreb pe Mia, care arată de parcă a văzut o fantomă.

Când dă din cap, fără să zică un cuvânt, îi urmăresc privirea şi îi văd pe Jenson şi pe Oliver, care intră vorbind şi râzând, arătând ca

şi cum ar fi scoşi dintr-o nenorocită de reclamă la Abercrombie. De parcă nu ar fi vinovaţi de disconfortul şi neliniştea noastră. Simt un vârtej interior când îi văd.

— Vrei să pleci? Putem, pur şi simplu, să ne strecurăm şi să dispărem, îi sugerez, sperând să fie de acord, dar nu e.

Afişează un zâmbet şi se întoarce spre mine cu ochii limpezi.

— Nu, părinţii tăi sunt foarte fericiţi că anul ăsta eşti aici, spune ea, luându-mă de mână. Voi supravieţui.

— Mereu supravieţuim, nu-i aşa? spun eu, zâmbind trist, uitându-mă la Oliver şi Jenson cum merg la Vic şi la fete.

Amândouă îi întâmpină pe băieţi cu îmbrăţişări mult prea entuziaste, care mă fac să simt un gol în stomac. O strâng mai tare de mână pe Mia, văzând-o pe Emma cum îl înfăşoară, practic, pe Oliver, care se uită în jos la ea, zâmbindu-i.

— Îl sun pe Nathan, spune ea deodată, lăsându-mă cu gura căscată.

— Nu o s-o faci, îi spun, zâmbind, în ciuda faptului că nu vreau.

Niciuna dintre noi nu joacă jocuri psihologice, în mod normal, şi nu încercăm să facem pe cineva gelos. Eu nu am avut de ce să încerc să-l fac gelos pe Wyatt, pentru că era foarte gelos de felul său, dar nici Mia nu a fost vreodată aşa. Prietenii fratelui meu au toţi ceva în comun: sunt siguri pe ei. Atât de siguri, încât cred că ei pot seduce orice femeie. Jenson a tratat-o mereu pe Mia ca şi cum nu ar fi putut să-l părăsească niciodată, nu pentru că era rău, ci pentru că o considera a lui. Pe cât de expansivă e Mia acum, cu Jenson era exact invers: îl servea mereu şi mereu era tăcută în preajma lui, pentru că el era cel gălăgios. Când treburile nu au mai mers bine, a ieşit din carapace, ca o mumie gata de renaştere. Ştiu că foloseşte comentariile gălăgioase ca pe un scut, pentru că nu a mai fost la fel după despărţirea de Jenson. Nu în public, în orice caz. Singurele dăţi când am parte de adevărata Mia sunt cele ca momentul de acum, când este vulnerabilă şi tăcută. Mă uit spre ei, cum vorbesc şi râd, împreună cu fetele alea, şi decid că… la naiba… şi noi ne putem

distra.

— Spune-i să vină cu nişte prieteni, îi zic, uitându-mă la părul lui Oliver, care acum e scurt.

Probabil că l-a tăiat înainte de interviu. Bineînţeles că e încă superb, dat pe spate, astfel încât se revarsă peste gulerul tricoului polo. A renunţat şi la barbă, aşa că arată mai curat, aproape nu i se mai vede.

— Hai să mergem, spune Mia, tastând furios pe telefon. O să ne întoarcem.

O urmez pe uşa laterală şi râd când mormăie un „nenorociţilor". O iubesc.

Mergem sus, în camera mea, şi mă ajută să aranjez inimile la care lucram, până când ne sună Nathan, ca să ne anunţe că sunt afară. Năvălim, practic, pe scări, pentru a-i întâmpina pe Nathan, Hunter (da, primul meu iubit, Hunter) şi Steven. Sunt tipi cu care ne petreceam timpul în liceu şi în facultate. Sunt oameni distractivi şi drăguţi.

— Nu te-am văzut de ani de zile, îmi spune Hunter, după ce ne îmbrăţişează strâns pe fiecare.

— Ştiu. Ce s-a întâmplat cu fata aia cu care te vedeai? Emily?

— Suntem într-un fel de pauză. Relaţiile la distanţă sunt grele, spune el, ridicând din umeri. Totuşi, cred că suntem într-un fel de relaţie.

Zâmbesc când spune asta. Vorbim o vreme şi uit complet de petrecerea din curtea din spate şi de băieţii pe care încercăm să-i facem geloşi. Sunt destul de sigură că şi Mia a uitat. Ne simţim din nou ca în liceu şi, câteodată, să te simţi infantil e tot ce trebuie. Râdem şi glumim despre zilele când Nathan făcea lupte şi, după o scurtă demonstraţie în care mă foloseşte ca partener, aterizez cu un genunchi în podea. Deşi râd, mă doare.

— Eşti OK? întreabă Nathan, inspectându-l îngrijorat, ca un medic traumatolog ce este.

— Sunt bine. Evident, prea bătrână ca să mă mai joc aşa, dar o să

supravieţuiesc, spun eu, făcându-ne pe toţi să râdem.

— Haide, o să te duc în cârcă înăuntru, de dragul vremurilor trecute, îmi zice Hunter şi îmi face cu ochiul.

Hunter, din cine ştie ce motiv, aleargă în curte strigând ceva despre o invazie zombie apocaliptică. Sunt destul de sigură că încearcă să imite pe cineva din *The Walking Dead*, dar vocea folosită nu e deloc potrivită. Mă ţin strâns de el, râzând în hohote, iar Mia, Nathan şi Steven vin după noi. Râdem atât de tare, încât mulţimea din curte se întoarce la unison către noi.

— Super, s-a stricat cartierul, spune Vic, zâmbind, când Hunter se opreşte să-l salute, ţinându-mă, încă, pe umăr. Vic şi prietenii lui i-au plăcut mereu pe băieţii ăştia. Făceau surf împreună în trecut şi sunt destul de sigură că încă joacă fotbal cu toţii de Ziua Recunoştinţei.

— Nu ne-am văzut de mult, spune Hunter, salutând pe toată lumea, cu mine încă atârnând pe umărul lui. Mă plâng de genunchi şi sunt pe cale să sar de pe umărul lui, când mă învârte şi mă prinde în braţe, ca şi cum am face parte dintr-o trupă de majorete, capul atârnându-mi şi părul atingându-mi iarba.

— Ai de gând s-o pui jos? Ştii că nu-i face bine circulaţiei sângelui dacă stă prea mult în poziţia aia, zice Oliver, doctorul de parcă l-ar fi întrebat cineva.

Toată lumea pufneşte la spusele lui.

— Omule, te rog, lasă munca la locul de muncă, spune Jenson.

— Vrei să mă laşi jos? îi zic, râzând, în timp ce îmi dau la o parte părul de pe faţă.

Hunter râde, se uită în jos la mine şi scutură din cap. Când se lasă spre mine, fac ochii mari. Nu cred că are de gând să mă sărute, dar totuşi sunt neliniştită. Se apleacă spre urechea mea şi îmi şopteşte destul de tare cât să audă toată lumea:

— Sunt zombie prin preajmă, încă, dar, dacă genunchiul ţi-e bine, te pun jos.

Râd când se retrage şi îl plesnesc peste piept, apoi mă scutur,

pentru a mă pune cu picioarele pe pământ. Mă ţin de braţele lui până îmi recapăt echilibrul.

— Dacă voiai să mă pipăi, trebuia doar să-mi ceri voie, spune el, flirtând.

— Ţi-am zis că suntem prea bătrâni pentru jocuri din astea. Am ameţit, îi zic.

— *Tu* eşti prea bătrână. Eu mă simt bine. Dacă vrei să mai încercăm o dată, mai târziu, ştii unde mă găseşti.

— Elle, pot să vorbesc cu tine un moment? spune brusc Oliver.

Şi eu, şi Hunter ne întoarcem spre el, la fel fac Vic şi Jenson.

— Bănuiesc că da? scâncesc eu.

Când îi văd privirea languroasă din ochii aceia verzi, inima mi se prăbuşeşte undeva între ficat şi vezică. Mă uit la Hunter şi îi zâmbesc.

— Mă întorc imediat.

El zâmbeşte şi ridică din umeri.

— Ne găseşti aici. Vino încoace, Meep, e rândul tău! spune el, uitându-se la Mia, care râde şi se dă înapoi.

— Lucrurile tocmai au devenit interesante, mormăie Jenson.

— Nu-ţi permiţi să mai capeţi un ochi vânăt, zice Vic, în timp ce eu îl urmez pe Oliver şi nu-i mai aud.

Mă conduce sub pomul uriaş din partea opusă a curţii. Merg până ce mă aflu exact în faţa lui, în locul unde trunchiul copacului ne ascunde de privirile fratelui meu şi ale celorlalţi.

— Ce este? îl întreb, uitându-mă la iarba dintre picioarele noastre.

— Ce este? spune el. Ce este? Asta ai de spus?

Oftez şi mă uit în sus la el, obosită. Urăsc faptul că faţa lui îmi face inima să bată atât de tare. Urăsc că ochii lui şi felul în care mă priveşte fac orice altceva să pară insignifiant.

— Cum a fost interviul? îl întreb.

Închide ochii pentru o clipă şi-şi trece mâna peste păr.

— Îmi place tunsoarea asta, spun eu. Şi barba tunsă. Oliver

deschide ochii şi zâmbeşte, un zâmbet scurt, dar îl accept.

— Mulţumesc. Iar interviul a mers foarte bine. Interviurile… au fost două…

Se uită peste umărul meu când spune asta, aşa că aştept. Când văd că nu mai zice nimic, zâmbesc neliniştit.

— Bravo, ştiam că aşa va fi.

Ne uităm prelung unul la altul, în linişte, şi aş vrea atât de mult să-şi pună buzele catifelate peste ale mele şi să mă sărute, pentru a încheia ezitarea asta.

— Deci… Hunter… spune el, în sfârşit.

Îmi scapă un râs scurt.

— Nu ieşim împreună sau ceva de genul ăsta, dacă într-acolo vrei să duci discuţia, îi spun, amintindu-mi întâlnirea noastră de la spital.

— Nu asta voiam…

Se opreşte din vorbit, oftează şi se reazemă de trunchiul copacului, lăsând capul pe spate, expunându-şi gâtul. Nu vreau nimic mai mult decât să mă aplec şi să îi sărut mărul lui Adam.

— Este foarte greu pentru mine, Elle. Nu cred că înţelegi cât de greu.

— Ce anume? îl întreb, iar inima mi se strecoară în gât, aşteptând să arunce bomba că mă părăseşte.

Mă priveşte din nou.

— Chiar am crezut că îl voi pocni adineauri. Pe Hunter, vreau să zic.

Inima îmi tresare când admite asta şi mă îngrozeşte faptul că gelozia lui are acest efect asupra mea. Uram gelozia lui Wyatt, mă sâcâia şi mă enerva, dar când Oliver spune asta, simt că sunt pe cale să încep să cânt.

— De ce? îl întreb, apropiindu-mă.

— Pentru că a intrat cărându-te în braţe, fără nicio grijă. E atât de uşor pentru el. Vic nici nu a clipit când v-a văzut.

— Pentru că suntem prieteni, îi şoptesc, venind un pic mai

aproape de el.

— Ştiu asta, dar totuşi mi-am imaginat ce s-ar fi întâmplat dacă eu aş fi făcut la fel şi rezultatul din mintea mea nu a fost deloc la fel de plăcut.

— Vrei să zici că ar trebui să încetăm? îl întreb şi mă uit între picioarele noastre.

— Nu. N-aş zice asta niciodată.

Hotărârea din vocea lui mă face să ridic ochii spre el.

— De ce?

— Am mai discutat despre asta, spune el încet, întinzând mâna după a mea. Te vreau.

— Atunci, ia-mă! îi răspund, iar faţa i se înnegurează.

Îşi intercalează degetele cu ale mele şi mă trage mai aproape.

— Ne vor prinde, îi şoptesc.

— Te vreau atât de mult în momentul ăsta! spune el mârâit, lipit de obrazul meu.

Mă dezlipesc de el şi îi dau drumul mâinii, uitându-mă la el printre gene.

— Poate ar trebui să mergi în baia din lateralul casei, peste câteva minute, îi şoptesc conspirativ.

Îmi doresc asta… orice ar fi asta. Atât cât pot să o am, o vreau.

Îşi muşcă buza de jos.

— În cinci minute.

— Cinci minute, spun eu, zâmbind, în timp ce mă îndepărtez de el şi mă îndrept spre Mia.

— Ce a vrut? şopteşte ea.

— A zis că a vrut să-l omoare pe Hunter când ne-a văzut intrând.

— Ăla a fost chiar un spectacol. Şi Jenson se tot holbează la mine de când am ajuns, spune ea, râzând.

— Păi ştiam că asta se va întâmpla.

— E aşa un nenorocit. Un nenorocit care arată bine şi e prea responsabil, zice ea, referindu-se la Jenson şi dând din cap. Ţi-a zis Bean dacă a obţinut postul?

Îmi ţugui buzele.

— A avut interviuri, mă îndoiesc că i-au oferit ceva pe loc.

Mă doare inima la gândul că ar putea să accepte un post atât de departe, cândva în viitorul apropiat. Am decis să folosesc aceste ultime săptămâni împreună sau o lună, exact pentru asta, pentru a fi împreună. Îmi voi face griji pentru restul mai târziu. Mă voi confrunta cu durerea când mă va lovi şi recunosc că sper în secret că nu va fi cazul.

— Oameni buni, fripturile sunt gata! strigă mama.

Mulţimea pare să se mişte grupat spre ea.

— Nu vii? mă întreabă Mia, văzând că rămân în urmă.

— Vin imediat, trebuie să iau ceva dinăuntru, îi spun, mergând în direcţia opusă, în timp ce ea ţâşneşte pentru a-i prinde din urmă pe Steven, Nathan şi restul găştii.

Odată ajunsă în baie, răsuflu de nerăbdare. Când aud paşi, inima îmi sare o bătaie şi se opreşte cu totul când Oliver intră cu mine în baie, prezenţa lui acaparându-mi atenţia. Îi străbat corpul cu privirea, un corp pe care nu cred că o să mă plictisesc vreodată să-l privesc. Mi se pare că mi-a provocat reacţia asta de când mă ştiu. Întinde mâna în spate, pentru a încuia uşa şi afişează zâmbetul acela lent, senzual, care mă face mereu să mă transform într-o versiune a mea mai delicată. Peste o clipă, mâinile lui sunt în jurul mijlocului meu, trăgându-mă în faţă, iar buzele lui le prind pe ale mele într-un sărut uşor. Este un sărut încet, tandru, care îmi înnoadă măruntaiele.

Mâinile mi se întind spre faţa lui, disperată să ating totul deodată, gâtul lui, braţele, cămaşa şi, chiar dacă suntem în baie şi se presupune că ar trebui să ne grăbim, expresia lui îmi spune altceva. Îşi desface blugii şi îi trage în jos, odată cu boxerii. Ochii lui distrug toată hotărârea pe care o aveam adunată, în timp ce mă priveşte făcând acelaşi lucru. Îmi scot papucii, blugii, chiloţii şi mă întorc cu spatele, ţinându-mă de chiuvetă, iar privirea o întâlneşte pe a lui în oglindă. Când mă aplec, ochii lui se desprind de ai mei, pentru

moment, ca să se uite la ce am pregătit pentru el. Când privirea i se întoarce la a mea, foamea din ea mă face să mă ţin şi mai strâns. Ochii îmi întârzie pe lungimea membrului lui şi îmi ling buzele de nerăbdare, la gândul că-l voi simţi înăuntrul meu, din nou.

Oliver se bagă între picioarele mele şi, pentru un moment lung, doar mă apucă de fund cu ambele mâini, cu ochii închişi, respiraţia umflându-i pieptul. Păşesc în spate şi îl îndemn să intre în mine, dar el continuă să-mi pipăie fesele şi să-şi plimbe degetele în sus şi-n jos pe coapsele mele.

— Sunt gata, îi şoptesc, tremurând la atingerea lui.

— Ştiu.

Se apleacă şi mă sărută între omoplaţi.

— Mereu ai fost gata pentru mine.

Se afundă în mine, încet, complet şi mă muşc de buză, ca să nu ţip.

— Eşti atât de pregătită pentru mine, mârâie el, crescând ritmul mişcărilor.

Îmi pun o mână pe umăr, iar cealaltă pe talie, mişcările devenind mai puternice. Încerc să nu scot niciun sunet, dar nu mă pot abţine. Mă simt atât de plină, atât de bine.

— Şşşş, îmi murmură sub ureche, lingând locul. Eşti perfectă, Elle. Perfectă pentru mine.

Vorbele lui şi expresia de adoraţie pe care o văd în oglindă îmi fac inima să accelereze şi mai tare.

— Oliver, gem eu şi îmi muşc buza, când îşi mişcă mâna să-mi frece clitorisul.

Mişcările devin mai rapide, sunetele umede ale pelvisului său izbindu-se de fundul meu devenind şi ele mai rapide şi mai zgomotoase.

— Elle, gâfâie el, lipit de mine, urmat de o tiradă de *termină, te rog, termină, iubito! Nu pot suporta când te înfăşori aşa pe mine*. O scânteie mă străbate, începând de la vârfurile degetelor până în creştet, şi se întinde ca focul de prerie, în timp ce mă chircesc pe

dinăuntru. Sunt zguduită de un orgasm, iar el îşi dă drumul în mine.

Oliver îşi ascunde faţa în gâtul meu şi respiră greoi, las capul în jos şi încerc să-mi trag sufletul. Afară se aud paşi şi ridicăm brusc capetele, uitându-ne alarmaţi unul la altul. Tresar când iese repede din mine, dându-mi şerveţele, şi încep să mă îmbrac, în timp ce el îşi încheie nasturii. Nu suntem nici pe departe prezentabili, părul meu arată ca naiba, iar feţele ne lucesc de la partida rapidă de sex, dar îi fac oricum semn să iasă. Închide uşa după el, dar aud voci zgomotoase imediat ce iese, urmate de o mişcare a clanţei.

— Cine naiba e înăuntru?

Respiraţia mi se opreşte în gât şi icnesc panicată când realizez că afară se aude vocea acuzatoare a fratelui meu.

— Jur pe Dumnezeu, Oliver, te iubesc. Eşti fratele meu, dar dacă înăuntru este cine cred eu… zice el, lăsând ideea neterminată, ca să-l fiarbă puţin.

Pocneşte în uşă cu mâna.

— Deschide uşa! ţipă el, făcându-mă să sar în spate.

Dar nu pot, pentru că sunt total împietrită. Complet împietrită, holbându-mă la uşă, în timp ce mă cuprinde un nou val de nerăbdare, o nerăbdare total diferită faţă de cea pe care o simţeam venind încoace. În sfârşit, când simt lacrimi formându-mi-se, merg să deschid uşa, dar mă opresc când îl aud vorbind din nou.

— Estelle lipseşte de la masă. Doar Estelle şi tu lipsiţi. Nu e la ea în cameră, Mia nu are nici cea mai vagă idee unde e, Hunter nu ştie unde e… şi încerc din răsputeri să bănuiesc că nu a fost cu tine în baie, spune Victor, cu voce joasă şi ameninţătoare.

— Sunt îndrăgostit de ea, OK? spune Oliver deodată.

Genunchii mi se înmoaie şi îmi dau lacrimile. Apăs clanţa şi deschid uşa. Fratelui meu îi pică faţa şi, de îndată ce reuşeşte să-şi revină, privirea îi devine criminală.

— Sora mea? spune el. Ţi-o tragi cu sora mea? ţipă, de parcă ar avea nevoie de altă confirmare, pe lângă faptul că sunt acolo.

Oliver îmi aruncă o privire care mă strânge şi mai tare pe dinăuntru.

— Sunt îndrăgostit de ea.

— Îndrăgostit? urlă Victor, împingându-l înapoi.

Mă reped spre ei şi îl apuc pe Victor de braţ.

— Vic, opreşte-te!

— Eşti îndrăgostit de ea? Cum să fii îndrăgostit de ea când urmează să pleci? Tocmai ai acceptat un post la patru ore de aici, nenorocitule! strigă el.

— Ţi-au oferit un post şi l-ai acceptat? îl întreb încet, cu vocea tremurândă, şi îi dau drumul braţului lui Vic. El foloseşte momentul pentru a face un pas în faţă şi a-l lovi cu pumnul pe Oliver.

Oliver se clatină şi se ţine de faţă, dar privirea îi rămâne la mine.

— Aveam de gând să vorbesc cu tine despre asta.

— Nici măcar nu i-ai zis? ţipă Vic şi îl loveşte din nou. Ţi-o tragi cu sora mea şi nu ai avut nici măcar decenţa să-i spui că pleci? De când durează treaba asta?

— Asta ne priveşte pe mine şi pe ea, spune Oliver, scuipând sânge, cu mâinile încleştate pe lângă corp, ca şi cum i-ar trebui toată stăpânirea de sine ca să nu lovească înapoi.

— Pe tine şi pe ea? Nu există tu şi ea! ţipă Victor, respirând adânc şi întorcându-se spre mine. Elle, nu există tu şi Oliver.

Spune cuvintele şi nu ştiu cum îmi arată faţa, dar dacă e la fel de dărâmată precum mă simt pe dinăuntru, probabil că observă şi el. Asta îi aprinde un nou val de furie.

— Nenorocitule! spune el, îndreptându-se din nou spre Oliver, şi atunci reacţionez, apucându-l de braţ pe Vic, ţinând cât pot de tare şi trăgându-l în spate. Oricât m-ar durea, nu vreau să mai dea cu pumnii în Oliver, care stă şi ia bătaia ca şi cum o merită.

— Opreşte-te, Victor! Opreşte-te! îi spun plângând.

— Ştii prin câte a trecut? Ai vreo idee prin ce a trecut în ultimul an? Nu are nevoie de unul ca tine, care să o distrugă iar! continuă Vic să ţipe.

Până la urmă, mulţimea de oameni vine spre noi, apărând toţi deodată. Jenson lasă să-i cadă farfuria şi fuge spre noi cât poate de repede, împingându-l pe Victor.

— Nenorocitul ăsta o… trage aer în piept, plin de furie. Şi-o trage cu Estelle!

— Nu ne-o tragem, mârâie Oliver.

Victor se lasă în faţă, dar Jenson îl ţine.

— Am avut încredere în tine. Când a început asta? Am avut încredere în tine, nenorocitule! Îmi eşti ca un frate! Cum ai putut să faci rahatul ăsta? urlă Victor.

Abia când Mia fuge spre mine şi mă ia în braţe, realizez cât de tare tremur. Mă împinge în spate, departe de scandal, dar nu mă clintesc, până nu dă tata buzna peste noi.

— Victor, în biroul meu, acum! spune el, pe un ton care nu lasă mult loc pentru discuţii. Oliver, în biroul meu! Acum. Victor îl fulgeră cu privirea.

— Îţi vine să crezi…

— Taci din gură şi treci în birou şi nu-l mai atinge!

Se aşterne liniştea peste noi şi Oliver încearcă să treacă pe lângă ei, spre mine, dar îi fac uşor semn din cap să nu o facă, pentru că nu vreau să se agraveze lucrurile. Oricum, am nevoie de timp de gândire. Trebuie să plec de lângă oamenii ăştia şi să mă gândesc. Îmi înghit emoţiile rănite şi mă îndrept în linişte spre maşina Miei. Mama şi mama Miei mă opresc pentru a mă îmbrăţişa şi ca să îmi spună cât de rău le pare, între un milion de întrebări. *Când s-a întâmplat? Îl iubeşti? De ce ne-ai ascuns asta?* Dar nu le răspund. Nu le spun că se întâmplă de atât de mult, încât nu mai ţin minte vremea când nu se întâmpla. Nu le spun că am ascuns relaţia, pentru că am vrut să evit exact ceea ce s-a întâmplat sau că nu am ştiut ce să le zic, în primul rând. Şi, în ultimul rând, nu le spun că simt că inima mi-a fost despicată atât de tare, încât nici nu s-a spart, ci a explodat, creând o mizerie sângeroasă.

Mă urc în maşină, şi băieţii – Nathan, Steven şi Hunter – vin cu

noi. Steven şi Nathan găsesc o cale să se înghesuie în spate, iar eu sunt obligată să stau în faţă, în poala lui Hunter. Imediat ce faţa mi se atinge de pieptul lui, îmi pierd controlul şi încep să plâng. El mă ţine în braţe, fără să spună nimic, până ajungem acasă la Nathan şi coboară din maşină.

— Ne pare foarte rău, Elle, îmi spun toţi, îmbrăţişându-mă.

Ştiu prin ce am trecut, au fost prezenţi la înmormântare şi după. M-au ţinut de mână în anii în care inima mi-a fost doar puţin ciobită, apoi doar un pic spartă, aşa că e normal să fie aici şi pentru a vedea dezastrul total.

Când mă urc din nou în maşină, mergem în linişte spre plajă, unde mergem de obicei, când avem zile foarte bune şi altele mizerabile. Mergem la pietrele negre, care au devenit a cincea noastră roată, prietenele noastre cele mai bune, o tribună a succeselor noastre şi un cărăuş al problemelor noastre. Odată ce ne aşezăm una lângă cealaltă, îmi oferă mâna ei, umărul, mă ascultă şi plâng până când lacrimile mele concurează cu valurile într-o simfonie tristă, sfărâmată.

Capitolul treizeci şi trei

Mă consider norocoasă să fi fost îndrăgostită de două ori. Sunt oameni care nu au norocul de a întâlni o persoană cu care să rezoneze la un nivel mai profund. Eu am găsit două. I-am iubit pe amândoi la fel şi totuşi diferit. Unul a fost mentorul meu, prietenul meu, iubitul meu. El mi-a deschis ochii spre măreţiile de care eram capabilă. El a crezut în mine atunci când ceilalţi au crezut că o să eşuez. Când l-am pierdut, am plâns în fiecare zi, timp de câteva săptămâni, am fost tristă luni în şir. Am plâns pentru pierderea unei vieţi tinere, a unui far călăuzitor în comunitatea noastră şi în viaţa mea. Încă mi-e dor de zâmbetul lui, de mirosul mâinilor lui, chiar şi după ce fuma zece ţigări. Mi-e dor să-l ascult cum îmi povestea despre satele pe care le văzuse şi despre oamenii pe care i-a întâlnit acolo. Mi-e dor chiar şi de izbucnirile lui temperamentale şi de modul în care arunca vopseaua peste tot, în timp ce soarele apunea şi lăsa loc strălucirii lunii. Ziua în care Wyatt m-a învăţat să-mi canalizez durerea spre artă a fost ziua în care m-am îndrăgostit de el. *Sparge-le pe toate!* spunea el, ajutându-mă să sparg toate farfuriile şi paharele. *Urăşte lumea!* striga, dând cu ciocanul în lingurile din lemn. M-a văzut cum m-am prăbuşit şi, când eram terminată, m-a cules de pe jos, cu tot cu cioburile de sticlă de pe lângă mine. Unul câte unul, le-am lipit pe toate la loc şi, când am terminat, construiserăm cea mai frumoasă inimă frântă pe care o văzusem vreodată.

Primul băiat de care m-am îndrăgostit obişnuia să mă încânte cu poveşti despre regi şi regine, despre război şi pace şi despre cum spera ca într-o zi să fie eroul cuiva. Empatizam cu aventurile sale nocturne, uitându-mă cum îşi flutura vioi braţele, în timp ce îşi spunea poveştile şi iubind felul în care ochii lui verzi străluceau când râdeam la glumele lui.

El m-a învăţat ce însemna să fii atinsă şi sărutată cu pasiune. Mai

târziu, m-a învăţat durerea care se simte când pierzi pe cineva de care ai ajuns să te ataşezi. Singurul lucru despre care a uitat să mă înveţe a fost cum să controlez strânsoarea pe care am simţit-o în piept şi urma de suflet ce-mi rămăsese. Întotdeauna m-am întrebat dacă am ratat eu lecţia asta. Acum mă întreb dacă nu cumva şi el încerca să-şi dea seama de asta sau dacă pur şi simplu nu a simţit nimic niciodată. M-am întrebat, când a plecat în acea seară, dacă se va mai întoarce vreodată. Când lucrurile au devenit serioase cu Wyatt, mă trezeam noaptea gândindu-mă *ce ar fi dacă Oliver ar intra pe acea uşă exact în acest moment şi mi-ar cere să fiu cu el? Oare aş pleca?* Nu am găsit niciodată răspunsul, pentru că el nu s-a întors niciodată. Îmi place să cred că nu mi-am bazat niciodată angajamentul cu Wyatt pe altceva decât pe dragoste, dar acel „ce ar fi fost dacă?" a rămas întotdeauna.

Spre deosebire de pierderea lui Wyatt, nu m-am oprit niciodată din a-l plânge pe Oliver. Nu m-am oprit niciodată, pentru că inima mea nu a avut timp să se refacă înainte ca el să se întoarcă şi să-şi găsească iar locul în ea. Oliver m-a învăţat ce înseamnă să ţi se frângă inima şi să-ţi fie dor. M-a învăţat să primesc durerea cu un zâmbet, pentru că, pe cât de frumoasă e viaţa, uneori ea vine în forme pe care nu le recunoaştem. M-a învăţat să înţeleg că secretul iubirii – iubirea reală, surescitantă, care te înnebuneşte şi care te goleşte – este că, atunci când simţi că zbori, eşti de fapt mai sus decât ai fi visat vreodată. Dar, atunci când te prăbuşeşti, ajungi în cele mai adânci crevase şi eşti lăsat să te ridici singur de acolo.

Inimile pe care le fac eu sunt sparte, dar întregi. Sunt caleidoscoape ce lucesc în lumina soarelui. Semnifică speranţa în dragoste, atunci când ai pierdut-o, pentru că, la fel ca şi cu iubirea, te poţi uita la un caleidoscop într-o mie de feluri diferite şi poţi găsi de fiecare dată ceva nou. Cioburi sau nu, dacă te uiţi suficient de atent, vei găsi ceva minunat în ele şi toate lucrurile minunate sunt un pic ciobite.

Capitolul treizeci şi patru

De ce nu am trimis pictura prin poştă? Suspin pentru a mia oară, iar Mia opreşte într-un final muzica.

— OK, vorbeşte! Ştiu că eşti într-o stare groaznică şi ştiu cât de enervantă eşti când ţii totul în tine, aşa că spune. La ce te gândeşti?

Suspin din nou.

— Şi opreşte-te dracului din suspinat! spune ea, pe un ton care mă face să râd.

— Scuze! Sunt… mă simt ca o idioată. Ştiam… mă opresc să inspir şi să blochez alte lacrimi. Sunt sătulă să mai plâng după individul ăsta. Îl cunosc…

— Ştii ce mă deranjează la el? zice Mia deodată, căutând să-mi strângă mâna. Cum poate cineva atât de inteligent să fie atât de prost?

Mă şterg pe faţă şi râd.

— Asta mă întreb şi eu tot timpul.

— Asta stă drept dovadă. Bărbaţii. Indiferent cât sunt de puternici, de inteligenţi, cât succes au… le lipseşte acel detaliu care îi separă de sexul mai bun.

Când ne mai potolim din râs, mă întorc cu faţa spre ea.

— Ştii ce mă deranjează pe mine la el? Că eu cred că mă iubeşte cu adevărat. O văd când se uită la mine. O simt când mă atinge. Pentru mult timp, m-am întrebat ce însemna asta pentru el, şi faptul că încă nu-l pot face să rămână este destul de grăitor, nu?

Mă las pe spate în scaunul meu şi dau din cap, în timp ce-mi scapă un hohot scurt.

— Amuzant e că voi toţi credeţi că sunt îndrăgostită de o nălucă şi îl iubesc pe Wyatt, dar sunt îndrăgostită de Oliver dintotdeauna. Şi tot ce iubesc la el este o amintire. Momente bune, momente rele… şi doare mai mult, pentru că Oliver este o nălucă pe care o pot atinge, pe care o pot simţi şi care îmi atrage atenţia şi mă farmecă de

fiecare dată când e prin apropiere, suspin eu. Viaţa e infectă.

* * *

Verific tabloul şi mă urc în avion în ultimul moment şi, chiar când îmi închid telefonul, acesta vibrează cu un apel de la Oliver. Mă holbez la el până când intră mesageria vocală, apoi îl trec în modul pentru avion. În timpul zborului vizionez un film, care mă face să plâng, pentru că sunt o idioată, care a ales să se uite la unul nominalizat la atâtea Globuri de Aur. Până când ajung la New York, sunt deja gata să fac duş şi să mă bag în pat şi, după o lungă conversaţie cu agentul meu imobiliar, în timp ce eram în taxi, simt nevoia să beau ceva, peste toate astea. După un duş lung, mă aşez în pat şi ascult mesajul vocal de la Oliver. Telefonul e pe cale să se închidă, aşa că nu vreau decât să parcurg acest apel şi să mă culc. Imediat cum aud vocea lui, închid ochii şi îmi pun braţele împrejurul… *meu.*

— Îmi pare rău, Elle, spune el pe un ton scăzut. Ştiu că eşti în New York, dar trebuie să stăm de vorbă. Sună-mă, te rog. Înţeleg că eşti ocupată, dar eu voi fi aici, aşa că te rog…

Bateria telefonului meu moare înainte ca el să termine propoziţia. Îl las jos cu mâna tremurândă şi închid ochii. Am alte lucruri la care trebuie să mă concentrez în momentul ăsta şi, chiar dacă nu pare mare scofală pentru alţii, pentru mine este. Vânzarea tabloului lui Wyatt este ceva, dar despărţirea fizică de el va fi cu totul altceva.

În dimineaţa următoare, după ce am apăsat butonul de amânare a alarmei de un milion de ori, mă grăbesc ca să ajung la timp la apartamentul cumpărătoarei. Chiar când ajung la etajul ei, telefonul îmi sună din nou. Îmi iau ochii de la tabloul care se află în căruciorul portarului şi caut prin poşetă. Când îl găsesc, văd fotografia pe care i-am făcut-o lui Oliver într-o noapte, la spital. Zâmbetul lui fermecător, sclipirea din ochii verzi, gropiţele lui, toate sunt îndreptate spre mine, în timp ce ţin în mână telefonul sunând. Când nu mai suport să mă uit la el, răspund la telefon.

— Elle, îmi pare rău, spune el imediat, de parcă urma să închid telefonul înainte să scoată cuvintele astea.

Vorbele lui nu fac nimic să-mi aline durerea din interior. Singurul efect e că vocea lui mă răneşte din nou. Inspir în momentul în care uşile liftului se deschid şi pătrund într-un hol. Priscilla Woods, cumpărătoarea, deţine apartamentul de la ultimul etaj.

— Hei, răspund eu.

— Cum a fost zborul? întreabă el, iar când nu răspund, continuă. Elle, eşti acolo?

— Da, sunt aici, răspund, holbându-mă la uşa întunecată, de parcă are să-mi dea puterea să duc până la capăt conversaţia asta şi întâlnirea din apartament.

— Eşti ocupată?

Îmi dreg vocea când uşa se deschide, iar portarul o salută pe persoana importantă dinăuntru.

— Da, te sun eu când ajung acasă.

Face o pauză îndelungată şi pot auzi conflictul care are loc în mintea lui. *Să forţez nota sau să-i las spaţiu?* Într-un final, când vorbeşte din nou, pare înfrânt.

— Te rog să o faci. Trebuie să vorbim.

Apăs butonul de închidere a apelului, fără să-mi iau rămas bun şi ridic privirea în momentul în care Priscilla îl invită pe portar înăuntru.

— Estelle, spune ea, zâmbind, în timp ce îşi îndreaptă atenţia spre mine. Îmi pare foarte bine să te văd din nou.

— De asemenea, doamnă Woods.

Înaintez şi îi întind mâna, pe care mi-o strânge.

— Spune-mi Priscilla, te rog.

O urmez, iar tocurile noastre ţăcăne pe podeaua de marmură a luxosului ei apartament.

— Connor, pune-l acolo jos, te rog, spune ea către portar.

El face ce i s-a spus şi se înclină, înainte să plece.

— Sunt încântată că am primit, în sfârşit, tabloul, spune ea,

uitându-se la mine, din nou. Am fost surprinsă că m-ai contactat atât de repede. Ce te-a făcut să te decizi să renunţi la el?

Mă uit fix la pânza încă acoperită de ambalaj şi ridic din umeri.

— Mi-am dat seama că uneori, ca să poţi să mergi mai departe, e nevoie să laşi trecutul în urma ta, chiar dacă doare. Mai ales dacă doare, mă corectez eu zâmbind amar.

Priscilla dă din cap aprobator. Mâinile ei îngrijite se întind după două pahare de şampanie, ce aşteptau pe masă. Nu le observasem. Îmi întinde unul dintre ele şi soarbe din al ei.

— Eu mi-am pierdut primul soţ când încă eram destul de tineri. Ne iubeam atât de mult.

Privirea ei se mută în lateral în timp ce îşi aminteşte zâmbind.

— A fost ucis într-un accident de maşină. Un şofer beat. Nu eram împreună decât de două luni. Ne-am căsătorit la o săptămână după ce ne-am cunoscut. A fost o dragoste furtunoasă, spune ea, râzând uşor, înainte să mai soarbă o dată din pahar. Când l-am pierdut, am crezut că o să mor, dar nu a fost aşa… şi am găsit din nou dragostea cu Matthew. Suntem împreună deja de douăzeci de ani. Sunt douăzeci şi trei de ani de când l-am pierdut pe Eric şi nu trece nicio zi fără să mă gândesc la el.

Iau o gură de şampanie, sperând să înghit nodul din gât şi realizez că nu e din cauza lui Wyatt.

— V-aţi clădit o viaţă frumoasă împreună, spun eu, arătând spre fotografiile înrămate, în care apar ea şi un bărbat zâmbitor.

Alte fotografii sunt ale unor copii mici şi ale unor absolvenţi.

— Avem o viaţă minunată, spune ea, zâmbind, în timp ce ochii ei îi urmăresc pe-ai mei.

Când privirile ni se întâlnesc din nou, a ei e plină de compasiune.

— Bine, hai să vedem noul meu tablou.

Tabloul ei. Respir adânc şi realizez că, de data asta, nu mă deranjează. Desfac ambalajul şi, pe măsură ce rup hârtiile, imaginea devine vizibilă. Ating în treacăt coada ochiului şi amintirea cu el pictându-l îmi revine. Aici ne luăm rămas-bun, îmi zic.

Priscilla se joacă cu perlele colierului ei în timp ce-l admiră.

— E chiar mai frumos decât mi-l aminteam, şopteşte ea.

— Este, aprob eu, răsucind hârtia în mâini şi uitându-mă la ochiul ce m-a vegheat în ultimii doi ani, pe care l-am simţit mai puternic după moartea lui Wyatt.

Mai vorbim puţin şi, când observă inimile caleidoscopice, promite să mă sune curând ca să poată studia şi restul catalogului. Când ne luăm rămas-bun, mă uit peste umăr pentru ultima oară şi îmi întipăresc în cap imaginea tabloului atârnat pe peretele ei. Mă întorc la hotel şi îmi dau voie să plâng puţin pentru pierderile suferite şi, când termin de plâns, încep chiar să zâmbesc. Sunt bine, în ciuda acestor lucruri şi poate chiar mai bine decât eram înainte de ele. Când se lasă întunericul şi îmi dau seama că mai am o noapte de petrecut în oraş şi nimic de făcut, decid să las deoparte încă un aspect al vieţii cu Wyatt şi să mă duc să explorez de una singură.

Capitolul treizeci şi cinci

Oliver
Prezent

Pot număra pe degetele unei mâini de câte ori am simţit anxietate în viaţa mea şi nu mă mândresc să spun că asta era una dintre ele, ba chiar că nu pot să dau vina decât pe mine. Nu-mi permit să accept ideea că poate de data asta am pierdut-o, pentru că refuz să iau în calcul posibilitatea asta. Ridic telefonul şi formez numărul la care am sunat în fiecare zi, de când a plecat.

— Ce faci? spune Victor după ce telefonul sună de două ori.

— A sunat? întreb eu.

— Omule, trebuie să te linişteşti. Poate ar trebui să îţi iei o tură suplimentară sau ceva, sugerează el.

Râd.

— Tocmai am terminat de lucrat timp de paisprezece ore. O tură suplimentară e ultimul lucru de care am nevoie.

— Nu ştiu ce altceva să-ţi spun.

Suspin. *Spune-mi că încă mai am o şansă. Spune-mi că mi-a pomenit numele, că se gândeşte le mine şi că nu a renunţat la noi.* Nu spun niciunul dintre aceste lucruri, doar pentru că ştiu că m-ar certa la nesfârşit.

— Ai vorbit cu ea? întreb eu într-un final.

S-a întors de două zile şi nu am auzit nimic de la ea.

— Cam vreo două secunde. Pe lângă faptul că e supărată pe mine, a fost ocupată. Acum… face o pauză lungă şi expiră. Acum îşi mută lucrurile din casa mea. Se pare că agentul ei imobiliar i-a găsit un loc pe plaja de care e îndrăgostită, adaugă el pe un ton jos.

De care e îndrăgostită. Cuvintele lui îmi fierb în minte câteva momente. Eu vreau să fiu obiectul acelei iubiri. Nu sunt demn de ea, dar o vreau.

— Când se mută? întreb eu.

— Ar trebui să o ajut în weekendul ăsta. A fost ocupată şi cu galeria, totuşi. Nu cred că te evită în mod deliberat, cred doar că e o lipsă de sincronizare.

— La naiba cu sincronizarea! spun eu, lovind volanul şi expirând lung.

— O să… face el o pauză. Bean, eşti fratele meu, ştii asta. Ai fost alături de mine de mai multe ori decât pot eu număra, dar ea este sora mea mai mică.

— O iubesc mai mult decât îţi poţi imagina, spun eu, fără să-mi pese dacă asta mă face să par slab, pentru că este adevărat.

— Ştiu. De asta o să vorbesc cu ea, dar chiar cred că îşi va reveni şi te va suna.

— Te rog, doar spune-i. Dacă vorbeşti cu ea înaintea mea, asigură-te că-i spui.

— O s-o fac, promite el. Bine, trebuie să plec. Clientul meu tocmai a ajuns.

Capitolul treizeci şi şase

Estelle

O furtună de emoţii mă învăluie pe măsură ce ies din biroul agentului meu imobiliar, cu cheile noului meu apartament. Când am plecat, mi-a promis că mă va suna pentru a-mi propune şi câteva locuri posibile pentru galerie. Contractul de închiriere s-a încheiat la actuala adresă şi, după ce am discutat cu mama lui Wyatt, am decis să mut galeria mai aproape de mine. În prezent, e poziţionată destul de aproape de vechea noastră casă şi de cea a părinţilor lui, adică departe de noua mea casă şi de părinţii mei. Din nou, Felicia mi-a dat binecuvântarea ei şi mi-a spus să fac orice cred de cuviinţă. A cerut unul dintre tablourile lui Wyatt, dar asta a fost tot.

Am parcat în faţa galeriei, unde Dallas a fost o prezenţă permanentă în ultimele două săptămâni, iar eu îi sunt recunoscătoare. Stă chiar în faţa uşii, oferindu-mi un zâmbet larg când intru, şi mă salută ca pe o vedetă de televiziune.

— Of, Doamne, sper că nu aşa saluţi oamenii, pentru că, în ritmul ăsta, cei trei clienţi ai mei vor dispărea, spun eu râzând, în timp ce el dă din sprâncene.

— Tipul ăsta, spune arătându-se pe el, a vândut un tablou azi!

Rămân cu gura căscată pentru un moment, înainte de a mă uita la el.

— Ce? Vorbeşti serios? Pe care?

— Pe unul de-al lui Wyatt, spune el ridicând din umeri şi îndreptându-se spre tabloul marcat ca vândut.

Este cel în care a pictat o femeie dezbrăcată… bine, silueta ei. Nu mi-a spus niciodată cine era, dar am presupus că era fosta lui iubită.

— Doamne! spun eu. Chiar ar trebui să continui să lucrezi aici.

Dallas râde.

— Fac şi eu ce pot. Am pus hârtiile în biroul tău. Apropo, Oliver a trecut pe aici de vreo două ori.

Mă opresc din mers şi mă întorc.

— Şi?

— Voiam doar să te înştiinţez. Are o buză spartă. Dar încă arată bine, spune el făcând cu ochiul.

Îmi dau privirea peste cap şi zâmbesc. Păşesc în birou, iau hârtiile şi mă aşez pe scaun. Le parcurg, ca să mă asigur că Dallas le-a completat corect, apoi ridic privirea, când observ ceva în faţa mea. Este o pânză albă mare, aşezată în şevaletul din faţa biroului meu. Scrisul de mână al lui Oliver o acoperă. *Aceasta este pânza noastră. Hai să o pictăm aşa cum vrem. Te voi iubi întotdeauna*, *Oliver.*

Mă cuprinde bucuria, în timp ce mă holbez la pânză. Este atât de simplu… atât de tipic lui… şi îmi place la nebunie. Ştiu că trebuie să-l sun, dar de fiecare dată când mă gândesc la asta, inima mi se scufundă la gândul că va pleca. Termin de semnat hârtiile şi le las în acelaşi loc. Când ies din încăpere şi mă îndrept spre uşă, îl văd pe Dallas vorbind la telefon.

— Când a făcut asta? întreb eu, arătând cu capul spre birou.

— Aseară.

— Ştie că nu am fost pe aici de când m-am întors?

— I-am spus că nu ai fost, zice el.

— Dacă se întoarce, spune-i ca am văzut mesajul. Am lăsat contractul pe masă. Mulţumesc atât de mult, Dal, spun eu, sărutându-l pe obraz.

— Orice pentru tine, draga mea, răspunde el. Iau pauza de prânz în doua minute, vrei să mănânci ceva?

— Azi, nu. Trebuie să mă duc să port o conversaţie cu fratele meu şi să-l conving să mă ajute să mă mut în weekendul ăsta.

— Să mă anunţi dacă ai nevoie de ceva, strigă Dallas, în timp ce uşa se închide în urma mea.

Pe drum spre Victor, o sun pe Mia, ca să-i povestesc despre pânză.

— Ce drăguţ! spune ea. Ai de gând să-l suni înainte sau după ce te muţi?

Suspin când îmi parchez maşina în faţa firmei de avocatură a lui Victor.

— Nu am avut timp şi nu cred că se poate spune la telefon ceea ce este de spus.

— Nu cred că a plecat încă spre San Fran, spune ea.

— Nu ştiu ce mă sperie mai mult – să-l sun şi el să fie acolo sau să-l sun şi el să fie aici. Dacă este acolo, ştiu că a plecat definitiv. Dacă e aici, o să sper că va rămâne… dar este Oliver. Nu o să renunţe la o slujbă, după ce o primeşte, spun eu suspinând, după ce opresc maşina şi merg spre clădire.

— S-ar putea să te surprindă, Elle, spune ea pe un ton liniştitor.

— Nu sunt sigură că vreau să o facă. Nu vreau să refuze slujba şi să mă urască pentru asta.

— O să găseşti tu o soluţie.

După ce termin conversaţia cu Mia, o salut pe secretara lui Victor şi mă aşez, aşteptând să-şi termine întâlnirea. Secretara îl sună să-l anunţe că cineva din afara programului stabilit e aici să-l vadă. El îi cere să mă conducă înăuntru şi parcă deja mi-l imaginez frecându-şi fruntea, de parcă ar avea o tonă de cărămizi pe capul lui.

— Nu te-aş angaja niciodată, dacă aş fi un client nou, spun eu, intrând.

Ridică grăbit capul din mâini şi ochii i se măresc. Imediat e în picioare, dar rămâne în spatele biroului.

— Nu te aşteptam.

— Am observat.

Iau loc pe unul dintre scaunele din faţa lui.

— Stai liniştit, nu durează decât zece minute.

— Pot să-mi anulez următoarea întâlnire.

— Nu e nevoie, spun eu, ridicând mâna.

— Eşti gata să vorbeşti cu mine, fără să-mi tai capul? zâmbeşte el spre mine.

— Nu pot să garantez ultima parte, dar da, zic şi eu zâmbind.

— Ia loc, spune el, ocupând un scaun în faţa mea.

Respir adânc şi las aerul să iasă, încercând să-mi dau seama de unde să încep.

— Ai încercat să-l omori pe Oliver, spun eu, făcând o pauză când văd că roteşte ochii şi dă din cap. Cel care i-a bătut pe tipii ăia care râdeau de tine şi te loveau cât timp erai la pământ, în clasa a şasea. Cel care a fost alături de tine când nu ai fost primit în echipa de baseball a liceului şi a decis să renunţe, deşi el era titular. Cel care a plecat de acasă de nenumărate ori, în toiul nopţii, ca să te ia cu maşina de la petreceri, pentru că tu erai prea beat ca să conduci. Cel care te ducea acasă şi avea grijă să ajungi până în camera ta.

— Cum de ştii despre toate astea? întreabă el încet.

— Pentru că mi-a spus el. Pentru că de fiecare dată când făcea lucrurile alea pentru tine, venea pe acoperiş ca să vorbească cu mine, pentru că eu eram trează.

Victor şi-a luat privirea de la mine, ochii lui fixându-se pe un punct dintre barul din colţul biroului şi biblioteca de lângă el.

— Eram nervos. Deja am rezolvat problema asta, Elle. Era un lucru greu de acceptat… şi e vorba de Bean, ştii? Mi-am pierdut controlul.

— E un tip de treabă, am spus eu încet.

— E un tip extraordinar, dar tu eşti sora mea mai mică. Nimeni nu e suficient de bun pentru tine, spune el, aruncându-mi un zâmbet.

Îi întorc zâmbetul şi mă aplec în faţă, aşezându-mi coatele pe biroul lui.

— Nu ştiu dacă o să meargă, spun eu, coborându-mi privirea peste hârtiile de pe biroul lui.

— De ce nu? Din cauza slujbei?

Dau din cap şi mă uit spre el din nou.

— Da. M-a minţit. Sau a omis adevărul, bănuiesc.

— Asta nu ar prea rezista ca probă la proces, ştii? zise Victor,

dând din umeri.

— Ce? mă încrunt.

— Omiterea adevărului… nu este chiar acelaşi lucru ca minciuna. Dacă aţi divorţa…

Îmi ridic mâinile înainte ca el să poată să-şi termine fraza.

— Victor. Pentru cinci minute, poţi, te rog, să nu vorbeşti despre divorţ sau despre tribunal?

— Îmi pare rău. Oricum, cred că ar trebui doar să vorbeşti cu el, Elle. Să auzi ce are de spus, zice el cu o figură plină de remuşcări.

Dau uşor din cap şi îmi îndepărtez ochii de el.

— Cum ţi-ai dat seama? întreabă el. Că eşti îndrăgostită de el, vreau să zic.

Ridic din umeri şi zâmbesc.

— Într-o noapte te-a adus acasă, după o petrecere, şi eu plângeam pentru că mă lovisem la genunchi. Era ziua în care am aflat că nu o să mai pot dansa. A venit şi a vorbit cu mine. L-am rugat să se mai întoarcă, şi el a făcut-o. Totul era nevinovat. Nu făceam decât să vorbim, dar ştii şi tu cum e Oliver când spune o poveste. Se animează, ochii i se aprind şi… m-am îndrăgostit de el. M-am îndrăgostit de felul lui de-a fi, de inima lui mare şi de loialitatea lui faţă de voi. Cred că am fost îndrăgostită de el de atunci înainte, termin eu şoptit.

— Ai fost logodită cu un alt bărbat. E clar că a fost o dragoste tinerească, pe care ai depăşit-o, spune el. Fac şi eu pe avocatul diavolului, adaugă, ridicând din umeri.

— Uneori, asta îmi şi doresc să fi fost. Nu-ţi dai seama de câte ori mi-am dorit să nu fi avut decât o aventură stupidă. Am încercat să mă mint singură că era vorba doar despre sex. Am încercat să îngrop orice urme ale sentimentelor pe care le-am avut pentru el, de nenumărate ori. Nimic nu merge, Vic. Inima face ce vrea ea, iar a mea e clar că e predispusă la durere.

Victor se freacă pe tâmple.

— Eram atât de supărat pe el. Mai întâi, pentru că a făcut asta

fără ştirea mea şi apoi, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă enervam mai mult. E un fustangiu, ştii? Dacă îi poţi spune aşa. Îi plac femeile. Îi plac femeile mai în vârstă. Cred că în toţi anii ăştia a ieşit cu o singură fată de vârsta noastră, iar asta se întâmpla în gimnaziu, aşa că, atunci când am aflat despre tine, am fost… dezorientat, cred.

— Ştiu şi înţeleg. Îl vezi pe Bean ca pe un crai… ca pe unul care are câte o fată diferită în fiecare lună… aşa că înţeleg. Şi eu am crescut odată cu el, dar chiar cred că mă iubeşte. În ciuda faptului că sunt mai tânără decât media lui, adaug eu râzând.

Un mic zâmbet îi apare pe faţă şi dă din cap.

— Şi eu cred că te iubeşte.

— Dar nu contează, adaug eu. Profesia lui e mai importantă şi, cinstit vorbind, nu-l condamn. Înţeleg şi asta.

Închide ochii pentru un moment şi inspiră adânc.

— El a fost dintotdeauna un tip care planifica totul… perfecţionistul… cel care are nevoie să aibă toate detaliile puse la punct înainte să atace. Nu ştiu pe nimeni altcineva care să facă tabele pentru o selecţie la fotbal virtual. Şi ştiu destui tocilari, spune el ridicând din sprâncene.

Secretara lui anunţă următorul client şi ne întrerupe din râs, aşa că mă ridic. Victor iese de după birou şi mă ia în braţe.

— Te iubesc şi sunt alături de tine, bine? Dacă vrei să fii cu el, sunt de acord. Îmi pare rău că mi-am pierdut controlul în halul ăla, pentru că ai dreptate – dacă nu era Bean, niciunul dintre noi nu era unde suntem azi. Totuşi, mi-aş fi dorit să nu te muţi.

L-am sărutat pe piept şi am păşit în spate ca să-l privesc:

— Vrei să rămân doar ca să gătesc pentru tine.

Îmi râde în faţă:

— Da, e şi asta o parte a motivului, dar îmi place să te am alături.

— Nu mă mut departe, Vic.

— Ştiu, ştiu. Deci, în weekendul ăsta? întreabă el.

— În weekendul ăsta, îi răspund cu un zâmbet, în timp ce mă

îndepărtez de el. Şi, ca să ştii, sunt foarte supărată că s-a întâmplat în ziua în care ai recunoscut că te-ai combinat cu sora mai mică a prietenului tău.

Victor râde zgomotos:

— Bean a zis acelaşi lucru!

— Sunt convinsă, dau eu replica, dând din cap, în timp ce plec.

Pe drum, dau peste un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în costum şi îmi cer scuze.

— A îngheţat iadul sau mi s-a părut mie că te-am auzit râzând? întreabă bărbatul în timp ce eu plecam.

Secretara lui Vic îmi mulţumeşte că l-am lăsat într-o dispoziţie bună şi îmi spun să le trimit oamenilor ăstora o cutie de gogoşi sau ceva, pentru că sunt nevoiţi să aibă de-a face cu ticălosul meu frate în fiecare zi. Apoi zâmbesc, pentru că ştiu ce norocoasă sunt să-l am.

Capitolul treizeci şi şapte

Nu mă duc la întâlnirea pentru prânz pe care mi-a aranjat-o mama pentru că vreau. Mă duc pentru că mi-a propus-o ca pe o oportunitate de afaceri. În realitate, e mai degrabă ca o livrare decât ca o întâlnire, însă Derek spune că putem să şi mâncăm dacă tot suntem acolo, aşa că accept. Când ajung la local, mă simt teribil de nepotrivit îmbrăcată, chiar dacă e vineri după-amiază şi luăm masa la un restaurant din mall. Toţi ceilalţi par să poarte haine frumoase, iar eu port blugi rupţi, bocanci şi un pulover căzut de pe un umăr. Pun jos cutia cu inima pe care mama lui a cumpărat-o de la mine, mă aşez şi încep să mă uit pe meniu, aruncând câte o privire după Derek. Când telefonul se aude sunând în poşetă, încep să caut printre milioanele de obiecte pe care le am acolo, în timp ce oaspetele meu ajunge într-un final şi se aşază în faţa mea.

— Pentru moment, am crezut că nu mai vii, zic eu, fără să mă uit în sus la el.

— Pentru moment, nu am crezut că o să muşti momeala, se aude o voce, iar inima mea se opreşte.

Ridic privirea şi îl văd pe Oliver aşezat în scaunul rezervat lui Derek şi, pentru o grămada de motive, sunt confuză privind prezenţa lui. Totuşi, nu suspin pentru că e acolo, ci pentru că gura lui e încă umflată şi are două copci pe obraz. Ochii lui verzi îmi scanează faţa, iar buzele lui se despart uşor de dorul care se citeşte pe faţa lui.

— Ce cauţi aici?

— Am venit să iau o inimă, spune el, încrucişându-şi mâinile pe masă.

Eu las să-mi scape un râs sarcastic.

— Vorbesc serios, adaugă el.

— Bine, o găseşti în cutie, spun eu, arătând cu capul spre aceasta.

Se apleacă, ia cutia de la picioarele mele şi o pune pe masă. Când

chelnerul se întoarce, amândoi cerem mai mult timp de gândire şi îl trimitem la plimbare. Oliver deschide capacul şi se uită în interiorul cutiei, scoate inima şi eticheta aferentă, după care pune cutia înapoi sub masă. Mă uit la el cum studiază inima, întorcând-o de pe o parte pe alta, reflectând lumina de fiecare dată când o mişcă.

— Am acceptat slujba, pentru că gândeam ca vechiul Oliver, tipul care încearcă să aranjeze totul în viaţa lui, pentru că are nevoie de perfecţiune, spune el, mutând privirea de la inimă la mine. Îmi pare rău că nu m-am gândit să-ţi cer părerea despre asta.

— Nu am fost supărată că ai acceptat slujba, ci pentru că nu mi-ai spus că ai făcut-o.

Deschide gura să spună ceva, dar o închide repede, înainte să mute privirea înapoi pe inima din mâinile lui.

— Asta e definiţia ta pentru iubire? întreabă el, citind de pe micuţa etichetă.

Înghit în sec şi dau din cap.

— „Dragostea este frumoasă, distrugătoare, mişcătoare, bântuitoare. Dragostea este totul", citeşte el.

Ochii lui tremură spre ai mei.

— Cine defineşte dragostea?

— Oamenii care o cunosc. Oamenii care au cunoscut-o şi au pierdut-o.

— Şi tu din care categorie eşti?

— Din ambele.

Fac o pauză şi mă uit în jur.

— Chiar nu vine Derek?

El ia inima, o aşază înapoi în cutie cu tot cu etichetă şi închide cutia. Se uită la mine din nou, încrucişându-şi mâinile pe masă şi zâmbeşte uşor.

— Chiar nu vine.

— Dar am vorbit cu el.

— Şi a minţit, aşa cum i s-a cerut.

Dau din cap.

— Oamenii din viaţa mea chiar nu au limite.

— Hai să ieşim în seara asta împreună.

Privirea mea se intersectează din nou cu a lui.

— De ce aş face asta?

— Pentru că te rog eu, spune el încet, întinzându-se după mâinile mele, pe care le trag repede şi le ascund sub masă.

Dacă mă atinge, o să fiu de acord. Probabil că, oricum, o să fiu de acord, dar, dacă mă atinge, o să fiu de acord prea repede.

Chelnerul trece iar pe la noi şi întreabă dacă dorim să comandăm ceva. Ne uităm unul la altul, întrebându-ne din priviri *mai stăm? Plecăm? Chiar poţi să mănânci într-un asemenea moment?* Amândoi cerem câte o apă, ca să mai câştigăm timp.

— Să zicem că ies cu tine şi după aia…?

— Dă-mi doar o ocazie, Elle, suspină el.

Eu îi imit suspinul şi mă uit în altă direcţie.

— Mă simt de parcă am mai fost în situaţia asta.

Oliver se ridică brusc de la masă şi vine pe partea mea, mutând scaunul cu el, până ajunge să stea lângă mine. Întoarce scaunul meu, în aşa fel încât genunchii noştri se ating, iar când îmi prinde ambele mâini în mâinile lui, inima mea începe să bubuie în piept.

— Ce faci? şuier eu pe un ton ridicat, uitându-mă în jur la mesele ocupate cu oameni, a căror atenţie a fost atrasă de omul ăsta frumos şi nebun care se joacă într-un restaurant liniştit.

O parte din buza lui s-a ridicat şi, pentru o fracţiune de secundă, m-am pierdut în mica gropiţă pe care am văzut-o şi nu era acoperită de părul lui facial.

— Relaxează-te! Nu te cer în căsătorie… încă, spune el.

Toate gândurile mele o iau razna pentru o secundă… *Încă?*

— Atunci ce faci?

Oliver se apleacă peste mine, cu faţa foarte aproape de a mea, iar eu îmi ţin respiraţia. Ochii mei tremură şi se închid, când îi simt respiraţia peste faţa mea, mişcându-se uşor peste obraji, peste nas… peste gură. Suflul lui este peste tot. Buzele lui ating vârful nasului

meu, obrazul, apoi colţurile gurii, iar când nu-i mai simt respiraţia, deschid ochii şi-l caut din priviri.

— Ştiu că ai avut suficientă răbdare cu mine în trecut şi îţi cer să mai ai răbdare cu mine încă o dată.

Nu mă mai feresc când mâinile lui se închid peste ale mele.

— Nu mai pot face asta în continuare, Oliver. Pot să accept să fiu pe locul doi, câteodată, după slujba ta, pentru că ştiu cât de solicitantă este şi că, probabil, va deveni şi mai grea, dar nu pot să fiu aruncată permanent într-o buclă, de fiecare dată când decizi să faci ceva mai bun pentru cariera ta, spun eu, căutând un semn de înţelegere pe chipul lui.

El deschide gura, apoi o închide, făcând pauză un moment, apoi lasă ochii să cuprindă fiecare dintre trăsăturile mele, de parcă le uitase în săptămânile în care am fost despărţiţi.

— Acceptarea slujbei a fost o reacţie automată. Am gândit ca Oliver, cel singur şi ambiţios şi am greşit. Greşesc des. Nu ţi-am spus despre asta pentru că, atunci când te-am văzut la picnic, ştiam că nu o să accept slujba. Nu vreau să mă mut la patru ore distanţă de tine.

Apoi face o pauză, în care îmi caută chipul cu privirea.

— Nu o să fii niciodată pe plan secund, din niciun punct de vedere din viaţa mea, Estelle. Da, câteodată, unele lucruri vor fi dificile. Da, în unele zile, pot avea mai mult de muncă decât în altele, dar tu nu vei ajunge niciodată pe plan secund. Îţi promit asta. Ceea ce avem noi este atât de special. Este atât de real. Nu vreau să mai pierd asta vreodată.

Degetele lui s-au împreunat cu ale mele.

— Ăsta este lucrul la care oamenii visează o viaţă întreagă. Te rog doar să ieşi cu mine în seara asta, spune el, ducându-mi mâinile la gura lui şi aşezându-le acolo. Te *implor* să ieşi cu mine în seara asta.

Are o privire, pe care am văzut-o pe faţa lui de un milion de ori în trecut, ca atunci când schimba un cauciuc spart sau când citea dosarul vreunui pacient de la spital. Îmi dau seama că e privirea lui

de om determinat. Privirea lui de *nu am de gând să mă opresc până când nu accepţi.* Apoi zâmbeşte, cu acel zâmbet dulce, fermecător, ştrengăresc de *hai să pretindem că nu sunt un lup în piele de oaie,* iar acum ştiu că nu o să-l refuz.

— E ultima oară când sunt de acord cu asta, spun eu, după o pauză lungă.

— E ultima oară când o cer, spune el, făcând cu ochiul şi ridicându-se, apoi şi pe mine cu el.

Ne adunăm lucrurile şi plecăm, după ce îi dau adresa noii mele case. Mai târziu, când ajung acasă, mă întreb dacă o parte din marea lui strategie nu e cumva să-mi ceara să mă mut cu el la San Francisco. Sincer, nu ştiu dacă aş face-o, la fel cum nu ştiu dacă nu aş face-o. Simt că am aşteptat asta… dintotdeauna.

Fac un duş şi mă îmbrac lejer, aşa cum mi-a cerut. Port jeanşi şi bocanci şi arunc o eşarfă peste tricoul meu simplu. După ce închid ferestrele din casă, mă aşez pe verandă, să mă bucur de peisaj, în timp ce aştept. Căsuţa e mica, iar uşa din faţă este, de fapt, o uşă din spate, din moment ce veranda e cu faţa spre plajă, iar locul de parcare e cu faţa spre autostradă. Nu sunt surprinsă când aud paşii lui pe pavajul de la marginea casei. Oliver nu a fost niciodată genul care să folosească uşa din faţă.

Apare la baza treptelor verandei, dar nu m-a văzut, iar dacă a făcut-o, nu o trădează cu niciun gest. Văd cum închide ochii când se uită la apă şi zâmbesc. Mâinile lui sunt băgate în buzunare, capul e lăsat puţin pe spate şi emană o stare de relaxare. Duce o mână prin părul lui castaniu-deschis, după ce o boare i-l deranjase. După un moment în care a stat aşa, se îndreaptă şi se întoarce cu faţa spre mine, ochii lui verzi fiind surprinşi când mă vede şezând acolo.

— Am fost puţin distras, chicoteşte el.

— E greu să nu ţi se întâmple, răspund eu, în timp ce mă ridic.

Victor m-a ajutat să aduc cele mai importante dintre lucruri aici, pentru că, odată ce am luat cheile, nu am mai vrut să aştept până în weekend ca să mă mut.

Oliver face cei doi paşi necesari pentru a ajunge la mine şi suspină când mă priveşte:

— Eşti gata?

— Arăţi de parcă regreţi că trebuie să ieşim, spun eu, râzând.

Se uită peste umăr, iar ochii mei îl urmează. Valurile se rostogolesc uşor peste nisip, stingându-se pe măsură ce soarele începe să apună. Privirea lui o întâlneşte pe a mea din nou şi zâmbeşte.

— Dacă vedeam locul dinainte, mutam întâlnirea aici.

Zâmbesc şi-l iau de mână, oprindu-l în momentul în care vrea să mă conducă spre trepte.

— Maşina e în partea aia, spun eu, râzând când văd că mai aruncă o ultimă privire către plajă. Putem veni înapoi, şoptesc eu, de parcă era vreun mare secret.

Când se întoarce din nou spre mine, faţa lui e serioasă şi mă împinge înapoi un pas, până când spatele meu atinge uşa închisă. Brusc, de parcă se luptă cu sine însuşi, se dă înapoi şi inspiră.

— Hai să mergem. După tine.

Sunt puţin blocată. O parte din mine doreşte să mă fi sărutat şi să terminăm cu asta. O altă parte se bucură că nu a făcut-o, dar partea asta e atât de mică, încât abia o aud. Mă întorc, deschid uşa, o încui în urma noastră şi merg prin căsuţă încet, în aşa fel încât să aibă timp să se uite împrejur.

— Îţi place? întreb eu.

— Cred că a adora este un termen mai bun pentru a descrie ce simt, spune el, cu privirea la mine.

Simt un gol în stomac şi zâmbesc.

Mergem pe un drum bine-cunoscut şi ignoră privirile întrebătoare pe care i le mai arunc, dar urma de zâmbet de pe faţa lui mă lasă să înţeleg că le simte. Deşi vreau să pun întrebări, sunt tăcută, lăsându-l pe el să vorbească primul. Totuşi, el nu o face; tace până când ajungem la o casă de pe dealuri. Maşina se opreşte în faţa porţii, iar el apasă pe un buton care o deschide lent. Conduce

maşina încet în interior şi o parchează pe aleea giratorie.

— Trebuie să las ceva pentru Sander, spune el. Durează doar un minut.

— Bine.

Nu sunt sigură dacă să cobor din maşină. Nu am văzut-o pe sora lui de ani de zile. Ultima oară când s-a întâmplat, îl ducea pe micul Sander într-un sling peste burta ei şi, din ce îmi spusese Oliver, copilul are deja patru ani acum.

Apasă pe buton pentru a opri motorul şi îmi aruncă un zâmbet:

— Un minut.

Zâmbesc şi cobor din maşină, îndreptându-mă spre portbagaj, odată cu el.

— Cred că eşti cea mai îngrijită persoană pe care o cunosc, comentez eu, uitându-mă la portbagajul aproape gol.

Înăuntru era doar un halat de medic şi o pereche de tenişi, toate aranjate cu atenţie într-o parte. El zâmbeşte, pune jos geanta pe care o ţine în mână şi trage peste cap puloverul pe care-l poartă. Gestul face ca tricoul de culoare gri, cu decolteu, pe care-l are pe el, să se ridice pe burtă, iar privirea mea e aţintita asupra lui, până când chicoteşte şi-l lasă iar în jos. Ochii mei se ridică şi îi caută pe-ai lui, iar mâna lui mă prinde de bărbie şi îşi apropie faţa de a mea.

— Tu, micuţa mea Elle, aduci necazuri, spune el, cu ochii lui verzi licărind.

Coboară din nou mâna, apucă geanta şi începe să meargă spre casă. Îl urmez aproape şi privesc uşa, aşteptând să deschidă cineva.

O mică strălucire cu păr castaniu şi cârlionţat aleargă spre uşă, iar faţa micuţă a lui Sander apare de partea cealaltă a geamului. Ochii lui verzi se măresc cât farfuriile când îl vede pe Oliver.

— E unchiul Bean! strigă el. Mami, unchiul Bean e aici!

— Te-am auzit, vin! strigă ea, coborând pe hol şi zâmbind larg după ce mă vede.

Oliver se apleacă şi, imediat cum ea deschide uşa, Sander se aruncă peste el, agăţându-se de gâtul lui şi ţipând în timp ce Oliver

îl drăgăleşte. Cadrul cu el şi acest mic şi adorabil băiat este aproape prea mult pentru mine.

— Nu ne-am mai văzut de foarte mult timp, Elle, spune Sophie, întinzându-se pentru o îmbrăţişare.

— Se pare că, de fiecare dată când te văd, ai veşti extraordinare să-mi dai, spun eu, zâmbind, în timp ce mâinile o mângâie pe burtică, care arăta o sarcină evidentă.

Sophie face o figură, zâmbind şi dând din cap.

— Vestea asta nu a fost planificată.

Ne face semn să mergem înăuntru, iar noi o urmăm în bucătărie.

— Sander, ea este Estelle. Cred că ai mai cunoscut-o, dar erai foarte mic, aşa că se poate să nu ţi-o aminteşti, spune Oliver, întorcându-l în aşa fel încât să se uite la mine cu capul în jos.

— Bună, Estelle. Ai un păr foarte frumos, spune el, făcându-mă să râd.

— Bună, Sander, tu ai ochi foarte frumoşi.

Oliver zâmbeşte spre mine şi simt de parcă îmi pătrunde în măruntaie şi mi le strânge, ca să fie sigur că sunt atentă la el.

— Casa ta e minunată, comentez eu, aruncând o privire împrejur.

— Mulţumesc! Dan va fi foarte bucuros să audă asta, zice Sophie zâmbind. Cum merge afacerea cu artă?

— Merge binişor, zic eu zâmbind şi gândindu-mă la pictura vândută de Dallas şi de numărul de inimi pe care le-am vândut de curând.

— Ador inimile pe care le faci, spune ea.

— Că veni vorba, spune Oliver, aşezându-l pe Sander pe blatul de bucătărie şi căutând în geantă cutia pe care i-o dădusem de dimineaţă. O ia şi i-o dă surorii lui, apoi caută iar în geantă şi scoate o figurină de jucărie a unui supererou, pentru Sander.

— Oau! Grozav! Mulţumesc, unchiule Bean, spune Sander, încercând să scoată cu forţa jucăria din ambalaj.

— E atât de frumoasă! spune Sophie, ţinând inima în mână. Mulţumesc!

Zâmbesc şi roşesc puţin, lăsând privirea în pământ. Zâmbetul lui Oliver face ca faţa mea să se încingă şi mai mult. Îmi place ceea ce fac. Sunt mândră de arta mea, dar mă face să mă simt ciudat când cineva ca Sophie, de la care aştept aprobare, într-un fel, o examinează.

— Nu mai fi atât de drăguţă, mârâie Oliver în urechea mea.

Zâmbesc şi îl împing cu umărul.

— Ai făcut multe ca astea? întreabă Sophie.

— Da, dar am de gând să mă opresc pentru o perioadă.

— Serios? întreabă ea, aparent surprinsă.

Simt şi privirea lui Oliver aţintită asupra mea. Chiar nu am spus asta nimănui până acum.

— Simt că, dacă fac prea multe, îşi pierd unicitatea. Nu că ar fi chiar atât de speciale, dar înţelegi la ce mă refer.

Roşesc din nou. Nu-mi amintesc ultima oară când m-am simţit pusă sub microscop.

— Înţeleg exact ce spui, zice Sophie, dând din cap. Aşa simt şi eu în legătură cu poveştile mele. Ador să le scriu şi să le ilustrez, dar, câteodată, simt că, dacă scot prea multe deodată, nu ar fi decât alte poveşti de Sophie Hart. Înţeleg.

— Da, deci se poate să iau o mică pauză. Adică voi continua să le pictez şi să le asamblez, nu pot să mă opresc dintr-un buton, dar probabil că nu le voi mai vinde, pentru o perioadă.

— Bine, noi trebuie să mergem. Voiam doar să aduc astea, înainte să fiu ocupat cu altceva, spune Oliver, sărutându-l pe Sander pe frunte şi ajutându-l să coboare. Apoi ocoleşte, o îmbrăţişează pe sora sa, râzând la ce îi şopteşte ea în ureche.

Îmi iau rămas-bun de la Sander şi Sophie.

— Ştii ce o să ai? întreb eu, după ce o îmbrăţişez.

— Vrem să fie o surpriză. În momentul ăsta, nu contează, ştim doar că o să-l avem, spune ea, zâmbind.

— Interesant.

— E o nebunie, asta este, zice Oliver, dând din cap.

— Nu începe, Oliver.

— Zic şi eu, ridică el din umeri.

Sophie îşi dă ochii peste cap, se uită la mine şi arată spre el:

— De asta a avut nevoie de atâta timp să ajungă la tine, ştii asta, nu?

— Sophie! icneşte Oliver.

— Zic şi eu, răspunde ea, imitându-l.

Oliver mă cuprinde cu braţele lui, în timp ce mergem spre maşină, şi îşi lipeşte faţa de gâtul meu.

— Ţi s-a părut amuzant?

— Faptul că toată lumea spune că eşti ca un fund încordat, când e vorba de detalii? Da.

Mă ciupeşte de lobul urechii şi deschide uşa maşinii pentru mine:

— Că tot vorbeam de fund…

— Of, Doamne! spun eu, rânjind şi râzând, în timp ce mă aşez pe scaun.

— Ziceam şi eu, completează el, pornind maşina.

După vreo două minute de ceartă pe tema muzicii pe care să o ascultăm – hip-hop-ul lui sau folkul meu – ajungem să nu mai ascultăm nimic, pentru că sună telefonul, iar vocea fratelui meu se aude din difuzoarele maşinii.

— Eşti cu sora mea? întreabă el de la bun început.

— Da, şi eşti pe Bluetooth, răspunde Oliver.

— Bună, Elle, spune Victor.

— Bună, Vic, răspund eu.

— Ce faceţi? Jenson e din nou în oraş şi vrea să ne întâlnim ca să bem ceva la barul obişnuit, vreţi să veniţi? întreabă el.

Oliver îmi aruncă o privire cu colţul ochiului.

— Cumva, ăsta e limbaj codat pentru „adu-o la bar pentru o întâlnire în grup, ca să înţeleagă că nu iei în serios relaţia cu ea”? întreb eu, ridicând o sprânceană spre Oliver.

Oliver rămâne cu gura căscată, râzând surprins. Victor rămâne tăcut o secundă, apoi începe să râdă cu Oliver.

— În niciun caz, spune Victor.

Oliver îmi găseşte mâna şi o strânge.

— Doar ca să fiu sigur că înţelegi, asta va fi complet opusul. Va fi felul meu de a spune „sunt atât de serios în legătură cu fata asta. Vreau să o iau oriunde cu mine, cu orice ocazie", spune el, uitându-se la mine, când ajungem la un semafor.

— Asta o să fie interesant, spune Victor. Vă păstrez două locuri.

Mai râdem încă o dată, când conversaţia se încheie.

— Aşa vreau să fie, Elle. Întotdeauna! spune el, în timp ce parchează în faţa barului.

Când coborâm, îşi pune braţul în jurul meu şi mă trage spre el.

— Vreau să te duc aici şi, dacă decizi că nu vrei să vii, vreau să primesc mesaje de la tine, în care să-mi spui că ţi-e dor de mine.

Mă întorc spre el când ajungem la uşă.

— Şi eu vreau asta, răspund eu, zâmbind.

Intrăm, ţinându-ne de mână şi suntem primiţi cu fluierături din partea lui Jenson şi aplauze din partea lui Victor. Ne aşezăm unul lângă altul, vorbim, râdem la fel cum o făceam dintotdeauna, dar, de data asta, liberi şi totul se simte de parcă se aşază, într-un final, la locul său.

Capitolul treizeci şi opt

— Te pricepi atât de bine la copii! Îţi doreşti copii? întreb eu, în timp ce Oliver înaintează pe şosea, după ce plecăm de la evenimentul caritabil al spitalului.

Mâna lui o găseşte pe a mea în poală şi arunc o privire la faţa lui serioasă.

— Începem cele douăzeci şi unu de întrebări?

— Poate, răspund eu, strângând din buze.

— Putem să începem cam în… trei minute? Câte întâlniri crezi că am avut până acum?

Mă încrunt puţin, încercând să-mi dau seama în mintea mea.

— Nu ştiu… Oau, chiar nu ştiu, spun eu încet. În mod clar, mai multe decât anticipasem.

— Drăguţ, Elle, foarte drăguţ, spune el, în timp ce întoarce pe strada părinţilor mei.

— Ce naiba? întreb eu, mai mult pentru mine, decât pentru el.

Oliver îmi strânge mâna şi nu răspunde, doar face cu ochiul şi parchează maşina pe aleea părinţilor mei.

— Ştii că sunt plecaţi din oraş weekendul ăsta, nu?

Oliver nu spune nimic, doar coboară din maşină şi vine repede pe partea mea ca să-mi deschidă uşa. Mă apucă de mână şi se uită la mine înainte să suspine şi să mă sărute pe creştet. Îl urmez, în timp ce deschide poarta şi pătrunde spre spatele casei, trecând de baie, unde am fost ultima oară împreună. Se opreşte când ajunge la uşa din spate.

— Du-te în bucătărie. Am lăsat ceva acolo, spune el.

— Ai de gând să te caţări în copac? întreb eu, holbându-mă la el.

— Vrei să nu mai pui întrebări, până când e momentul? chicoteşte el.

— Bine, spun eu nu prea convinsă.

Descui uşa şi o deschid, mă îndrept spre bucătărie. Ridic un bilet

pe care scrie *Pentru genunchiul tău*. Mă uit încruntată la el, până când observ un ciob negru sub el. Mă lupt cu emoţiile copleşitoare ce încep să se adune în pieptul meu, în timp ce îl ridic. Părăsesc bucătăria şi mă îndrept spre scări. Ridic piciorul să fac un pas, dar mă opresc cu un suspin adânc, când observ că este câte un bilet pe fiecare treaptă şi, lângă fiecare dintre ele, câte un ciob negru.

Pentru dans.

Pentru atunci când te-am încuiat într-o cameră întunecată.

Pentru atunci când ţi-am rupt pânza.

Pentru atunci când te-am numit Găină (şi am vorbit serios).

Pentru fiecare ocazie când m-am făcut că nu te văd.

Pentru fiecare sărut pe care nu ţi l-am dat.

Pentru fiecare zâmbet pe care l-am pierdut.

Pentru fiecare realizare pe care nu am apucat să o împărţim.

Pentru fiecare dată când am plecat.

Pentru fiecare lacrimă pe care te-am făcut să o verşi.

Până când ajung în camera mea, ţin în mână unsprezece cioburi negre şi tot atâtea bilete, iar lacrimile îmi şiroiesc libere pe faţă. Deschid uşa cu piciorul şi-l găsesc pe Oliver stând pe acoperişul din faţa geamului meu, cu o cutiuţă în mână. Înaintez, las cioburile pe birou şi mă aplec, în timp ce mă duc spre el. Îmi cuprinde faţa cu mâinile şi îmi şterge lacrimile cu degetele lui, dar asta mă face să plâng şi mai tare, până când ajung să râd şi să plâng, în acelaşi timp.

— Îmi pare rău, cred că lacrimile se vor opri acum, zic eu, ştergându-mi nasul cu mâna şi îngenunchez, ca să stau ca el.

Deschide cutiuţa şi se uită în ochii mei, iar privirea mea îl părăseşte doar pentru a vedea ce e în cutie. Acolo sunt şi mai multe cioburi, dar colorate şi vibrante.

— Pentru fiecare zâmbet, spune el, luând primul ciob şi aşezându-l lângă noi. Pentru fiecare lacrimă de fericire, zice aşezând altul. Pentru fiecare zâmbet. Pentru fiecare dată când ochii tăi se luminează. Pentru fiecare veste bună. Pentru fiecare veste proastă. Pentru fiecare ceartă. Pentru fiecare sărut. Pentru fiecare

îmbrăţişare. Pentru fiecare dimineaţă. Pentru fiecare noapte. Pentru fiecare greşeală, pe care voi încerca să o îndrept.

Când termină de aşezat toate cioburile, îşi întoarce privirea spre mine:

— Vreau un 21 octombrie, spune el şi continuă, în timp ce eu mă uit la el. Vreau să călătoresc înapoi în timp şi să merg la începuturi. Vreau să-i spun tatălui meu că a greşit în privinţa vieţii. Vreau să-i spun că viaţa nu aşteaptă pe nimeni şi că nu poţi pune dragostea să aştepte, pentru lucruri triviale, ca banii. Vreau să mă caţăr înapoi pe acoperişul ăsta şi să strig, în ziua în care m-am îndrăgostit de tine. Pentru că te iubesc, Elle. Şi, în ciuda tuturor prostiilor mele şi a faptului că am fugit, nu am încetat niciodată să te iubesc. Vreau să mă întorc la petrecerea aceea şi să mă conving să stau în pat cu tine, ca să rezolv asta.

Arată spre bărbia sa:

— Şi putem să ne dăm seama împreună de consecinţe. Dar, cel mai mult, vreau să mă întorc la toate ocaziile cu care am evitat întrebările tale despre dragoste şi să-ţi spun că am găsit-o. Am găsit-o plângând pe acest acoperiş, într-o noapte. Am găsit-o într-o cafenea, când am avut nevoie de ea. Am găsit-o dansând cu un alt tip şi plantând copăceii comestibili. Am găsit-o păsându-i de străini şi copii, care aveau nevoie de cineva să-i asculte.

— Şi cum ştii că ea e aleasa? şoptesc eu, ştergându-mi lacrimile ce-mi curg pe faţa.

Întinde o mână pe obrazul meu şi-l şterge cu un deget.

— Ştiu, pentru că, atunci când nu e cu mine, mă simt de parcă nu am oxigen şi, chiar când sunt cu ea, simt că nu pot respira suficient. Mă întrebai dacă vreau copii şi răspunsul e că vreau orice, tot ce vrei să-mi dai. Vreau dimineţile tale şi nopţile tale. Vreau ciondăneala cu tine şi datul ochilor peste cap. Vreau ghionturile tale, când te strâng prea tare în braţe, noaptea. Vreau râjnetele tale, când spun glume, şi suspinele tale, când te fac să te simţi bine.

— Şi eu ce primesc? întreb şoptit.

— Tu primeşti totul, spune el, uitându-se la mine de parcă sunt nebună pentru că întreb asta. Cariera mea abia începe şi am un milion de credite. Nu am un milion de dolari şi nu îţi pot cumpăra o galerie încă.

Face o pauză şi-mi aruncă un zâmbet.

— Sau nu te pot duce într-o sută de excursii. Şi s-ar putea să dureze ceva timp până voi găsi o slujbă aici, cu mai multe ore stabile, decât îmi poate oferi spitalul, dar, dacă tu eşti cu mine, Elle, nu-mi pasă. Corpul meu este al tău, zice el, punându-mi mâna pe pieptul lui. Mintea mea este a ta, mâinile mele sunt ale tale. Inima mea este a ta. Tot ce am este al tău. Tot ce sunt eu este al tău.

Mă las pe genunchi, în faţă, şi îmi pun mâinile în jurul gâtului lui.

— Pentru fiecare ocazie cu care m-ai făcut să mă simt inteligentă, spun eu, lăsând un sărut pe tâmpla lui. Pentru că te uiţi la mine de parcă sunt singura fată din lume, zic, sărutându-l pe colţul ochiului.

— Eşti fata mea preferată din toată lumea, murmură el, închizând ochii şi respirând adânc de parcă vrea să-mi revendice mireasma.

— Pentru că mă tratezi de parcă sunt importantă, spun, sărutându-l pe obraz.

— Eşti cea mai importantă persoană din viaţa mea, spune el, deschizând ochii pentru a-mi întâlni privirea.

— Pentru că îmi oferi spaţiu ca să mă dezvolt, zic eu sărutând colţul gurii lui. Pentru că mă iubeşti, zic, sărutându-i obrazul, peste copcile puse.

Se uită uimit la mine, iar eu mă retrag zâmbind.

— Căsătoreşte-te cu mine! spune el cu o voce hotărâtă, ce-mi face inima să tresară necontrolabil. Nu vreau să ne logodim timp de un an şi să locuim împreună. Nu vreau să pun un inel pe degetul tău şi să arăt lumii că eşti a mea. Vreau *eu* să ştiu că eşti a mea. Vreau să ştii că sunt al tău şi că nu este doar o relaţie din care putem ieşi cu uşurinţa. Te vreau pentru totdeauna şi vreau să începem acum.

Inspiră adânc, privirea lui aleargă la ochii mei, pentru a se asigura că sunt încă acolo cu el.

— Hai să ne căsătorim mâine. Dacă vrei o nuntă mare, o putem aranja după.

Când fac o pauză prea lungă, pentru că sunt complet şocată, el chicoteşte.

— Sau nu. Dacă vrei doar să ne mutăm împreună, hai să facem asta, dar nu mai vreau să fim ca acum, când mergem fiecare în direcţii diferite, după ce avem o întâlnire. Nu vreau ca fiecare să aibă un sertar în casa celuilalt. Vreau să avem dulapul plin de hainele amândurora, spune el, prinzându-mă cu ambele mâini de faţă. Vreau să ne lovim unul de altul, când încercăm să ne îmbrăcăm dimineaţa. Vreau totul, Elle, nu…

Mă aplec şi-l sărut, înghiţind cuvintele lui şi orice alt gând ce-i mai trece prin cap. Tabloul pe care-l pictează este prea frumos pentru mine, ca să nu-l doresc. Vreau toate dimineţile şi nopţile lui. Simt de parcă am aşteptat vorbele astea din partea lui de zece ani şi, chiar dacă am avut logodna şi am trăit cu altcineva o perioadă, nu am reuşit să-mi scot niciodată din cap acel *ce ar fi fost dacă era Oliver?* Ne sărutăm pentru un moment îndelungat, limbile noastre se ating, degetele mele sunt îngropate în părul lui, mâinile lui pe faţa mea, iar inimile noastre bat lipite una de alta. Când ne despărţim din sărut, dau din cap, iar el suspină lung şi se uită de parcă ar fi câştigat o licitaţie tăcută.

— Şi eu vreau asta. Vreau totul, şoptesc, câştigând un zâmbet mare din partea lui. Pot să mă mut acum, ştii… chiria mea pentru galerie e aproape de final, spun eu, după care fac o pauză pentru a respira lung. Pot să mă mut cu tine oriunde, spun, zâmbind la el, în timp ce ne cărăm înapoi spre camera mea.

— Să te muţi? Glumeşti? Mă gândeam să pun la bătaie orice bănuţ mai am în conturi, ca să cumpărăm căsuţa aia în care te-ai mutat.

— Spuneam doar că, dacă vrei să te muţi, ai întreaga mea susţinere, râd eu.

— Aici înseamnă *acasă*, Elle. Vreau să rămân.

Se opreşte când ajunge la ultima treaptă şi aduce mâna spre faţa mea, ştergându-mi buzele.

— În plus, eu sunt mai simplu. Nu am nevoie decât de tine.

Şi asta a fost promisiunea pe care ne-am făcut-o reciproc. Nu contează cât de nebună e viaţa, întotdeauna vom fi acolo unul pentru celălalt. Ne vom împărţi visurile, eşecurile, zâmbetele şi încruntările. Zi după zi, ne vom enerva reciproc şi ne vom aminti unul altuia cât de îndrăgostiţi suntem. Pentru că ăsta e genul de dragoste pe care o avem, genul care nu vine într-o sticlă, dar care poate umple o mie de sticle, pentru că atât de multă avem de împărtăşit.

Epilog

Oliver

Când eram copii, sora mea îşi punea mereu dorinţe pe stele. Jura că toate dorinţele ei s-au îndeplinit datorită acestui lucru. Pentru că era mai mare şi mai înţeleaptă, eu o credeam şi am început să fac acelaşi lucru. Când aveam cinci ani, mi-am dorit să am dinozauri de jucărie. Când aveam şapte ani, mi-am dorit ca tatăl meu să se întoarcă acasă. Când aveam opt ani, mi-am dorit ca mama să lucreze mai puţine ore. Când aveam nouă ani, mi-am dat seama că dorinţele puse pe stele erau doar o pierdere de timp, pentru că niciuna nu devenise realitate.

Totuşi, când aveam nouăsprezece ani, m-am aşezat pe acoperişul casei unei fete frumoase şi mi-am dorit ca lucrurile să fi fost altfel. Când aveam douăzeci şi unu de ani, mi-am dat seama că circumstanţele înseamnă totul şi mi-am dorit să ne fi întâlnit în cu totul alte circumstanţe. La douăzeci şi şase de ani, mi-am dorit ca lucrurile să fi stat altfel şi să nu o fi pierdut. La douăzeci şi opt, când viaţa ne-a adus din nou împreună, nu mi-am mai dorit şi am început să fac.

Şi acum, iată-mă, la douăzeci şi nouă de ani, privind-o cum merge spre mine, într-o rochie albă lungă, în faţa apropiaţilor noştri, dorind să opresc timpul cu momentul ăsta din viaţa mea. Vreau să-mi amintesc momentul în care ochii ei expresivi îi întâlnesc pe ai mei şi este surprinsă de emoţiile pe care le vede pe chipul meu. Ştiu, fără nicio îndoială, că nu mă voi sătura niciodată să mă uit cum vine spre mine. Aud zgomotul aparatului de fotografiat de lângă mine şi zâmbesc, când o boare de vânt ne atinge. Boarea trezeşte valurile din spatele nostru şi face ca părul lung şi negru al lui Estelle să se ridice peste faţă. Ea se foloseşte de o secundă pentru a-l aduna într-o mână şi pentru a-l da deoparte, în timp ce eu îi dau tatălui ei o

îmbrăţişare lungă.

— Nu e nevoie să-ţi urez bunvenit în familia din care ai făcut parte dintotdeauna, dar sunt mândru să te consider fiul meu. Oficial. Din nou, chicoteşte Thomas.

Nu răspund, alegând să zâmbesc în schimb. Nu plâng de obicei, dar cuvintele lui fac să mă emoţionez. Mă întorc spre femeia care mi-a fost soţie în ultimele patru luni şi zâmbesc, simţindu-mă cel mai norocos ticălos din lume, pentru că asta sunt. Ne-am căsătorit a doua zi după ce i-am făcut propunerea, exact cum i-am promis. Imediat cum a aterizat avionul părinţilor ei, i-am preluat de la aeroport, i-am sunat pe Vic şi pe Mia şi i-am condus pe toţi la tribunal. Chiar şi Dallas a venit, ca să ne ajute să sărbătorim, ceea ce a fost un bonus. Îl asociam cu perioada ei legată de Wyatt, însă nu şi acum.

Mi-am mutat lucrurile în căsuţa ei de pe plajă şi am lucrat la spital, până când am găsit o slujbă permanentă, ceea ce a durat vreo două luni, dar s-a întâmplat. Cea mai bună parte legată de slujba mea, pe lângă faptul că lucrez cu o echipă extraordinară de doctori, într-un mediu foarte bun, este că am rămas în Santa Barbara. Când chiria lui Estelle s-a încheiat, am cumpărat un alt spaţiu împreună, mai aproape de căsuţa noastră de pe plajă. Este încă în curs de amenajare şi, deşi o ajut cât de mult pot, până la urmă, este spaţiul ei. Este visul pe care ea îl aduce la viaţă de fiecare dată când intră acolo. Eu sunt doar bucuros că mă lasă să fiu o parte din el.

Când îi simt mâna apucând-o pe a mea, zâmbesc şi o conduc către cel care oficiază ceremonia, pentru a ne căsători, din nou, în faţa tuturor prietenilor şi familiei.

— Ar trebui să te uiţi la el, şopteşte ea.

— Sunt aici ca să mă căsătoresc cu tine, nu cu el.

Ea râde şi ridică privirea tremurândă spre mine.

— Îţi promit că o să te poţi holba la mine pentru tot restul vieţii tale. Dar nu tot timpul, pentru că asta ar fi complet înspăimântător.

Mă aplec şi o sărut pe vârful nasului.

— Cam aşa cum te holbai tu.

— Bine, cred că e cazul să tăceţi din gură, ne întrerupe Victor, care e lângă mine, cu un mormăit.

— Da, nimeni nu vrea să ştie unde conduce conversaţia asta, adaugă Mia.

— Păstraţi-vă decenţa, spune şi Jenson.

— Sunt pe cale să dau pe toată lumea afară de aici, răspund eu către oficialul care îşi drege vocea şi ridică din sprâncene a nerăbdare.

Ceremonia continuă fără întreruperi. Ne rostim jurămintele, care sunt scurte şi generale şi zâmbim amândoi cu amintirea jurămintelor mai lungi, cele pe care ni le-am rostit în pat, în noaptea în care ne-am luat certificatele de căsătorie. Ne punem inelele pe degete şi ne ţinem iar de mână şi, imediat cum suntem declaraţi ca domnul şi doamna Hart, ne întoarcem unul către celălalt. Parcă toată lumea din jurul nostru a dispărut. Privirile noastre se blochează, mâinile mele îi trec prin păr, ale ei îmi cuprind bărbia şi ne mişcăm aproape cu încetinitorul, scanându-ne fiecare centimetru de pe chipuri, complet cufundaţi în acel moment.

Auzind valurile care se sparg în depărtare, ochii lui Estelle încep să lăcrimeze, dar zâmbeşte, euforia din privirea ei reflectând-o pe cea din interiorul meu. Brusc, în clipa de dinainte ca buzele noastre să se împreuneze, picături mici de ploaie încep să cadă peste noi. Ne dăm puţin înapoi şi ne uităm spre cer. Oaspeţii încep să ne încurajeze să ne sărutăm. Suntem înconjuraţi de strigăte *grăbiţi-vă, odată! Ce mai aşteptaţi?*, însă eu şi Elle rămânem nemişcaţi. Zâmbim, râdem şi, într-un final, îi trag faţa spre a mea, luând, oferind, cerând, implorând, promiţând. O sărut cu toată fiinţa mea, imperfectă, dar dornică, plin de speranţă şi de potenţial. Ia-mă! spun eu cu limba mea. Lasă-mă să-ţi dovedesc. Te voi merita, promit. Iar ea mă sărută înapoi cu aceeaşi ardoare, sigilând jurămintele pe care ni le-am făcut.